

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΛΚΙΔΩΝ —
1027
Χρονιά Πρωτ. 14-7-1954
Πλάτος 24-5-50
Ύψος 22-41-75

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΤΗΣ
ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΠΡΩΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ
ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

«Και εβλεν ὁ Θεός ποιῶμεν
ἄνθρωπον καθ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ
καθ' ὁμοίωσιν».

(Γένεσις Α, 26)

*Ὅπου τυχόν ἐμφανίζεται ἀντί-
θεσις μεταξύ Ἐπιστήμης καὶ τῆς Γρα-
φῆς ἀποφασίζεται ἐν ἑκ τῶν δύο συμ-
φαίνει ἤτοι: ἢ ἡ Ἐπιστήμη δὲ ἀπο-
δείξουν ψευδοῦς καὶ συνεπῶς πλανώ-
ται ἢ ἡ Γραφή κακῶς ἐρμηνεύεται.

(Ἀποδεικνυμένων ἀδύ-
να τῆς Ἀπολογητικῆς)

δλοι οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι τῆς γενεᾶς τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ καθ' ἑαυτοὺς μετὰ Χριστὸν γενεάς. Δι' αὐτὸ βλέπομεν ὁ μὲν πρωτομάρτυρ Στέφανος, ὅταν ἐλιθοβολεῖτο «ὕπαρχων πλήθους πνεύματος ἁγίου ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ». Προτοῦ δὲ νὰ ξεψυχήσῃ μισοῦμενος τὸν Ἰησοῦν τὸν εἰπόντα: «Πάτερ ἄφεσ αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδας τί ποιῶσαι» (Λουκ. κγ. 34), παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ τοὺς λιθοβολητάς του λέγων: «θεὸς δὲ τὰ γόνατα ἐκράζε φωνῇ μεγάλῃ· Κύριε μὴ στήσῃς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην» (Πράξ. ζ, 54—60).

Ὁ δὲ Παῦλος διακρῦπτει μετὰ παρηγορίας: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι. ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλάτ. β, 20), καθὼς καὶ «... ὅτι ἐν οὐδενί αἰσχυρῆσθαι, ἀλλ' ἐν πάσῃ παρηγορίᾳ ὡς πάντοτε καὶ νῦν μεγαλυνῆσθαι Χριστός ἐν τῷ σώματι μου, εἴτε διὰ ζωῆς εἴτε διὰ θανάτου» (Φιλιπ. α, 20). Ἦτοι μὲ ἄλλους λόγους λέγει: Ὁ ἐν ἐμοὶ παλαιὸς ἄνθρωπος ἐσταυρώθη, διότι ἀνέλαβε τὰς ἁμαρτίας μου ὁ Χριστός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐπίστευσα καὶ μετὰ τοῦ ὁποῖου ἠνώθην ἐν τῷ σταυρῷ εἰς ἓν σῶμα καὶ οὕτω οὐσιαστικῶς δὲν ζῶ ἐγώ, ἀλλὰ ζῆ μέσα μου αὐτός ὁ Χριστός. Εἶμαι λοιπὸν ἀποθαιμένος ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν. Ἐπίσης τονίζει καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐντροπισθῶ εἰς τίποτε, ἀλλ' ὅπως πάντοτε οὕτω καὶ τώρα μὲ πᾶσαν παρηγορίαν καὶ θάρρος ἐκ μέρους μου, θὰ μεγαλυνῆθαι καὶ θὰ δοξασθῆ ὁ Χριστός εἰς τὸ βασιανζόμενον σῶμα, μου εἴτε ἐὰν μείνω ἐν τῇ ζωῇ, εἴτε ἐὰν θανατωθῶ.

Τὰς ὡς ἄνω ἐρμηνείας ἐκρίνανε καλὸν νὰ χρησιμοποιήσωμεν ἀπὸ τὰς ἐρμηνείας τοῦ Εὐσ. Ματθοποῦλου ἱδρυτοῦ τῆς ἀδελφότητος ΖΩΗ καὶ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Π. Τρεμπέλα λόγῳ προνοίας διὰ νὰ μὴ τυχὸν κατηγορηθῶμεν ὑπὸ τινος Ὁρθοδόξου, ὅτι δὲν τὰ ἐρμηνεύομεν καλῶς.

Ἦτο ὡς ἐκ τούτου πολὺ φυσικὸν καὶ δίκαιον νὰ γράψῃ ὁ Παῦλος πρὸς Τιμόθεον: «Λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος, ὁ δίκαιος· κριτής...» (Β, Τιμ. β, 8).

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἐνίκησεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅσας εἶχε σάρκα ἁμαρτίας, ὁμοίαν κατὰ πάντα μὲ τὴν ἰδικὴν

μας καί, Ἐφ' ὅσον ἐνίκησαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ δλοι οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, οὐδεὶς πλέον ἄνθρωπος δικαιολογεῖται νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι θὰ νικήσῃ καὶ αὐτός, ὅταν θελήσῃ καὶ ἐπικαλεσθῇ καὶ αὐτὸς ὁσπὸς ὁ Χριστός μὲ δεήσεις καὶ ἱκετηρίας μετὰ δακρῶν καὶ κραυγῆς ἰσχυρᾶς τὸν θυνάμενος σῶζεις ἐκ θανάτου, Οὐράνιον Πατέρα μας. Θὰ νικήσῃ ἀσφαλδὲς διότι ἡ Ἁγ. Γραφή διακρῦπτει: «Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον ἡ πίστις ἡμῶν. Τίς δὲ ἐστὶν ὁ νικῶν τὸν κόσμον εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;» (Α Ἰωάν. ε, 4—5).

ΖΗ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑ

ΔΙΑΤΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ;

Πολλοὶ φανατικοὶ λάτρεις τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης θὰ ξαφνισθοῦν ὅταν ἀναγνώσουν τὸν τίτλον τοῦ παρόντος βιβλίου «Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ» καὶ ἀντιλέγοντες θὰ μᾶς εἶπουν: Δὲν εἶθε στὰ καλά σας καὶ στὰ λογικά σας, ἀφοῦ ὕστερα ἀπὸ τόσα θαύματα καὶ προόδους τῆς Ἐπιστήμης ὑπεβίβασατε διὰ τὸ βιβλίον σας τὴν Ἐπιστήμην εἰς κατώτερον σημεῖον ἀπὸ τὴν Γραφήν καὶ ὑπεράνω τῆς Ἐπιστήμης ἐποποθετήσατε τὴν Γραφήν. Δὲν βλέπετε ποῖα καὶ πόσα θαύματα ἐπέτελεσεν ἡ Ἐπιστήμη εἰς ἄλλους τοὺς κλάδους, τὰ ὁποῖα σὰς ὑποχρεῶνουν νὰ ἀποκαλυφθῆτε ὅπως ἀπεκαλύφθησαν δλοι οἱ μεγάλοι νόες; Σεῖς οἱ νάνοι ἐτολμήσατε νὰ ὑψώσητε τὸ ἀνάστημα τῆς Γραφῆς ὑπεράνω τῆς καταπληθούσης Ἐπιστήμης; Πῶς; διατί; καὶ ποῦ στηριζόμενοι;

Προτοῦ ἀπαντήσωμεν εἰς τοὺς ἀντιλέγοντας, κρίνομεν καλὸν νὰ δηλώσωμεν ὅτι εὐρίσκομεν δικαιολογημένην τὴν ἐκπληξὴν τῶν ἀντιλεγόντων διὰ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου μας. Διότι εἶναι φυσικόν, ὅταν βλέπουν οὗτοι, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ὄπαδοὶ καὶ ἐκπρόσωποι τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἀπολογηταὶ τῆς Ἁγ. Γραφῆς ζητοῦν πιστοποιητικά διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τὴν ἀξιοπιστίαν τῆς Γραφῆς ἀπὸ τὴν κοσμικὴν Ἐπιστήμην, εἶναι πολὺ φυσικόν, λέγομεν, νὰ ξαφνίζωνται καὶ νὰ

ἐκπλήττανται όταν ἀναγνώσκουν τον τίτλον «Ἡ Ἁγία Γραφή ὑπεράνω τῆς Ἐπιστήμης». Ζητούν, λέγομεν, πιστοποιητικά ἀπό τὴν κοσμικὴν Ἐπιστήμην, διότι βλέπομεν π. χ. ὁ Χριστιανὸς συγγραφεὺς Ν. Μαγκριώτης συνέγραψε τὸ βιβλίον του «Ἡ Γραφή ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης». Εἰς αὐτὸ καταβάλλει μεγάλας προσπάθειαις διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι ἀληθὴ τὰ ὅσα διηγεῖται ὁ Μωϋσης εἰς τὸ Λον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως περὶ τῆς δημιουργίας εἰς ἐκάστην ἡμέραν, διὰ τῆς παρατάξεως τῶν ἡμερῶν διαφόρων γεωλόγων, ἀστρονόμων καὶ λοιπῶν Ἐπιστημόνων, αἱ ὁποῖαι γινώμαί οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετὰ τὰ ὅσα ἔγραξεν ὁ Μωϋσῆς ὑπὸ πνεύματος ἁγίου φωτισθεῖς.

Ἐπίσης βλέπομεν τὸ θρησκευτικὸν περιοδικὸν ΖΩΗ, ἐπίσειράν ἐτών προβάλλει διαρκῶς ξένους Ἐπιστήμονας, διὰ νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι πρέπει νὰ πιστεώωμεν εἰς τὸν Θεόν, ἐπειδὴ πιστεῶουν οἱ ἀναφερόμενοι ὑπ' αὐτῆς Ἐπιστήμονες. Μάλιστα τελευταίως ἐξέδωκεν ἡ Ἀδελφότης θεολόγων ΖΩΗ βιβλίον μετὰ τὸν τίτλον «Ἡ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΜΙΛΕΙ», εἰς τὸ ὅποιον ἐπαναλαμβάνονται κατὰ κόρον συνολικῶς ὡς πιστοποιητικὰ τὰ γραπτὰ τῶν διαφόρων ἐπιστημόνων, τὰ ὁποῖα κατὰ καιροῦς εἶχον γράψῃ εἰς τὸ περιοδικὸν των ΖΩΗ. Καὶ ἔτσι ἀφοῦ ἡ Ἐπιστήμη ὁμιλεῖ, οὐσιουσιὸν εἰς τὸν καθένα νὰ πιστεῦσῃ εἰς τὸν Θεόν, διότι ἐπίστευαν ἢ πιστεῶουν μερικοὶ ἀπὸ τοῦς κατὰ καιροῦς κοσμικοῦς Ἐπιστήμονας. Καταχρηστικῶς ὅμως γράφει ὅτι «ἡ Ἐπιστήμη ὁμιλεῖ», διότι ἐφ' ὅσον εἶναι γεγονός ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι Ἐπιστήμονες διδάσκοντες τὰ ἀντίθετα, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ μὲν Ἐπιστήμη δὲν ὁμιλεῖ, ἀλλὰ παραπαίει, οἱ δὲ θεράποντές τῆς ἀλληλοδιαφεύδονται.

Ἐπίσης αἱ «ΑΚΤΙΝΕΣ» τῶν ὑπερχιλίων Ἐπιστημόνων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, ἐπαναλαμβάνουν κατὰ κόρον τὰ αὐτὰ ὀνόματα ἐπιστημόνων, εἴτε δανειζόμενοι ταῦτα ἀπὸ τὸ περιοδικὸν ΖΩΗ, εἴτε δανείζουσι ταῦτα εἰς τὴν ΖΩΗΝ διὰ νὰ πιστοποιήσουσι, ὅτι οἱ ἀναφερόμενοι Ἐπιστήμονες ἐπίστευαν ἢ πιστεῶουν εἰς τὸν Θεόν, καὶ οἱ αὐτοὶ καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ πιστεώωμεν εἰς τὸν Θεόν. Μάλιστα εἰς τὸ τελευταίως ἐκδοθὲν φυλλάδιον τοῦ Νοεμβρίου 1948, ὁ ὑπὸ ψευδώνυμον Π. Μελίτης καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν τῶν ΑΚΤΙΝΩΝ καὶ τῆς

Ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν Ἐπιστημόνων, ἔγραψε κύριον ἄρθρον εἰς τὸ ὅποιον δύναται τίς νὰ σταχυολογήσῃ ἀρκετοὺς ἀντιγραφικοὺς μαργαρίτας ἀντιφάσεων καὶ τιῶν ἀληθειῶν ἀναμικτων μετὰ πλανῶν ἀντιευαγγελικῶν. Χάριν ὅμως συντομίας θὰ περιορισθῶμεν εἰς μίαν μόνον περικοπὴν, ἣτις εἶναι ὑπεραρκετὴ τὰ ἐμφανητὴ τὸ σκότος τοῦ βασιλεύει εἰς τὸν καθοδηγητὴν τῶν ΑΚΤΙΝΩΝ καὶ καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ ψευδώνυμον, καθὼς καὶ εἰς τοὺς πατρῶνας των θεολόγους τῆς ΖΩΗΣ καὶ εἰς Ἐπιστήμονας τῆς Χ. Ε. Γράφει ἄλλ. εἰς τὴν σελ. 499 τὰ ἑξῆς: «Ἀπὸ τῶν Ἐπιστημόνων ἡγήτη φθάσαμε στὸν ἐπιστήμονα ποῦ προκαλεῖ τὸν οἶκτο. Ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ πανσέβαστο κέντρο τοῦ πολιτισμοῦ φθάσαμε στὸ Πανεπιστήμιον, μιά ἀπὸ τῆς πολλὰς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς. Ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη ποῦ θὰ ἦταν τὸ πᾶν, φθάσαμε στὴν Ἐπιστήμη ποῦ τίς λένε ὅτι δὲν εἶναι τίποτε».

Βλέπομεν εἰς αὐτὰ ὅτι:

α) Ἀποκαλεῖ «τὸ Πανεπιστήμιον πανσέβαστον», ἐνῶ πανσέβαστος εἶναι μόνον ἡ Ἁγία Γραφή, διότι μόνον αὐτὴ εἶναι θεοπνευστος καὶ ὡς ἐκ τούτου, μόνον αὐτὴ εἶναι πανσέβαστος καὶ οὐχ ἡ Ἐπιστήμη, διὰ τὴν ὁποῖαν ὡς ὁ ἴδιος γράφει: «λένε ὅτι δὲν εἶναι τίποτε». Διὰ τὸ Πανεπιστήμιον, πολλὸ ὀρθῶς γράφει, «ὅτι φθάσαμε νὰ εἶναι μιά ἀπὸ τῆς πολλὰς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς», διότι οὐτως τὸ Πανεπιστήμιον εἶναι ἡ Ἀνωτάτη ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ ἡ ὁποία βγάζει ἐπαγγελματίας καὶ οὐχ ἐπιστήμονας, δι' οὓς λόγους ἀνέφερε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος προηγουμένως.

β) Γράφει μετὰ πολλῆς δόξης: «Ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην ποῦ θὰ ἦταν τὸ πᾶν, φθάσαμε στὴν Ἐπιστήμην ποῦ τῆς λένε ὅτι δὲν εἶναι τίποτε». Ἐλησμόνησε δυστυχῶς ὁ ὑπὸ ψευδώνυμον Μελίτης, ὁ κοπιόμενος ὑπὲρ τῆς Ἐπιστήμης, ὅτι ἡ Ἐπιστήμη τοῦ πανσέβαστου κατ' αὐτὸν Πανεπιστημίου δὲν εἶναι τὸ πᾶν, διότι ὄφειλε νὰ γνωρίζῃ ὡς θρησκευτὸν Χριστιανός, ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ Ἐπιστήμη ἡ ὁποία εἶναι τὸ πᾶν, δικαιοματικῶς καὶ ἀξιωματικῶς καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς Γραφῆς πιστοποιουμένη. Αὐτὴ δὲ ἡ Γραφὴ θαυμάσια καθορίζει τὴν πραγματικὴν Ἐπιστήμην, διότι γράφει: «Ἴδου ἡ θεοσεβειὴ ἐστὶ σοφία, τὸ δὲ ἀπέ-

χεσθαι από κακῶν ἐστίν ἐπιστήμη» (Ίώβ. κη, 28). Ἐπίσης λέγει: «Τὶς σοφός καὶ ἐπιστήμων ἐν ἡμῖν; Δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστραφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραύτητι σοφίας. Εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐριθείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας. Οὐκ ἐστὶν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατατερομένη, ἀλλὰ ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης» (Ίακώβ. γ, 13—18). Ἡ θεοσέβεια λοιπὸν καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ κακῶν εἶναι τὸ πᾶν καὶ μόνη αὕτη εἶναι Ἐπιστήμη καὶ σοφία ἄνωθεν κατατερομένη. Ἐνῶ ἡ κοσμικὴ Ἐπιστήμη τὴν ὁποῖαν ἐγκωμιάζουν αἱ «Ἀκτίνες» καὶ ὁ συντάκτης καθῆν. κ. Μελίτης εἶναι ἐπίγειος, ψυχικὴ δαιμονιώδης, ὡς πολὺ ἐπιτυχῶς τὴν χαρακτηρίζει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ πολὺ ὀρθῶς γράφει: «...μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας».

Ὅτι δὲ εἶναι ἐπίγειος, ψυχικὴ καὶ δαιμονιώδης, πείθεται πᾶς τις, διὰ μᾶλλον, ὅτι ἄλλα π. χ. διδάσκει ἡ Ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας καὶ ἄλλα ἢ μάλλον τὰ ἀντίθετα διδάσκει ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ἀνθρωπολογίας. Ὅλα δὲ αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὸ αὐτὸ Πανεπιστήμιον καὶ διδάσκονται εἰς τοὺς αὐτοὺς διευτυχῶς φοιτητάς, οἱ ὅποιοι οὕτω ὑφίστανται τρομακτικὴν σύγχυσιν, διότι δὲν γνωρίζουν ποῖα ἀπὸ τὰς δύο Ἐπιστήμας ἔχει τὴν ἀλήθειαν ἤτοι π. χ.:

Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας διδάσκει ὅτι πρῶτος ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ἦτο ὁ Ἀδάμ, καὶ ὅτι ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸ 6000 περίπου ἐτῶν.

Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ἀνθρωπολογίας διδάσκει τὰ ἀντίθετα, ὅτι δηλ. τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον ζεῦγος προήλθεν ἀπὸ τὸ κίτταρον ἢ τὸ μύριον ἢ τὸ ἀερῶδες νεφέλωμα καὶ ἐμφανίσθη ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ 15.000 ἐτῶν ἢ πρὸ 100.000 ἢ πρὸ 250.000 ἢ πρὸ ἐνός ἢ πολλῶν ἑκατομμυρίων ἐτῶν.

Ἐπίσης ἡ Ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας διδάσκει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος συνίσταται ἀπὸ δύο, ἦτοι ἀπὸ σῶμα ὕλικόν καὶ ἀπὸ ψυχῆν ἄυλον καὶ ἀθάνατον.

Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ἀνθρωπολογίας διδάσκει τὰ ἀντίθετα, ὅτι δηλ. καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ζώων καὶ εἶναι «ὁ πρῶτος τῶν ζώων» καὶ ὅτι δὲν ἔχει ψυχὴν ἄυλον καὶ ἀθάνατον, ἀλλ' ἔχει καὶ ὁ ἄνθρωπος τὴν ψυχὴν ποῦ ἔχουν καὶ τὰ ζῶα.

Τέλος γράφει μετὰ πολλῆς θλίψεως ὁ συντάκτης τῶν

ΑΚΤΙΝΩΝ «Ἀπὸ τὸν ἐπιστήμονα ἠγέτη φθάσαμε εἰς τὸν ἐπιστήμονα ποῦ προκαλεῖ τὸν οἶκτον». Εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ φθάσουν εἰς τὸν ἐπιστήμονα ποῦ προκαλεῖ τὸν οἶκτον, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὴν ἐκ τῶν κάτω ἐπιστήμων, τὴν ἐπίγειον, τὴν ψυχικὴν καὶ τὴν δαιμονιώδη ζητοῦν νὰ εὗρουν πνευματικὸν ἠγέτην!! Ἐλημονήσαν δυστυχῶς τόσοσ ὁ κ. Μελίτης, τόσοσ αἱ ΑΚΤΙΝΕΣ, ὅσον καὶ οἱ Θεολόγοι τῆς ΖΩΗΣ οἱ παρουσιαζόμενοι Χριστιανοὶ ἀπολογηταὶ καὶ καθοδηγηταὶ, ὅτι πνευματικοὶ ἠγέται εἶναι μόνον οἱ Προφήται καὶ οἱ Ἀπόστολοι, οἱ συγγραφεῖς τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ οἱ ἀπόφοιτοι τῶν Πανεπιστημίων, οἵτινες εἶναι ἐπαγγελματίαι.

Ἄποροῦμεν δὲ πῶς δὲν κατορθώνουν νὰ ξεχωρίσουν τὴν ἀλήθειαν, τόσοσ αἱ ΑΚΤΙΝΕΣ καὶ ὁ συντάκτης τῶν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μελίτης, ὅσον καὶ οἱ Θεολόγοι τῆς ΖΩΗΣ, οἱ ὅποιοι ὅλοι ἐπαινοῦν τὴν χρεωκοπημένην κοσμικὴν Ἐπιστήμην, ὡς ἔδθεν πνευματικὴν καὶ ἐπικαλοῦνται τὰ ἀχρηστα καὶ ἀναξιοτάτα πιστοποιητικά της διὰ τὸν Θεόν καὶ διὰ τὴν Ἁγ. Γραφήν Του. Διότι αὐτοὶ οἱ Θεολόγοι τῆς ΖΩΗΣ διαφεύδοντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ γραφόμενά των, γράφουν διὰ τὴν Ἐπιστήμην τὰ ἐξῆς πολὺ ὀρθὰ καὶ ἀληθῆ εἰς τὸ περιοδικὸν των «ΖΩΗ» τῆς 14|12|47 καὶ εἰς τὴν σελ. 43: «Κα νένας στὸν κόσμον αὐτόν δὲν ἔχει τόσο τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομασθῆ σοφός καὶ ἐπιστήμων ὅσο τὸ εἶχαν καὶ τὸ ἔχουν οἱ Ἀπόστολοι..... Καὶ ἔτσι οἱ Ἀπόστολοι καὶ σὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι ὁ πόδειγμα γιὰ κάθε ἄνθρωπο καὶ μάλιστα γιὰ κείνον, ποῦ θέλει νὰ λέγηται σοφός καὶ ἐπιστήμων».

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐνῶ γράφουν ὅτι μόνον οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομάζωνται σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, αὐτοὶ ἦτοι αἱ ΑΚΤΙΝΕΣ, ὁ συντάκτης των καὶ οἱ Θεολόγοι τῆς ΖΩΗΣ, ὡς ἄλλοι Πτωχοπρόδρομοι ἀξιοὶ οἴκτου, ἐπαινοῦν τὴν κοσμικὴν Ἐπιστήμην καὶ ἐπαιτοῦν ἀπὸ αὐτὴν τὰ ἀχρηστα πιστοποιητικά της, διὰ τὸν ζῶντα καὶ ἀληθινὸν Θεόν καὶ διὰ τὴν Βίβλον Του. Οὕτω δὲ διαβλέπων πᾶς τις τὰς καταφανεῖς τῶν ἀντιφάσεις καὶ αὐτοδιαψεύσεις διερωτᾶται: Πότε ἄρανε λέγουν ἀλήθειαν αἱ ΑΚΤΙΝΕΣ, ὁ συντάκτης των Π. Μελίτης καὶ οἱ Θεολόγοι τῆς ΖΩΗΣ; Ὅταν ὀνομάζων «τὸ Πανεπιστήμιον παν-

σβάστον» και τους επιστήμονας πνευματικούς ή γέ-
τας και γράφουν βιβλία, με τίτλους «Ἡ ἐπιστήμη ὀμι-
λεῖ» ἢ ὅταν γράφουν δι μόνον οἱ Ἀπόστολοι ἔχουν τὸ
δικαίωμα νὰ ὀνομασθοῦν σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες καὶ ὅτι
οἱ Ἀπόστολοι εἶναι τὸ ὑπόδειγμα γὰρ κἀθε ἄν-
θρωπο, ποῦ θέλει νὰ λέγηται σοφός καὶ ἐπιστήμων;

Ἰσοῦ διατὶ εὐρίσκομεν δικαιολογημένην τὴν ἐκπληξιν
τῶν ἀντιλεγόντων καὶ διατὶ θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἀπαν-
τήσωμεν ἐν ἐκτάσει καὶ μὲ τεκμηρία καὶ ἀποδείξεις εἰς
τοὺς προβάλλοντας τὴν εἰρημένην ἀντιλογία, οἷτινες
μᾶς λέγουσι: Σεῖς νάνοι ἐτολμήσατε νὰ ὑψώσητε τὸ ἀνά-
στημα τῆς Γραφῆς ὑπεράνω τῆς Ἐπιστήμης; Πῶς; διατὶ;
καὶ ποῦ στηρίζομενοι; Αὐτοὶ δὲ οἱ ἀντιλέγοντες διὰ τὴν
ὑποστήριξιν τῆς Ἐπιστήμης τῆς κοσμικῆς, προσθέτουν καὶ
τὰ κάτωθι ἐπιχειρήματα:

1ον) Χάρις, εἰς τὴν Μηχανικὴν Ἐπιστήμην, ἐνῶ ἐτα-
ξιδευσαν οἱ πρόγονοί μας εἰς τὴν ξηρὰν μὲ τὸ ἄλογο ἢ μὲ
τὰ πόδια, εἰς δὲ τὴν θάλασσαν μὲ ἰστιοφόρα, διασχίζομεν
σήμερον τὴν μὲν θάλασσαν μὲ ὑπερωκεανεία, τὴν ξηρὰν
μὲ σιδηροδρόμους καὶ αὐτοκίνητα καὶ τὸν ἄερα μὲ ἀερο-
πλάνα. Οὕτω δὲ δυνάμεθα νὰ κόμωμεν σήμερον ὄλον τὸν
γῆρον τῆς γῆς εἰς μόνον 7 ἡμέρας, ἴσως δὲ ἢ μάλλον
ἀσφαλῶς ἀργότερα εἰς μίαν μόνον ἡμέραν.

2ον) Χάρις εἰς τὴν Ἀστρονομικὴν Ἐπιστήμην, γνωρίζο-
μεν εἰς ποίαν ἀπόστασιν ἀφ' ἡμῶν εὐρίσκεται ὁ Ἥλιος,
ἡ Σελήνη καὶ τὰ λοιπὰ ἄστρα καὶ μὲ πόσῃ ταχύτητι
φθάει εἰς τὴν γῆν τὸ φῶς ἐκάστου οὐρανίου σώματος,
καθὼς καὶ ὁ ἦχος. Ἐπίσης γνωρίζομεν ἐπακριβῶς τὰς κι-
νήσεις τῆς γῆς καὶ τῶν λοιπῶν οὐρανίων σωμάτων. Μά-
λιστα τώρα ἐτοιμάζεται ἡ Ἐπιστήμη νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ
ἐπίσκοπιν εἰς τὴν Σελήνην καὶ τὸν Ἄρην.

3ον) Χάρις εἰς τὴν Χημικὴν Ἐπιστήμην γνωρίζομεν
ἀπὸ τί συνίσταται τὸ νερὸν, ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ καὶ ὅλα
τὰ μέταλλα καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ σώματα ὀρ-
γανικὰ ἢ ἀνόργανα.

4ον) Χάρις εἰς τὴν Γεωλογικὴν Ἐπιστήμην, γνωρίζο-
μεν διὰ τὴν γῆν ἢ το ἀρχικῶς εἰς διάπυρον ὑγρὰν κατάστασιν
καὶ ὅτι διὰ τὴν νὰ φθάσῃ ἡ γῆ εἰς τὴν σημερινὴν στερεὰν
κατάστασιν ἔχρησθήσαν πολλοὶ χιλιάδες ἔτη καὶ ὅτι ὁ

ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη εἰς τὴν γῆν κατ' ἄλλους ἐπιστήμο-
νας πρὸ 15.000 ἐτῶν, κατ' ἄλλους πρὸ 100.000 ἐτῶν, κατ'
ἄλλους πρὸ 250.000 ἐτῶν, κατ' ἄλλους πρὸ 1.000.000 ἐτῶν
καὶ πλεόν.

5ον) Χάρις εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἐπιστήμην, ἐξουδετερώ-
θησαν αἱ πολυποικίλαι ἀσθένειαὶ διὰ τῆς ἀνακαλύψεως
τῶν μικροβίων ὄλων σχεδὸν τῶν ἀσθενειῶν, ἐξαιρέσει τοῦ
καρκίνου καὶ τῆς πολυμυελίτιδος, τῶν ὁποίων ἐπίσης πολὺ
γρήγορα θὰ ἐφεύρῃ αὐτὴ τὰ φάρμακα, καὶ οὕτω εὐργε-
τήσῃ μεγάλως ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὰς πολλὰς καὶ πολυ-
τίμους ἀνακαλύψεις τῆς Ἱατρικῆς Ἐπιστήμης, διὰ τῆς ἀκτι-
νολογίας, τῆς μικροβιολογίας καὶ τῆς φαρμακολογίας.

6ον) Χάρις, τέλος διὰ νὰ συντομεύσωμεν, εἰς τὰς
Ἐπιστήμας τῆς Βιολογίας, τῆς Φυσικῆς καὶ τῆς Ἀνθρω-
πολογίας πληροφορεῖται ἡ ἀνθρωπότης ὅτι οἱ ἄνθρωποι
προήλθον ἀπὸ τὸ ἀνόργανον κύτταρον ἢ ἀπὸ τὸ μῦρον ἢ
ἀπὸ τοῦ ἠλεκτρονίου ἢ ἀπὸ τοῦ ἀερῶδους νεφέλωμα.

Πῶς λοιπὸν σεῖς, ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέροχα εἰσιμὰ τοῦ
Πολιτισμοῦ ἢ μάλλον αὐτὰ τὰ θαύματα τῆς Ἐπιστήμης, ἀπὸ
τὰ ὁποῖα ὠφελεῖται ὅλη ἡ ἀνθρωπότης τὰ ἠγνοῦσατε τελείως
καὶ ἐθέσατε ὑπεράνω τῆς ἐπιβληθείσης ἡθῆς εἰς τὰς συνει-
δήσεις τῶν ἀνθρώπων Ἐπιστήμης, τὴν Ἁγ. Γραφήν; Ἀλλὰ
καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ Γραφή εἶναι θεόπνευστος πάλιν
βλέπομεν, ὅτι ἡ μὲν Ἐπιστήμη εὐεργετῆ ὅλην τὴν ἀν-
θρωπότητα, ἐνῶ ἡ Γραφή ὠφελεῖ μόνον ἐλαχίστους ἀν-
θρώπους. Διότι εἶναι φανερόν ὅτι καὶ ἀπὸ τὰ 700 ἑκατομ-
μύρια, ποῦ εἶναι εἰς ὄλον τὸν κόσμον ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ
τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν εἶναι
μόνον ὀνόματι Χριστιανοί. Μόνον δὲ μίαν ἐλαχίστην μειονό-
τητος ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς τῆς μιᾶς καὶ μόνης, τῆς ἀληθι-
νῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας σώζεται, ὅπως βεβαιῶνται
τοῦτο καὶ αὐτὴ ἡ Γραφή, ἡ ὁποία καθορίζει: «Στενὴ ἡ
πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν
καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐερίσκοντες αὐτὴν». Ἐπί-
σης «Πολλοὶ κλητοί, ἀλλ' ὀλίγοι ἐκλεκτοί» καὶ
πλείστα ἄλλα, ἅτινα διδάσκουν ὅτι μόνον ὀλίγοι θὰ σω-
θοῦν ἀληθινοὶ Χριστιανοί. Πῶς λοιπὸν ἐτολμήσατε νὰ βάλ-
ητε ὡς τίτλον εἰς τὸ βιβλίον σας «Ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ»;

Εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀντιλέγοντας ποῦ ἐκπλήττονται καὶ ἑμφυζόμενοι μᾶς προβάλλουν τὰς ὡς ἄνω ἀντιρρήσεις ἀπαντῶμεν ὡς ἀκολούθως :

Δὲν ἀγνωσθῆμεν, ἀγαπητοὶ ἀντιλέγοντες, τὰς ἀναφερομένας προόδους τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης, οὐτε περιφρονοῦμεν τὰς ἀνακαλύψεις τῆς. Ὅλας τὰς ἀνακαλύψεις καὶ τὰς προόδους τῆ; τὰς βλέπομεν καὶ τὰς ἀναγνωρίζομεν, ἀλλὰ δὲν τὰς παραδεχόμεθα πρῶτον ὡς θαύματα, ὅπως τὰς παρουσιάζετε καὶ δεύτερον δὲν παραδεχόμεθα διὰ αἰ κοσμικαὶ Ἐπιστήμαι εἶναι πραγματικαὶ Ἐπιστήμαι, ὅπως τὰς προβάλλετε.

Καὶ διὰ μὲν τὸ πρῶτον, διὲ ὅλαι αἱ ἀνακαλύψεις τῆς Ἐπιστήμης δὲν εἶναι θαύματα, ἀλλ' εἶναι συνδυασμοὶ ἐπιτυχεῖς τῶν ὑπαρχόντων φυσικῶν νόμων, τοὺς ὁποίους ἔκαμεν ὁ πάνσοφος καὶ παντοδύναμος Θεὸς καὶ τοὺς ὁποίους οἱ διάφοροι μελητῆται τῶν φυσικῶν νόμων ἀνεκάλυψαν. Αὐτοὺς δὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ τέχνην συνεδύσααν οὗτοι καὶ παρήγαγον ὅλα τὰ ἐκπληκτικὰ, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς τρομερωτέρας ἀνακαλύψεως τῆς βόμβας ἀτόμου. Θαύματα ὅμως πάντως δὲν εἶναι, διότι θαύματα λέγονται μόνον ὅσα ἐνεργοῦνται ὑπερφυσικῶς, δηλαδὴ ὑπὲρ τῶν φυσικῶν νόμων, τῶν ὁποίων κυρίαρχος καὶ ρυθμιστὴς εἶναι ὁ Δημιουργὸς τῶν Θεός.

Διὰ τὰ γίνωμεν ἀντιληπτοὶ ὅσας φέρομεν τρία παραδείγματα ἧτοι :

α) Ἡ Ἐπιστήμη δὲν κατῴρθησε μέχρι σήμερον, οὔτε καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ κατορθώσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ σὺλληψιν ἐμβρύου καὶ γέννησιν ἀπὸ γυναῖκα στείραν ἡλικίας μάλιστα 90 ἐτῶν, ὅπως ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ ἡ Σάρρα, οὔτε τεκνοποιήσιν ἐκ παρθένου ἄνευ σπέρματος ἀνδρὸς, ὅπως ἐγέννησεν ἡ παρθένος τῆς Ναζαρέτ Μαριάμ τὸν Ἰησοῦν.

β) Ἡ Ἐπιστήμη δὲν κατῴρθησε μέχρι σήμερον καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ κατορθώσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ δώσῃ φῶς εἰς ἓνα ἐκ γενετῆς τυφλόν, ὅπως ἔδωκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς πολλοὺς τυφλοὺς τὸ φῶς. Καὶ

γ) Ἡ Ἐπιστήμη δὲν κατῴρθησεν, οὔτε θὰ κατορθώσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὸ νεκρὸν πτῶμα.

ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέστησε τὸν νεκρὸν Λάζαρον τὸν ὄζοντα, ἀπὸ τετραήμερου καθὼς καὶ πολλοὺς ἄλλους νεκρούς.

Ἰδοὺ λοιπόν, διατί δὲν παραδεχόμεθα τὰ λεγόμενα θαύματα τῆς Ἐπιστήμης ὡς θαύματα, ἀλλ' ἄπλως θεωροῦμεν διὲ εἶναι ἀνακαλύψεις τῶν δημιουργηθέντων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φυσικῶν νόμων, τῶν ὁποίους ὡς καλοὶ τεχνίται συνδυάζουν ἐπιτυχῶς οἱ μελετῶντες τοὺς φυσικοὺς νόμους.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, διὲ ἡ μὲν κοσμικὴ Ἐπιστήμη δὲν εἶναι πραγματικὴ Ἐπιστήμη ἀλλ' εἶναι ἐπιστημονικὴ ἔρευνα διαφόρων κλάδων, οἱ δὲ λεγόμενοι Ἐπιστήμονες εἶναι ἐπαγγελματίαι ἢ τεχνίται, ὅσας παραπέμπομεν εἰς ὅσα ἐγράψαμεν εἰς τὸ βιβλίον μας «ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΚΡΙΤΙΚΗ», διὰ τοὺς ὑπερχίλους ἐπιστήμονας τῆς Χ. Ε. καὶ ἐιδικώτερον εἰς τὰς σελ. 59—72. Εἰς τὰς σελίδας αὐτάς, ὡς θὰ ἴσῃ ὁ μελετῆτης, ἀποδεικνύομεν διὰ πολλῶν παραδειγμάτων, διὲ οἱ λεγόμενοι Ἐπιστήμονες δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν λέξιν «Ἐπιστήμη», διότι ἡ λέξις «Ἐπιστήμη» κατὰ μὲν τὴν Ἐγκυκλοπαίδειαν εἶναι «ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλῶς ἐπίστασθαι, γνῶσις πλήρης καὶ ἀκριβὴς». Κατὰ δὲ τὸ Μέγα Λεξικὸν εἶναι ἐπίσης «τὸ ἐπίστασθαι καλῶς, τὸ ἔχειν ἀκριβὴ γνῶσιν». Εἶναι ὅμως γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὁμολογούμενον καὶ ἀπὸ αὐτοῦς τοὺς ἐπιστήμονας τῶν διαφόρων κλάδων, διὲ αἱ Ἐπιστήμαι ἀναιροῦν πολὺ συχνὰ προηγουμένας θεωρίας καὶ πορίσματα τῶν, μὴ ἐξαιρουμένων εἰς τοῦτο μῆδὲ τῶν τιλοφορημένων θεικῶν Ἐπιστημῶν. Αὐτὸ δὲ ἀποδεικνύει πασιφανέστατα διὲ ἡ κοσμικὴ Ἐπιστήμη οὔτε ἐπίσταται καλῶς, οὔτε ἔχει πλήρη καὶ ἀκριβὴ γνῶσιν. Ἐφ' ὅσον δὲ αἱ Ἐπιστήμαι πολὺ συχνὰ ἀναιροῦν ἐαυτάς καὶ ἀλλήλας, καθὼς καὶ τὰς θεωρίας καὶ τὰ πορίσματα τῶν, διότι δὲν ἐπίστανται καλῶς καὶ δὲν ἔχουν πλήρη καὶ ἀκριβὴ γνῶσιν, εἶναι δίκαιον καὶ λογικὸν νὰ ὀνομάζωνται «Ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι» καὶ ὄχι «Ἐπιστήμαι». Οἱ δὲ θεράποντες αὐτῶν δὲν πρέπει νὰ λέγωνται Ἐπιστήμονες, ἀλλ' ἄπλως ἐπαγγελματίαι ἢ τεχνικοὶ καὶ συνειπῶς καὶ τὰ λεγόμενα καταχρηστικῶς Πανεπιστήμια, πρέπει νὰ λέγωνται ἐν κυριολεξίᾳ «Ἀνώταται Ἐπαγγελματικαὶ Σχολαί».

Καί τώρα ἀπαντῶμεν εἰς τὰ ὡς ἀνω ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιλεγόντων καί τοῖς λέγομεν:

Εἰς τὸ 1ον συμφωνοῦμεν μαζί σας, ὅτι χάρις εἰς τὴν Μηχανικὴν Ἐπιστήμην, δὲν ταυθεύομεν πλέον μὲ τὸ ἄλογο ἢ μὲ τὰ πόδια, καί εἰς τὴν θάλασσαν μὲ Ἰστιοφόρα, ἀλλὰ διασχίζομεν τὰς θαλάσσας μὲ τὸ ὑπερωκεάνεια, τὴν ξηρὰν μὲ σιδηροδρόμους καί αὐτοκίνητα καί τὸν ἀέρα μὲ ἀεροπλάνα. Ἄλλὰ σὰς ἐρωτῶμεν: Ποίαν ὠφέλειαν πνευματικὴν ἐχάρισαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἱ μεγάλαι αὐταὶ πρόοδοι τῆς Μηχανικῆς Ἐπιστήμης; Μήπως τοὺς ἔκαμε πνευματικωτέρους καὶ εὐτυχεστέρους ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, οἱ ὅποιοι δὲν τὰς εἶχαν γνωρίσει; Ἄ σ φ α λ ὡ ς ὄ χ ι. Τὸ διατὶ ἀσφαλῶς ὄχι θὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸ τέλος τῶν προβληθέντων ἐπιχειρημάτων σας.

Εἰς τὸ 2ον συμφωνοῦμεν ἐπίσης, ὅτι χάρις εἰς τὴν Ἀστρονομίαν γνωρίζομεν τὰς ἀποστάσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων, τὴν κίνησιν αὐτῶν καί τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός καί τοῦ ἡχοῦ. Ἄλλὰ σὰς ἐρωτῶμεν: Ποίαν ὠφέλειαν πνευματικὴν ἐχάρισαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἱ μεγάλαι αὐταὶ πρόοδοι τῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης; Μήπως τοὺς ἔκαμε πνευματικωτέρους καί εὐτυχεστέρους ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, οἱ ὅποιοι δὲν τὰς εἶχαν γνωρίσει; Ἄ σ φ α λ ὡ ς ὄ χ ι.

Εἰς τὸ 3ον συμφωνοῦμεν, ὅτι χάρις εἰς τὴν Χημικὴν Ἐπιστήμην γνωρίζομεν ἀπὸ τί συνίσταται τὸ νερὸ, ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, τὰ μέταλλα καὶ ὅλα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὀργανικά καί ἀνόργανα σώματα. Ἄλλὰ σὰς ἐρωτῶμεν: Ποίαν ὠφέλειαν πνευματικὴν ἐχάρισαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἱ μεγάλαι αὐταὶ πρόοδοι τῆς Χημικῆς Ἐπιστήμης; Μήπως τοὺς ἔκαμε πνευματικωτέρους ἢ εὐτυχεστέρους ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, οἱ ὅποιοι δὲν τὰς εἶχαν γνωρίσει; Ἄ σ φ α λ ὡ ς ὄ χ ι.

Εἰς τὸ 4ον συμφωνοῦμεν, ὅτι χάρις εἰς τὴν Γεωλογικὴν Ἐπιστήμην, γνωρίζομεν, ὅτι ἡ γῆ ἦτο ἀρχικῶς εἰς διάπυρον ὕγρην κατάστασιν καὶ ὅτι ἐχρειώθησθη τὰ ὑποτιθέμενα ἔτη, πού βεβαίως ἢ Ἐπιστῆμη τῆς Γεωλογίας διὰ νὰ στερεοποιηθῇ. Σὰς ἐρωτῶμεν ὅμως: Ποίαν ὠφέλειαν πνευματικὴν ἐχάρισαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἱ μεγάλαι αὐταὶ διαβεβαιώσεις τῆς Γεωλογικῆς Ἐπιστήμης; Μήπως

τοὺς ἔκαμαν πνευματικωτέρους καὶ εὐτυχεστέρους ἀπὸ τοὺς προπάτοράς μας, πού δὲν τὰς εἶχαν γνωρίσει; Ἄ σ φ α λ ὡ ς ὄ χ ι.

Εἰς τὸ 5ον συμφωνοῦμεν ἐπίσης μαζί σας, ὅτι χάρις εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἐπιστήμην ἐξουδετερώθησαν αἱ ποικίλαι ἀσθένειαι καὶ πιστευόμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι πολὺ γρήγορα ἢ Ἱατρικὴ Ἐπιστῆμη θὰ συμπληρώσῃ τὴν διάγνωσιν καὶ θεραπείαν ὅλων τῶν ἀγνώστων ἀσθενειῶν, ὡς εἶναι ἢ πολυμειλίτις, ὁ καρκίνος κ.τ.λ. Ἄλλὰ σὰς ἐρωτῶμεν: Ποίαν ὠφέλειαν πνευματικὴν ἐχάρισαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἱ ὄντως πολὺ μεγάλαι πρόοδοι τῆς Ἱατρικῆς Ἐπιστήμης διὰ τῆς μικροβιολογίας, τῆς ἀκτινολογίας, τῆς φαρμακολογίας καὶ τῆς χειρουργικῆς; Μήπως αὐταὶ αἱ ὄντως μεγάλαι πρόοδοι ἔκαμαν τοὺς ἀνθρώπους πνευματικωτέρους καὶ εὐτυχεστέρους ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν τὴν τύχην νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰς τελευταίας μεγάλας προόδους τῆς Ἱατρικῆς Ἐπιστήμης; Ἄ σ φ α λ ὡ ς ὄ χ ι.

Εἰς τὸ βον ἄς ὑποθέσωμεν ἐπίσης πρὸς στιγμὴν ὅτι χάρις εἰς τὴν Ἐπιστήμην τῆς Ἀνθρωπολογίας πληροφροῦνται οἱ ἀνθρώποι ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅπως πιστευόμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ προῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀνόργανον κύτταρον ἢ τὸ μόριον ἢ τὸ ἠλεκτρόνιον ἢ τὸ ἀερώδες νεφέλωμα. Ἄλλὰ σὰς ἐρωτῶμεν: Ποίαν ὠφέλειαν πνευματικὴν ἐχάρισαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἱ μεγάλαι αὐταὶ διαβεβαιώσεις τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ἀνθρωπολογίας; Μήπως τοὺς ἔκαμαν πνευματικωτέρους καὶ εὐτυχεστέρους ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν τὴν τύχην νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰς τελευταίας μεγάλας προόδους τῆς Ἀνθρωπολογίας; Ἄ σ φ α λ ὡ ς ὄ χ ι.

Περιορίσθημεν, ὡς βλέπουν οἱ ἀντιλεγόντες, εἰς τὰς θετικὰς Ἐπιστήμας, πρῶτον ἐπειδὴ αὐταὶ ἔχουν περισσότερον κύρος, καὶ δεύτερον, διότι ὅλαι αἱ ἄλλαι Ἐπιστήμαι ὡς π.χ. ἡ Φιλοσοφία καὶ ἡ Θεολογία ἀποτελοῦν κομμικὴν παραῶδιαν Ἐπιστήμην. Βασιλεῖει δηλαδὴ εἰς αὐτάς τὰς δύο, τόσος καὶ τοιοῦτος κυκεῶν ἀντιθέσεων πλανῶν καὶ παραλογισμῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ τόσον ἀάναστατος σύγχυσις ἀποτελεῖ τὸ κύριον γνώρισμα τῶν Φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους καὶ τῶν Θεολόγων ἐπίσης πρὸς ἀλλήλους,

ὥστε δι' ἀμφοτέρας ταιριάζει θαυμάσια ὁ χαρακτηρισμός, διὰ ἀποτελοῦν πύργον Βαβέλ ἐν πάσῃ κυριολεξίᾳ καὶ πραγματικότητι.

Καὶ τώρα ἀναλύομεν τὸ ἴδιον διατὶ ἀσφαλῶς δχι, διότι καὶ αὐταὶ αἱ θετικαὶ Ἐπιστήμαι, ἐν κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους οὔτε πνευματικώτερους οὔτε εὐτυχεστέρους.

Εἰς τὸ 1ον ἡ Μηχανικὴ Ἐπιστήμη δὲν ἔκαμε πνευματικώτερους ἀπὸ τοὺς προγόνους μας τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς μας, διότι ἡ Μηχανικὴ εἶναι τέχνη καὶ δὲν ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ κάμῃ τοὺς σημερινούς πνευματικώτερους. Πνεῦμα εἶναι μόνον ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος Του, καὶ μόνον ὅσοι πιστεύουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ δέχονται ὡς ὁδηγὸν καὶ σύμβουλόν των τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, μόνον αὐτοὶ εἶναι οἱ πνευματικοί, διότι αὐτοὶ γεννῶνται ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ, γεννῶνται ὡς διεκρίρυνεν ὁ Χριστὸς ἀνάθεν. Ἐπίσης εὐτυχεστέρους δὲν ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους ἡ Μηχανικὴ, διότι τοῖς ἐδημιούργησε τόσας πολλὰς καὶ μεγάλας ἀνάγκας, ὥστε παρὰ τὰ πολλὰ μέσα εὐκολίας ποὺ τοῖς παρέσχεεν ἦτο: σιδηροδρόμους, αὐτοκίνητα, ἀεροπλάνα, τηλεγραφεία, τηλέφωνα κ. τ. λ. οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι κατήντησαν κινούμενα Ρομπότ, μὴ δυνάμενοι νὰ εὔρουν ἡσυχίαν, ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην, εὐτυχήματα τὰ ὅποια εἶχαν οἱ πρόγονοί μας ὅταν ἐταξίδευαν μὲ τὸ ζῶον ἢ μὲ τὰ πόδια καὶ τὰ ἱστοφόρα.

Εἰς τὸ 2ον ἡ Ἀστρονομικὴ Ἐπιστήμη οὔτε πνευματικώτερους, οὔτε εὐτυχεστέρους ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους ποὺ ἀνεφέραμεν εἰς τὸ 1ον περὶ τῆς Μηχανικῆς Ἐπιστήμης, διότι λέγει ὁ σοφὸς βασιλεὺς Σολομών: «Καὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου τοῦ γινῶναι σοφίαν καὶ γνώσιν. Καὶ ἡ καρδία μου εἶδε πολλά, σοφίαν καὶ γνώσιν καὶ ἐγνώρισα ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος» δηλ. εἶναι ματαιότης ματαιότητων ὡς εἶπε προηγουμένως καὶ ματαία ἔφεσις, βασιανισμὸς τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου (Ἐκκλ., α, 17).

Εἰς τὸ 3ον ἡ Χημικὴ Ἐπιστήμη οὔτε πνευματικώτερους, οὔτε εὐτυχεστέρους ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοὺς λόγους, ποὺ ἀνεφέραμεν ὀλίγον ἀνωτέρω διὰ τὴν Μηχανικὴν καὶ Ἀστρονομικὴν Ἐπιστήμην.

Εἰς τὸ 4ον ἡ Γεωλογικὴ Ἐπιστήμη, μὲ τὸ νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ γῆ ἦτο ἀρχικῶς διάπυρος εἰς ὄργαν κατάστασιν κ.τ.λ. οὔτε πνευματικώτερους, οὔτε εὐτυχεστέρους ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἀνεφέραμεν ὀλίγον ἀνωτέρω μετὰ τὴν Μηχανικὴν καὶ Ἀστρονομικὴν Ἐπιστήμην.

Εἰς τὸ 5ον ἡ Ἱατρικὴ Ἐπιστήμη, οὔτε πνευματικώτερους οὔτε εὐτυχεστέρους ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους, παρ' ὅλας τὰς πολλὰς προόδους ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τόσον ἡ Χειρουργικὴ, ὅσον καὶ ἡ Παθολογικὴ διὰ τὼν βοηθητικῶν μικροβιολογίας, ἀκτινογραφίας κ.τ.λ.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ἱατρικὴ Ἐπιστήμη, πολλοὺς θεραπεύει καὶ τοῖς χαρίζει παράτασιν ζωῆς καὶ δι' αὐτὸ οἱ θεράποντές της πολλὰς φορὰς ἀκούουν πολλὰς καὶ μεγάλας εὐχαριστίας καὶ εὐλογίας ὡς π. χ. «Γιατρὲ μου μὲ ἔσωσες ἀπὸ τὸν θάνατον. Σὲ σένα χρεωστῶ τῇ ζωῇ μου καὶ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ μου. Εἶσαι ὁ σωτήρας μου, εἶσαι ὁ Θεὸς μου. Νύκτα καὶ ἡμέρα θὰ σὲ εὐλογῶ καὶ θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ κόβῃ μέρες ἀπὸ μένα καὶ νὰ τίς διδῇ σέ σὰς γιατρὲ μου...». Ὅλοι θυμαὶ αὐταὶ αἱ εὐχαρισταί, αἱ εὐλογίαι καὶ αἱ ὑποσχέσεις τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπειδὴ τὸν ἐθεράπευσεν ἐκ βεβαίου θανάτου, πολὺ γρήγορα ξεταμιζοῦνται καὶ ξεχνιῶνται ἀπὸ τὸν θεραπευθέντα καὶ μεταβάλλονται πολλὰκις καὶ εἰς παράπονα ἐναντίον τοῦ ἱατροῦ. Γνωρίζομεν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας, ἄνθρωποι θεραπευθέντες, ἐνῶ προηγουμένως μετὰ δακρύων ἐξεδήλωναν τὴν ἐγνωμοσύνην μὲ τὰς ὡς ἄνω ἐκδηλώσεις πρὸς τοὺς ἱατροὺς ποὺ τοὺς ἐθεράπευσαν, διὰν μετὰ τινα ἔτη εὐρέθησαν εἰς θλίψεις καὶ δυστυχίας ἢ ἠσθένησαν βαρῶς καὶ πονοῦντες καὶ ὑποφέροντες ἐβλεπον πλησιάζοντα τὸν θάνατον, ἐληρομήνησαν τὰς εὐχαριστίας, τὰς εὐλογίας καὶ τὰς ὑποσχέσεις τῶν καὶ ἐξετράπησαν εἰς παράπονα ἐναντίον τοῦ πρῶην σωτήρος τῶν ἱατροῦ. Καὶ δι' αὐτὸ ἠκούσθησαν λέγοντες: «Ἄχ! Γιατρέ! γιατί δὲν μὲ ἄφησες νὰ πεθάνω τότε ποὺ μὲ γλύτωσες ἀπὸ τὸν θάνατον; Καλλιτέρα ν', ἀπέθνηκα τότε παρὰ ποῦ ἔζησα καὶ ὑποφέρω σημερα στερήσεις, διαγωγὴς καὶ τοὺς πόνους αὐτοῦς καὶ καταλαβαίνω τώρα πιά ὅτι δὲν θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ θάνατο».

Τὰ παράπονά των αὐτὰ δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητα, διότι βλέπουν τὴν στυγνὴν πραγματικότητα, ἐφ' ὅσον πείθονται τώρα εἰς τὸ κρεβάτι, ὅπου κοίττανται ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐκ τῆς ἀσθενείας πόνων, ὅτι οἱ γιατροὶ των οὐτε σωτήρες, οὐτε θεοὶ των ἦσαν, ὅπως τοὺς εἶχαν χαρακτηρίσει, ἀλλ' ἦσαν γιατροὶ πού τοῖς ἐχάρισαν μόνον μίαν παράστασι ζωῆς ἀποδειχθεῖσαν ἀνοφελῆ, τόσον ἀπὸ ἀόφρου πνευματικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόφρου εὐτυχίας.

Εἰς τὸ δὸν ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ἀνθρωπολογίας ἐδίδαξε καὶ διδάσκει, ὅτι ὁ κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐδημιουργήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως διδάσκει ἡ Γραφή καὶ ὅπως πιστεύομεν ἡμεῖς οἱ καθυστερημένοι κατ' αὐτούς, ἀλλ' ὅτι ἤθβεν προῆλθον διὰ τῆς ἐξελίξεως ἀπὸ τὸ ἀνόργανον κύτταρον ἢ τὸ μόριον ἢ τὸ ἄτομον ἢ τὸ ἠλεκτρῶνιον ἢ τὸ ἀερώδες νεφέλωμα. Αἱ διστραμμένα καὶ ἀντίθεοι αὐταὶ διδασκαλίαι ὄχι μόνον δὲν ἔκαμαν τοὺς ἀνθρώπους πνευματικωτέρους ἢ εὐτυχεστέρους, ἀλλὰ μάλλον τοὺς ἀπεκτῆνωσαν καὶ τοὺς ἔκαμαν δυστυχεῖς, διότι ἐβγαλαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν των τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ παντεπόπου, δικαίου, ἀγαθοῦ καὶ εὐεργέτου διὰ τῶν ἀνθρώπων, καθὼς καὶ τὴν πεποιθῆσιν τῆς ὑπάρξεως αἰώνιου ζωῆς. Ἡ πίστις εἰς τὸν Θεόν καὶ ἡ πεποιθῆσις εἰς αἰώνιον ζωὴν, χαρίζουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐπανάπαυσιν, καὶ τὴν εἰρήνην τῆς συνειδήσεως, καθὼς καὶ τὴν ἐν πνεύματι ἀγίῳ χαρὰν καὶ ἀγαλλασίαν, ἀρετὰς σπουδαιότητας, αἱ ὅποια καθιστοῦν τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχιμένους.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΕΓΓΕΛΟΙΟΠΟΙΗΘΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΑΣ ΥΠΕΡΑΙΣΙΟΔΟΞΟΥΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ ΤΩΝ

Αἱ μεγάλοι ἀνακαλύψαι τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν ἦτο τῆς Φυσικῆς, τῆς Χημείας, τῶν Μαθηματικῶν, τῆς Ἀστρονομίας, τῆς Ζωολογίας, τῆς Ἀνθρωπολογίας, τῆς Βοτανικῆς καὶ τῆς Γεωλογίας, εἶχαν μεθύσει τοὺς μεγάλους ἐπιστήμονας τῶν ὡς ἄνω κοσμικῶν Ἐπιστημῶν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μὲ στόμφον καὶ ὡς νὰ ἦσαν ἀλάθητοι προεφήτευσαν τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν, καὶ πολλὸν σὺν τὸ μῶς μάλιστα. Οὕτω, ὁ μὲν διάσημος Χόρμπαχ ἐδημοσίευσε τὸ βιβλίον του «ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ»

τὸ ὁποῖον ἀπέτέλεσε τὴν ἱερὰν βίβλον τοῦ ὀλιμοῦ. Ὁ δὲ ἐπίσης διάσημος Κοντορσὲ διεκήρυτε τὰ ἔξῃς πρὸ ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν: «Μὲ τὴν Ἐπιστήμην ὁ ἄνθρωπος θὰ μάθῃ τὰ καθήκοντά του καὶ θὰ ἡμπορήσῃ νὰ τὰ ἐκπληρῶσῃ καλῶς. Θὰ κρίνῃ τὰς πράξεις του, τὰς ἰδικὰς του καὶ τῶν ἄλλων, μὲ τὰ ἰδικὰ του φῶτα καὶ τὰ φῶτα τῶν ἄλλων καὶ δὲν θὰ εἶναι ξένος πρὸς τὰ ὑψηλὰ ἢ τὰ λεπτὰ αἰσθήματα πού τιμοῦν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.... Ἡ Ἐπιστήμη θὰ φέρῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἰσότητα, τὴν ἐλευθερίαν, τὸ δίκαιον, τὴν εἰρήνην, τὴν μακροβιότητα... καὶ θὰ λείψουν αἱ αἰτίαι τῶν πολέμων.....».

Τώρα πού ἡμεῖς ἐπιζόμεν μετὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους καὶ διαβάζομεν τὰς ὡς ἄνω προφητείας τῶν μὲ κύρος ἀλαθῆτων ἐπιστημῶν, Τώρα πού ἐπέερασεν περὶ τὰ ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη ἀφ' ὅτου ἐπροφητεύθησαν τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τῶν θεωρουμένων μεγάλων ἐπιστημῶν, Τώρα πού ὄλαι γενικῶς αἱ Ἐπιστῆμαι ἐπαρουσίασαν μετὰ τοὺς ἀνωτέρω πολέμους καὶ νέας τεραστίας προόδους, τὰς ὁποίας ἀσφαλῶς δὲν ἐφαντάσθησαν ὁ Κοντορσὲ καὶ οἱ ὁμόφρονές του, διότι δὲν εἶχαν φαντασθῆ ὅτε τὴν ἀκτινοθεραπείαν, ὅτε τὸ ραδιόφωνον, ὅτε τὰ πυραυλοκίνητα, ὅτε τὴν βόμβαν ἀτόμου, Τώρα, λέγομεν, ἅς κάμωμεν τὸν ἀπολογισμόν (τὸ μπιλάντσο) τῶν πράξεων καὶ τῶν ὀνημάτων ἡ λεπτῶν αἰσθημάτων πού, ὡς κομπορημονεῖ ἡ κοσμικὴ Ἐπιστήμη, τιμοῦν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ἰσοῦ ὁ ἀπολογισμός:

α) Ἐνφ γράφει: «Θὰ λείψουν αἱ αἰτίαι τῶν πολέμων», ἔγιναν ἔκτοτε ἐκτός ἄλλων πολλῶν πολέμων καὶ δύο πρωτοφανεῖς καὶ φοβεροὶ πόλεμοι, οἱ ὅποιοι δὲν ὡμοιάζαν μὲ τοὺς πολέμους πού ἐγνώριζεν ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἰδίας πείρας ὁ Κοντορσὲ, διότι αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἦσαν πόλεμοι παγκόσμιοι μὲ ἀπειρα καὶ ποικίλα θύματα πολλῶν ἑκατομμυρίων.

β) Ἐνφ γράφει: «Ἡ Ἐπιστήμη θὰ φέρῃ πολλὰ τὰ καλά δηλ. τὴν ἰσότητα, τὴν ἐλευθερίαν, τὸ δίκαιον καὶ τὴν εἰρήνην...», βλέπομεν ὅτι αἱ προφητεῖαι του ἐφηρμόσθησαν κατ' ἀντίθετον κατέβηθυσαν. Οὕτω βλέπομεν ὅτι ἐφηρμόσθησαν αἱ προφητεῖαι αὐτοῦ, ἰσότης καὶ ἐλευθερία, ἐν Ρωσίᾳ π. χ. μὲ τὸ Κομμουνιστικὸν καθεστῶς, τὸ ὁποῖον ἐχάρισεν εἰς τὰ 200 ἑκατομμύρια τῶν κατοικῶν

της τήν μεγίστην ἀνίσότητά μᾶς μικροσκοπικῆς ἀριστοκρατίας ἐπιστημόνων στολισμένης μέ ἀπειρά παράσημα ἀφ' ἑνός, καί ἀφ' ἑτέρου μᾶς τρομακτικῆς δουλείας τῶν πολλῶν ἑκατομμυρίων. Ῥώσον εἰς τήν ὀλιγαρχίαν. Ὅσον ἀφορᾷ τήν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου καί τῆς συνειδήσεως, αὐτή εἶναι ἄγνωστος εἰς τήν Ῥωσίαν, διότι αὐτήν τήν ἑκατονάζαν εἰς βάρος τῆς μεγάλης πλειονότητος τοῦ λαοῦ ἡ Τσεκά ἀρχικῶς, κατόπιν ἡ Γκεπεοῦ καί τελευταίως τῆν κανονίζει ἡ Νικαβεντέ μέ παντός εἰδους βρασιονιστήρια, τά ὁποῖα περιγράφουν Ῥώσοι ἐλευθερόφρονες ἐγκαταλείψαντες τόν Ῥωσικόν Παράδεισον, καθῶς καί Ἑλληνες συμπολιταί μας, πρῶν φανατικοί κομμουνισταί σπουδάζαντες εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ῥωσίας. Αὐτοί ἔχουν τό ἀτύχημα νά γευθοῦν τούς μικροῦς καρπούς τῶν διδασκαλιῶν ἰσότητος καί ἐλευθερίας. Τώρα δέ τελευταίως ἐπεξετάθη αὐτός ὁ παράδεισος τῆς ἰσότητος καί τῆς ἐλευθερίας καί εἰς ἄλλους λαούς τοῦ αἰθροῦ παραπετάσματος, οἱ ὁποῖοι ἐξαγοράζουν τήν λεγομένη ἰσότητα καί τήν ἐλευθερίαν μέ τό αἷμα καί τὰ δάκρυα εἰς τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεων ἢ εἰς τὰ κάτεργα ἢ εἰς τήν ἀγχώνην.

γ) Ἐνῶ μᾶς προφήτευσεν ὅτι πολύ συντόμος θά εἰχομεν τό δίκαιον καί τήν εἰρήνην, ἡμεῖς δέν συνητήσαμεν πουθενά τό δίκαιον, οὔτε εἰς τούς μικροῦς οὔτε εἰς τούς μεγάλους εἴτε ἔχθροι εἶναι αὐτοί, εἴτε καί φίλοι μας. Τώρα δέ ὅσον ἀφορᾷ τήν ἐπαγγελθεῖσαν διαρκῆ εἰρήνην, αὐτή εἶναι ἄγνωστος ὄχι μόνον εἰς τό ἔθνος μας, τό ὁποῖον ἀπό πολλῶν ἐτῶν πολεμεῖ διὰ τήν ἀνεξαρτησίαν του, ἀλλά καί ὀλοκλήρος ἡ ἀνθρωπότης σήμερον ἀγωνιά καί ἀγωνίζεται διὰ νά ἀποκτήσῃ τήν εἰρήνην. Ἄντι δέ τῆς εἰρήνης βλέπει νά προσεγγίξῃ τό φάσμα τοῦ τρίτου παγκοσμίου πολέμου, εἰς τόν ὅποιον θά συναγωνισθῇ ἡ βόμβα τοῦ ἀτόμου μέ τὰ θανατηφόρα μικρόβια καί ἡ δυστυχία μέ τήν φρίκην. Αὐτά τὰ δύο κατορθώματα τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης θά φιλοτιμηθοῦν νά στείλουν εἰς τόν ἄδην ὅσον τό δυνατόν περισσότερα ἑκατομμύρια ἀνδρῶν, γυναικῶν, γερόντων καί βρεφῶν εἰς κατασχόνην ὄλων τῶν Ἐπιστημῶν, πού ὑπεβροῦθησαν διὰ τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων των, τό τραγικόν ἔργον τῆς καταστροφῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

δ) Ἐνῶ προφήτευσεν ὅτι μέ τήν Ἐπιστήμην ὁ ἄνθρωπος θά μάθῃ τὰ καθήκοντά του καί θά ἠμπορήσῃ νά τὰ ἐκτελέσῃ καλῶς, βλέπομεν ὅτι τὰ καθήκοντα πού ἐκτελοῦν εἶναι ὄλως τὰ ἀντίθετα καί ταῦτα εἶναι:

Πρῶτον, ἡ ὑποδούλωσις λαῶν ἀνεπτυγμένων καί ἐπιστημῶν συνιδεῶν των, ἀπό τήν ἀπληστίαν τῶν αἰμοδιψῶν ἐπιστημόνων Λένιν, Στάλιν, Μολότωφ, Βισούκοι καί πολλῶν ψευδολόγων τοῦ κομμουνιστικοῦ παραδείσου ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος, τοῦ δικαίου καί τῆς λαοκρατικῆς δημοκρατίας.

Δεύτερον, βλέπομεν ὅτι οἱ ἐπιστήμονες κομμουνισταί τῆς Ῥωσίας καί ὄλων τῶν ἄλλων χωρῶν, ἐδίδαξαν καί διδάσκουν ὅτι ἀλήθεια εἶναι τό ψεῦδος, δίκαιον εἶναι ἡ ἀδικία, ἐλευθερία εἶναι ἡ δουλεία, ἰσότης εἶναι ἡ ἀνίσότης καί λαοκρατικῆς δημοκρατία εἶναι ὁ αἰμοφόρος θίασος τῶν εἰς τὰ δάκτυλα μετρημένων τυράννων τῆς Κόμμουνιστικῆς Ἑλλάδας μας εἶναι ὁ καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου χειρουργός ἰατρός Κόκκαλης, ὁ δικηγόρος Πορφυρογέννης, οἱ καθηγηταί τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς καί τοῦ Πολυτεχνείου Σβώλος, Βέης, Γεωργαλάς, Μπένσης, Κιτσιῆς καί λοιποί, οἱ Θεολόγοι Μητροπολίται Ἰωακείμ Κοζάνης καί Ἀντώνιος Ἡλίας καί πλείστοι ἄλλοι κομμουνισταί καί κρυπτοκομμουνισταί ἰατροί, δικηγόροι, χημικοί, φιλόλογοι κορυφαῖοι τῆς Ἐπιστήμης θεράποντες.

Ἐνα δέ ἀπό τὰ πολλά κακά καθήκοντα, πού ἐδιδάχθησαν αὐτοί οἱ ἐπιστήμονες ὄλων τῶν χωρῶν, εἶναι ἡ ἀφάνταστος καί πρωτοφανής ψευδολογία ἡ ὁποία ἀνήχθη εἰς τὴν Ἐπιστήμην καί διδάσκειται εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ῥωσίας, ὅπου καταρτίζονται ὄλοι οἱ Ἐπιστήμονες κομμουνισταί ὄλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου.

Λέγομεν δέ ἀφάνταστος καί πρωτοφανής ψευδολογία, διότι οἰσθηθεῖτε ἀνατρέξῃ εἰς τήν ἱστορίαν ἀπό κτίσεως κόσμου, δέν θά κατορθώσῃ νά εὕρῃ ψευδολογίαν τοιαύτην ἢ ἔστω καί προσεγγίζουσαν πρὸς αὐτήν.

Διὰ νά λάβῃ τίς ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς ἀσυλλήπτου ψευδολογίας τῶν ἐπιστημῶν κομμουνιστῶν, παρακαλεῖται νά μελετήσῃ τὰ ὅσα ἐλέγχθησαν ὑπ' αὐτῶν ἐπισήμως καί

εις ἐπίσημα διεθνή συνέδρια ὅπως π.χ. εἰς τὰς Γεν. Συνελεύσεις τοῦ Ο.Η.Ε. τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας κ.τ.λ. Εἰς ἀπόδειξιν τούτου θὰ παρατρέξωμεν τὰ ἀφορώντα τὰς ἄλλας χώρας φυῆθι καὶ θὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγα μόνον ἀφορώντα τὴν δυστυχισμένην Ἑλλάδα μας.

Οἱ ἐπιστήμονες Μολότωφ, Βισόνκι, Γκρομπίκο καὶ λοιποὶ τῆς Ρωσίας, ὁ Καρντέλλι καὶ Μπέμπλερ τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὁ Κολισφ καὶ Κολάροφ τῆς Βουλγαρίας, οἱ Πολωνοὶ καὶ Λευκοῦσοι, οἱ Οὐκρανοὶ καὶ Ἄλβανοὶ ἀντιπρόσωποι εἰς τὰς Γενικὰς Συνελεύσεις τοῦ Ο.Η.Ε. ὄντι ἐπιστήμονες, ἐβεβαίωσαν κατὰ κέρρον διὴ ἡ Ἑλλάς εἶναι φασιστικὴ, ὅτι τυραννοῦν οἱ διόλοι φασισταὶ τὸν λαόν της, ὅτι ἔχασεν ὁ λαὸς της τὴν ἀνεξαρτησίαν του ἀπὸ τοῦς ἱμπεριαλιστὰς Ἀγγλοαμερικανοῦς καὶ ὅτι οἱ ἐλασῖται εἶναι ἀγαθοὶ καὶ ἀβῶδοι Δημοκρατικοὶ πολῖται, ὁ ὅποιοι λόγῳ τῆς ἀσκουμένης τρομοκρατίας ἔφυγον εἰς τὰ βουνὰ καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος!! Ὅτι τὸ παιδομάζωμα, τὸ αἶσχος αὐτὸ τοῦ καυχόμενου πολιτισμένου αἰῶνος μας, εἶναι ἀπόροια τῆς τυραννίας τοῦ φασιστικοῦ κράτους καὶ ὅτι οἱ γονεῖς, ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν ὀπίων ἀρπάζονται τὰ μικρὰ παιδάκια των, τὰ ἐστειλάν ἀθώρομητος οἱ γονεῖς των εἰς τὰς φιλανθρώπους χώρας τῶν δορυφῶρων διὰ νὰ τὰ σώσουν ἀπὸ τὰ βασανιστήρια τῆς Ἑλλάδος!! Αὐτοὶ δὲ ἐξ οἴκου καὶ φιλανθρωπίας ἀναγκάζονται νὰ τὰ δεχθοῦν καὶ νὰ ὑποβληθοῦν εἰς πολλὰ θύσια διὰ νὰ τὰ θρέψου!! Ὅτι ἔθβεν αἱ 600 χιλιάδες τῶν ἀνταρτοπληκτῶν Ἑλλήνων εἶναι δημοκρατικοὶ πολῖται, τοὺς ὁποίους ἡ φασιστικὴ Ἑλλάς Κυβέρνησις ἔχει ἐγκλείσει εἰς στρατόπεδα συγκεντρώσεως εἰδους Νταχάου διὰ νὰ ἀποθάνου!! Ὅτι ἔθβεν τυφεκίζονται ἥρωες ἀγωνισταὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος!! καὶ πλεῖστα ἄλλα, τὰ ὅποια παραλείπομεν χάριν συντομίας περιοριζόμενοι εἰς ἕνα ἀκόμη. Ὅτι δηλαδή οἱ Ἄλβανοὶ οἱ συμπολεμήσαντες μετὰ τῶν Ἱταλῶν καὶ Γερμανῶν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἔθβεν ὑπῆρξαν ἀγωνισταὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ κατετρόφωσαν τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα, ὁ δὲ Ἄλβανικὸς στόλος ἀπέκλεισε τὸν Ἱταλικὸν στόλον καὶ οὕτω ἐπροστάτευσεν τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐβεβαίωσεν ὁ ἐπιστῆμων καὶ πρῶθυπουργὸς τῆς Οὐκρανίας

Μανουῖλσκι ἐνώπιον τῶν εἰρημένων ἐπιστῆμων συνεδρίων!!

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις εἶναι τὰ καθήκοντα καὶ αἱ πράξεις διὰ τὰ ὅποια καὶ τὰς ὁποίας οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες Κομποροῦ κ.τ.λ. προεφήτευσαν: «Μὲ τὴν Ἐπιστῆμην ὁ ἄνθρωπος θὰ μάθῃ τὰ καθήκοντά του καὶ θὰ ἠμπορήσῃ νὰ τὰ ἐκπληρώσῃ καλῶς». Τῇ ἀληθείᾳ πολὺ καλῶς τὰ ἐξεπλήρωσαν ἐπὶ τὰ χεῖρα. Καί

ε) Προεφήτευσαν ἐπίσης: «Μὲ τὴν Ἐπιστῆμην θὰ κρῖνῃ τὰς πράξεις του τὰς ἰδικὰς του, καὶ τῶν ἄλλων, μετὰ τὰ ἰδικὰ του φῶτα καὶ μετὰ τὰ φῶτα τῶν ἄλλων δὲν θὰ εἶναι ἕξνος πρὸς τὰ ὕψηλά ἢ τὰ λεπτὰ αἰσθήματα ποῦ τιμοῦν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν». Ἐδῶ πλέον μπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς ὅτι ἐθριάμβευσεν, κατ' ἀντίθετον ὅμως διεύθυνσιν, ἡ προφητεία των, διότι οἱ ἐπιστήμονες ἐξευγενίσθησαν μετὰ τὰ φῶτα τῶν Ἐπιστῆμῶν καὶ ἀπέδειξαν ὕψηλά καὶ λεπτὰ αἰσθήματα!! Ἦτοι:

Χάρις εἰς τοὺς ἐπιστῆμονας καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πολυτεχνείου Κόκκαλην, Πορφυρογένην, Γεωργαλᾶν καὶ λοιποῦς προαναφερθέντας ἐπιστῆμονας, οἵτινες ὕπῆρξαν οἱ καθοδηγηταὶ κομμουνιστὰς τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐσφάγησαν χιλιάδας συμπολιτῶν μας μετὰ φρικώδεις ἄφουρέσεις βασανισμοῦ τῶν θυμάτων των. Δύο ἐξ αὐτῶν φευρέσεις τὰς ὅποιας ἐφήρμισαν οἱ διαφωτισθέντες ὀπαδοὶ των, ἦσαν ἀφ' ἑνὸς ὁ ἐπάδυνος καὶ σαδιαιτικὸς ἀποτελειωμὸς διὰ τοῦ κουτιοῦ τῆς κονστέρβας τῶν Ἑλλήνων θυμάτων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ φόνος ἀσθενῶν τῶν Νοσοκομείων διὰ τῶν πτυελοδοχείων ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων ἰατρῶν τῶν νοσοκομείων!!!

Εἰς τὴν ἀρχαιότητα, πρὸ 2400 περίπου ἐτῶν ἐπαρουσίασθη ἕνας Σπαρτιάτης προδότης ὀνόματι Ἐφιάλτης, ὁ προδώσας τοὺς 300 Σπαρτιάτας εἰς τὰς Θερμοπύλας καὶ ἔκτοτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἦτο καὶ εἶναι εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων μέχρι σήμερον ἀπαίσιον, ἀποτρόπαιον, καὶ κατατραμένον. Σήμερον ὅμως χάρις εἰς τοὺς καθοδηγητὰς ἐπιστῆμονας οἱ προδότες ἔγιναν χιλιάδες καὶ ἑκατομμύρια. ἔγιναν μάλιστα καὶ προσωπικότητες τῆς μόδας τῆς συμφιλώσεως εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς ὕψηλιου καὶ ὀμιλοῦν περὶ ἀγάπης οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας. Ἄνευ δὲ οὐδεμιᾶς τύψεως τῆς συνειδήσεως οἱ ἐπιστῆμο-

νες κομμουνιστάς προδίδουν άσυστόλως και φανερά τήν πατρίδα των. Άγωνίζονται και φροντίζουν να ύποδουλώσουν τό έθνος των, τήν φυλήν των και τό κράτος των εις τόν πανσλαυισμόν. Ειδικώτερον δέ εις τήν Έλλάδα αυτό τό φροδο τής προδοσίας έχει τήν χειροτέραν εκδήλωσιν, διότι οί κομμουνιστάς έπιστήμονες, (παραλείπομεν τόν κομμουνιστικόν δχλον, διότι αυτός καθοδηγείται ύπό τών έπιστημόνων και συνεπώς ο άγράρματος δχλος πρέπει να κριθῆ έπεικώς), οί κομμουνιστάς, λέγομεν, έπιστήμονες φιλοτιμούνται να παραδώσουν τήν Έλλάδα δευμίαν εις τούς προαιωνίους έχθρούς της τούς Βουλγάρους και εις τόν πανσλαυισμόν, τήν δέ Έλληνικήν φυλήν εις έξανδραποδισμόν και έξαφανισμόν. Άπίστευτον μόν πλην άπολύτως άληθές και μία από τας άναριθμήτους άποδείξεις τής άληθείας ταύτης, είναι ή πρόσφατος προδοσία τών έννεα έπιστημόνων, τούς όποιους ο Έλληνικός λαός με τό όνομα το βουλευτοῦ τοῦ ξυλοφορτωθέντος ύπό όλων τών βουλευτῶν τής Βουλής πρώην ύπουργοῦ Βοραζάνη, έστιγματίσσε με τόν χαρακτηρισμόν «οί έννεα προδότες Βοραζάνηδες».

Ός βλέπει ο άναγνώστης, εις άποδείξιν τών γελοιοποιηθεισῶν προφητειῶν τών μεγάλων έπιστημόνων τοῦ παρελθόντος αἰώνος, έλάβαμεν ώς βάση τούς κομμουνιστάς τής Ρωσίας, τής Έλλάδος και τών άλλων χωρών, τούς συνενωθέντας ύπό τήν όργάνωσιν τής Κόμινφορμ. Τοῦτο έπράξαμεν διη λόγω άντιπαθείας πρὸς αὐτούς. Κάθε άλλο. Άλλά έλάβαμεν ώς βάση τούς κομμουνιστάς, διότι ο Κομμουνισμός θεωρεῖται ή προοδευτικότερα εκδήλωσις τοῦ σοσιαλισμοῦ και τοῦ έξελιγμένου Πολιτισμοῦ, με ίεροφάντας τούς έπιστήμονας. Αὐτός ο Κομμουνισμός έπηγγέλλει εις τήν άνθρωπότητα όλα τά αγαθά τά όποια έφαντάσθησαν ο Κοντοροσέ και οί όμοφρονές του. Ήτοι τήν κατάργησιν τών πολέμων και τήν εγκαθίδρυσιν τής παγκοσμίου εφρήνης, τήν ίσότητα, τήν ελευθερίαν, τήν δικαιοσύνην εις όλον τόν κόσμον, τήν ειλικρινή και άνυστερόβουλον συνεργασίαν όλων τών εθνῶν και όλα έν γενεί τά αγαθά τής λαοκρατικής Δημοκρατίας.

Άλλά άν οί κομμουνιστάς πολιτικοί και έπιστήμονες διέπραξαν όλα τά άντιθέτα τών έπαγγελιῶν των και μάάλιστα τά χειρίστα εις τό Ζενιθ και εις τόν κύβον, από εκείνα

πού διεπράττοντο εις τούς προηγούμενους αἰώνας και γενεάς, όταν δέν είχε προοδεύη ή κομμική Έπιτήμη, δυνάμεθα δυστυχώς έξ άλλου να έξαιρέσωμεν και τούς πολιτικούς και έπιστήμονας τών άλλων Χωρών, Έθνῶν και Κρατῶν. Καί αὐτοί έπίσης καυχῶνται διά τας πρόσδους τής Έπιτήμης και τοῦ Πολιτισμοῦ, δυστυχώς όμως και αὐτοί άν δέν έφθασαν εις τό Ζενιθ τών κομμουνιστῶν πολιτικῶν και έπιστημόνων, πάντως συνηνώθησαν κατά τας κακίας, άν διη εις τόν κύβον ασφαλδῶς όμως εις τό τετραγώνον, πρὸς τούς κομμουνιστάς έπιστήμονας και πολιτικούς. Καί ίδου έν συνεχείαι αἱ άποδείξεις:

1) Χάρις εις τήν κομμικήν Έπιτήμην οί Γερμανοί Έπιστήμονες άνεκάλυψαν πῶς από τας σάρκας τών εκατομμυρίων Έβραίων, μπορούσαν να κατασκευάσουν τό σαποῦνι τής καθαριότητος, καθώς και πῶς να δύνανται να ύποδουλώσουν Έλευθέρους λαούς μη ύστεροτέρους αὐτῶν εις πολιτισμόν και οὕτω άπέδειξαν ποῖα ύψηλά και λεπτά αισθήματα έλευθερίας, δικαιοσύνης και άνθρωπισμοῦ είχαν.

2) Χάρις εις τούς Έπιστήμονας, οί Άγγλοαμερικανοί με τό ύπερφοῦρία και τας βόμβας των, Ισοπέδωσαν τας πόλεις τής Γερμανίας και έθαψαν ύπό τά έρείπια των εκατομμύρια άνδρῶν και γυναικῶν, γερόντων και νέων, βρεφῶν και έγκύλων γυναικῶν.

3) Χάρις εις τούς Έπιστήμονας οί Άμερικανοί έντός όλγων λεπτῶν με δύο μόνον βόμβας ξεφάνισαν ολόκληρον πληθυσμόν εκ 200 περίτου χιλιάδων κατοίκων τών δυο Ιαπωνικῶν πόλεων Χιροσίμα και Ναγκασάκι. Είναι όμως γνωστόν εκ τής Ιστορίας, ότι εις όλους τούς προηγούμενους πολέμους όλων τών αἰώνων, οί βάρβαροι νικηταί έσθεβάσθησαν τά άδύνατα μέλη τής κοινωνίας και δέν έσκότωσαν οὔτε τας γυναίκας, οὔτε τας παρθένους, οὔτε τά μικρά παιδιά, πολύ δέ περισσότερον έσέβοντο τά βρέφη και τας έγκύους γυναικας, τας όποιας και τά όποια οί σημερινοί Έπιστήμονες και πολιτισμένοι κατεσπάραξαν.

4) Τέλος διά να συντομεύσωμεν, χάρις εις τούς Έπιστήμονας και τας εκ τούτων πρόσδους, εις τόν Πολιτισμόν, εις τό δίκαιον και εις τά «ύψηλά ή τά λεπτά αισθήματα» πού προεφήτευσαν οί ίεροφάνται τής Έπιτήμης Κοντοροσέ

καί λοιποί, οἱ Ἄγγλο—Ἀμερικανοὶ ἐξέχασαν ὅλα ὅσα εἶχαν εἶπῃ καὶ εἶχαν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν λαόν της κατὰ τοὺς πολέμους της μετὴν Ἰταλίαν τοῦ Μουσουλίνι καὶ τὴν Γερμανίαν τοῦ Χίτλερ. Ἄντ' αὐτῶν δὲ ἔπραξαν τὰ ἀντίθετα τῶν ὄσων ἐβεβαίωσαν καὶ ὑποσχέθησαν.

Κατωτέρω θ' ἀναφέρωμεν ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν οὗ εἶπαν καὶ ὑποσχέθησαν :

Τὴν 9)1)40 ὁ κ. Τσώρτσιλ εἰς γεῦμα παρατεθέν ὑπὸ τοῦ λόρδου Δημάρχου εἶπε: «Πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἐκφράζομεν ἐκ τῆς καρδίας τοῦ γρησοῦ τούτου Λονδίνου τὴν πληρῆ ὑπόσχεσίν μας, ὅτι παρὰ τὰ βάρη καὶ τὰς ἀνρουχίας μας πρῶτον πάντ' ἐπιδοτούμεν διὰ νὰ βοηθήσωμεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ».

Τὴν 21)1)40 ὁ νῦν Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸν λόγον τοῦ θρόνου περὶ Ἑλλάδος ἀνέγνωσεν: «Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον κατὰ τῆς τυραννίας εὐχόμεθα τὸ «καλῶς ὄρισε» εἰς τὸν νέον σύντροφον, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Αὐτοκρατορία μου θὰ παράσχη πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν...».

Τὴν 21)1)40 ὁ κ. Τσώρτσιλ εἶπεν: «Ἡ Ἑλλάς κατελήφθη ἐξαπίνης. Ἐν τοῖτοις κατάρθωσεν νὰ ἐκκαθαρίσῃ σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ἔδαφος της καὶ τοὺς ἐπιδρομεῖς.. Πράξεις καὶ οὐχὶ λόγους ἀναμένει ἐκ μέρους μας...».

Τὴν 1)2)40 ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἰνδιῶν Ἄμερϋ εἶπεν: «Αἱ Ἑλληνικαὶ ἐπιτυχίαι κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐδημιούργησαν διὰ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν εὐκαιρίαν, ἣτις... θὰ ἔχη κολοσσιαίαν ἂν μὴ ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν ἐφ' ὅλου τοῦ πολέμου».

Τὴν 7)2)40 ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Φρ. Ροῦσβελτ ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Ἑλλήνων: «Ὡς γνωρίζεις ἡ ὑμετέρα Μεγαλειότης ἡ καθορισθεῖσα πολιτικὴ τῶν Ἦν. Πολιτειῶν συνίσταται εἰς τὴν βοήθειαν τῶν Κυβερνήσεων καὶ λαῶν τῶν ἀμυνομένων κατὰ τῆς ἐπίθεσως. Βεβαίω τὴν ὕμει. Μεγαλειότητα ὅτι ἐλήφθησαν μέτρα πρὸς παροχὴν βοηθείας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἣτις μάχεται γενναίως».

Τὴν 4)5)41 ὁ Ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Ἦντεν

ἐτηλεγράφησε: «Διαβιβάζω πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων καὶ τοῦ Βρετανικοῦ Ἐθνικοῦ τὴν βαθεῖαν ἐγνώμοσάν ην μας διὰ τὸ ὑπεροχον θάρρος καὶ τὴν ἀντοχὴν, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἕλλην. Στρατὸς ἐπέδειξεν, ὡς καὶ εἰς τὴν πρὸς τοὺς συμμάχους ἀφοσίωσιν αὐτοῦ».

Τὴν 10)4)41 ὁ Πρόεδρος Ροῦσβελτ μεταξὺ ἄλλων ἔγραψεν εἰς τὸν Βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος: «Εἰς τὸν ὑπεροχον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διεξάγει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, τὸν ἀκολουθοῦν τὰ ἐγκωμιά μας καὶ αἰ εὐχαί μας».

Τὴν 30)10)41 ὁ Δοῦξ τοῦ Κέντ μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «... Τὸ χρέος μας πρὸς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἀπέραντον. Μόνον οἱ ἱστορικοὶ θὰ καθορίσωσιν τὴν ἔκτασιν του».

Τὴν 30)10)41 ὁ Ἀγγλὸς ὑφυπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Νόου ἐτόνισεν: «Ἡ Ἑλλάς δύναται νὰ ὑπολογίζη ἀπροκαταλήπτως διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δικαιῶν πόθων της».

Τὴν 30)10)41 ὁ πρῶτος λόρδος τοῦ Ναυαρχείου κ. Ἀλεξάντερ μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἰπω, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ἐκστρατεία ἐματαιώσε τὰ Γερμανικὰ σχέδια εἰς ἐπιχὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ χρόνος ἦτο ὑψίστης σπουδαιότητος διὰ τὸν Χίτλερ. Ἄνευ τῆς Ἑλλάδος ποία θὰ ἦτο ἡ θέσις τῆς Ρωσίας καὶ τῶν συμμάχων σήμερον; Τονίζομεν ἐν πληρεῖ πεποιθῆσει ὅτι αἱ ὅλοιαι καὶ τὰ μαρτύρια τῶν Ἑλλήνων δὲν θὰ ἀποβοῦν ἐπιματαιῶ».

Τὴν 9)11)41 ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας κ. Ρίτσαρδον εἶπε: «... Ἡ μικρὰ Ἑλλάς ἀντέστη εἰς τὰς λεγεῶνας τῶν Γερμανῶν καὶ καθυστέρησε τὰ Χιτλερικὰ σχέδια καὶ ἀνέβαλε τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ρωσίας ἐπὶ 42 ἡμέρας. Ἡ Ἑλλάς στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, δύναται νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δικαίων πόθων της».

Τὴν 25)3)42 ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Ἀμερικῆς κ. Α. Μέρλ μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἑλλάς διαν τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1941 ὑπέστη δευτέραν ἐπίθεσιν... κατώρ-

θωσε να καθυστερήσει επί αρκετάς εβδομάδας την Γερμανισμόν ἐπιθεσιν κατά της Ρωσίας. Αἱ εβδομάδες αὐταὶ ὄησαν πολῦτοιμοι καὶ ἡ καθυστερήσις ἀποτελεσματικῆ. Ἐπρόκλισε γενικῶς τὴν ἀποτυχίαν τῆς θερινῆς ἐπιθέσεως κατά της Ρωσίας... Ἄνευ τῶν ἐνδόξων ἐβδομάδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιστάσεως φρονῶ δτι οἱ Ναζὶ δὲν θά εἶχαναν τὸν πόλεμον... καὶ προσθέτω: Εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος κάθε λέξις εἰς τὸν κόμον χρωστέτ' εὐγνωμοσύνην».

Τὴν 28) 10) 42 ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλληνικῆς κ. Σάμιερ Οὐάλλες εἰς τὸν ἐκφωνηθέντα ἐν Οὐάσιγκτον λόγον του, μὲ πολλὰ ἐγκώμια διὰ τὴν Ἑλλάδα, προσέθεσε καὶ τὰ ἑξῆς: «... Ἡ Ἑλλάς ἀνεχαιτίσεν ἐπὶ πολλὰς εβδομάδας τὰ Ναζιστικὰ στήθη καὶ ἠλάσεν οὕτω ὀριστικῶς καὶ καταστρεπτικῶς διὰ τὸν Χίτλερ τὸ δρομολόγιον τῆς ἐπιθέσεως κατά της Ρωσίας... Δικαίως ἡ Ἑλλάς καλεῖται ἡ χώρα τῶν θαυμάτων... Ἄναγνωρίζομεν τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τῆς ὀφειλομένης... Ἐγὼ μὲ βέβαιος δτι ὅταν θά κερδηθῇ ἡ κοινὴ μας νίκη, ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος θά ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὴν ὀπερήσανον θέσιν της, ἥτις δικαιοματικῶς τῆς ἀνήκει... καὶ θά ἀνακτήσῃ τὴν ἐδαφικὴν της ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δικαίων πῶθων της.»

Περιοριζόμεθα εἰς αὐτὰ μόνον, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν τί εἶπαν καὶ τί ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἄλλαι ἐπίσημοι προσωπικότητες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐχομεν ἐκτυπώσει μὲ ἄραια γράμματα διὰ σπουδαιότερα ἐκ τῶν ἀνωτέρω χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, διὰ νὰ ἴδουν ποῖα καὶ πόσα ἐγκώμια μεγάλα εἶπαν καὶ ἔγραψαν καὶ ποῖας καὶ πόσας ὑποσχέσεις καὶ βεβαιώσεις ἔδωκαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Καὶ ἦδη ἐρωτῶμεν τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς Κυβερνήτας: Ἐπραγματοποίησαν ἄραγε τὰ πολλὰ ἐγκώμια καὶ τὰς εὐχὰς των; Ἐξεπλήρωσαν ἄραγε τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας ὑποσχέσεις των καὶ τὴν ὁμολογηθεῖσαν ὑπὸ πάντων εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Ἑλληνικόν

λαόν; Ἐάν εἶναι τίμοι καὶ εὐσυνειδητοὶ εἶναι ὀφθαλμοφανὲς νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι οὐ μόνον δὲν ἐπραγματοποίησαν τὰς εὐχὰς των, οὐ μόνον δὲν ἐξεπλήρωσαν τὰς ὑποσχέσεις των, οὐ μόνον δὲν ἐξεδήλωσαν καὶ ἴχως εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ ἐπραξαν ἄλλως τὰ ἀντίθετα καὶ ἐκ τῶν πράξεων των στενάζει καὶ αἰμάρσσει ἐπὶ πέντε σχεδὸν ἔτη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ μετὰ τὴν συντριβὴν τῶν Ἱταλῶν καὶ τῶν Γερμανῶν. Τοῦτο δὲ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀδιαφορίαν, τὸ ψεύδιμα καὶ τὴν ἐχθρικότητα πολλὰκις τῶν ἄνω συμμάχων μας.

Ἀπὸ τῆς κατὰ ἑξῆς ἀκόμη 1) ὤπισσαν τοὺς δούλους τῆς Ρωσίας καὶ προδότας Ἑλλήνας. 2) Τοὺς ἐνίσχυσαν μὲ λίρας χρυσᾶς. 3) Ἀπεκήρυξαν τὰ ἐθνικὰ τάγματα ἀσφαλείας ὡς προδοτικά, καθ' ὅσον χρόνον ἠγωνίζοντο ταῦτα μετὰ τὸν κίνδυνον τῆς πολυτίμου ζωῆς των νὰ σώσουν τοὺς τιμίους καὶ ἐθνικιστὰς Ἑλλήνας, τοὺς ὁποίους οἱ δοῦλοι τῆς Ρωσίας κομμουνιστὰὶ ἔσφαζαν συστηματικῶς, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῆς Ἰντέλιγανς Σέρβις.

Ἦλθεν ἐπὶ τέλος κατόπιν πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ ἐλπίδων ἡ 12η Ὀκτωβρίου 1944, ἡ κατ' εὐφημισμὸν λεγομένη ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ παθήματα καὶ τὰ δάκρυα καὶ οἱ ἐξευτελισμοὶ καὶ οἱ φόνοι τοῦ γνησιοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀντὶ νὰ στερεώσουν ἠδῆσαν κατὰ πολλοὺς τὸν κόπον. Χιλιάδες Ἑλλήνων ἐθνικιστῶν ἐδολοφονήοντο ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατοῦ, ὅστις ἔτληρε ἀψογον στασίαν ὅταν ἐπρόκειτο περὶ σφαγῆς Ἑλλήνων ἐθνικιστῶν καὶ ὅταν ἐσύροντο ὡς ὄμηροι χιλιάδες Ἑλλήνων καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Πολυτεχνείου, ἱατρῶν καὶ παντῶν ἐπαγγέλματος, χωρὶς ποσῶς αἱ ἀγριάνθρωποι ὄρδοὶ τῶν ληστοκομμουνιστῶν νὰ παταχθοῦν ὅπως ἦτο πολὺ εὐκολον μετὰ τὴν ὑπερλαμπρὸν νίκην τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ Σκόμπυ.

Ἄντι τοῦτου ἐπέβαλον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὸν λαόν της, τὴν ἐπικατάρατον συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας καὶ ἔδωκαν τὴν ἀμνηστειάν, δυνάμει τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ ἐγκληματῆται ἀπελύθησαν διὰ νὰ συνεχίσουν τὸ ἐγκληματικὸν ἔργον των. Κατέρριψαν τὴν Κυβέρνησιν Βούλγαρη, ἐπέβαλον τὴν ἐξορίαν εἰς τὸν Βασιλεῖα Γεώργιον τὸν πλέον ἀφοσιωμένον φίλον τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς

Ἄμερικῆς καὶ ὄχι μόνον τοῦ ἀπηγόρευσαν νὰ ἀσκή τῆ κεκτημένα δικαιώματα καὶ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν λαόν του, ὁ ὅποιος ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τοῦ δημοψηφίσματος τὸν ἐλάτρευε, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ μεταβιβάσῃ τὰ δικαιώματα του εἰς ἀντιβασιλεῖα θεηλαγμένον ἐχθρόν του. Ἐπέβαλον ἐν μὲν νυκτὶ τὴν κυβέρνησιν Σοφοῦλη, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ δώσῃ νέαν ἀμνηστειάν εἰς τοὺς μετὰ τὴν ἀμνηστειάν ἐγκληματίηστας καὶ τὰς κἀμὴ ἀποσυμφόρησιν εἰς τοὺς ἐξορίστους κομμουνιστάς, οὕτως ὥστε ἐφωδίασαν τὸν λητρωσυμμωριτὴν Μάρκον μὲ πολλὰς χιλιάδας ληστών. Καὶ ἐπειδὴ ὅπως λέγει ἡ Γραφή: «Καὶ τί ἐτι λέγω; Ἐπιλείπει γάρ με διεγούμενον ὁ χρόνος περί»· (Ἐβρ. ια, 26). Συντομειῶν λέγω: Πέρασαν (5) πέντε σχεδόν χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ ὅμως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐξακολουθεῖ νὰ γυμνητεῖ, νὰ βλέπῃ τὸ σπῆτι του νὰ καίεται, τὰ ὑπάρχοντά του νὰ καταστρέφονται καὶ τὰ παιδάκια του νὰ ἀρπάζονται γιὰ τὸ παιδομάζωμα καὶ 630 χιλιάδες ἀγροτῶν ξεπιτωθέντες συνσωρεύθησαν εἰς τὰς πόλεις ἀναρτόληκτοι, οἱ ὅποιοι ποτίζουν τὸ πάτριον ἔδαφος τῶν μὲ δάκρυα καὶ μὲ αἶμα νύχτα καὶ ἡμέραν. Ἐξακολουθεῖ ἐπίσης ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατὸς νὰ σκορπίζη εἰς τὴν γῆν τὰ χέρια του, τὰ πόδια του, τὰ μάτια του καὶ τὰ μυαλά του, ἀπὸ τὴν πλήμμουραν τῶν ὑπόυλων ναρκῶν τῶν κακοῦργων βουλευτῶν καὶ τῶν πρώην συμμάχων μας Γιουγκοσλαβῶν καὶ Ρώσων καὶ μετὰ τὸ πλοιοστό χερί νὰ φυλάττῃ τὰ χιονισμένα βουνά τῆς κακοπασχοῦσης πατρικῆς γῆς. Ἄλλὰ μήπως καὶ τὰ ὅπλα τὰ ἔχει ἐν ἀφθονίᾳ; Κάθε ἄλλο. Ἐπὶ πέντε ὅλα ἐτῆ ἡ Ἑλλάς ἐκλιπαρεῖ γονατιστὰ τοὺς ἀναγνωρίστας ἐπισημοὺς ἐτι ὁ φ ε ἰ λ ο υ ν ε ὕ γ ν ω μ ο σ ὶ ν η ν εἰς αὐτὴν διὰ τὴν δώσουσιν ὅπλα, ἀλλ' αὐτοὶ μὲ τὸ σταγονόμετρον δίδουν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν τὰ ὅπλα τῆς ἀμόνης του, χωρὶς ποσῶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ἐτι ὁ Ἑλλην. Στρατὸς προτοῦ νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς Ἴταλοὺς καὶ Γερμανοὺς καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Ἀγγλων, τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ρώσων, εἶχεν ἀφθονα ὅπλα, κανόνια, πολυβόλα κ.τ.λ. διὰ 300 χιλιάδας στρατὸν πλήρως ἐφοδιασμένον καὶ ἤτο πολὺ φυσικὸν καὶ δίκαιον νὰ τοῦ δώσουν, ὄχι μόνον ὅλα ὅσα εἶχε καὶ τὰ ἤρπασαν οἱ Ἴταλοὶ τῶν 300 χιλιάδων θηλαστῶν στρα-

τοῦ ἀλλὰ καὶ διπλάσια ἐπὶ πλέον τούτων. Ἐὰν δὲ μᾶς εἶδαν τὰ ἀνήκοντα εἰς ἡμᾶς ὅπλα θὰ εἶχεν ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν λύμην τῶν ληστοκομμουνιστῶν ἡ Ἑλλάς ἐντός τὸ πολὺ πολὺ ἐξ μηνῶν καὶ θὰ ἀπέφυγε τὴν γενικήν καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν. Τόσον οἱ Ἀγγλοὶ, ὅσον καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμολόγησαν λοιπὸν ἐτι ὁ χρέος τῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἀπέραντον». Ὅτι «ἀνευ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἦτο ἀλλοιοῖα ἡ θέσις τῆς Ρωσίας καὶ τῶν Συμμάχων σήμερον». Ὅτι «ἀνευ τῶν ἐνδόξων ἐβδομάδων τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ οἱ Ναζεὶ δὲν θὰ ἔχαναν τὸν πόλεμον». Ὅτι «ἡ Ἑλλάς ἀνεχάτισεν ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας τὰ Ναζιστικὰ στήθη καὶ ἠλλαξεν οὕτω ὀριστικῶς καὶ καταστρεπτικῶς διὰ τὸν Χίτλερ τὸ δρομολόγιον τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ρωσίας». Ὅτι «Χρέωστο ὄν ἐγγνωμοσύνην πρὸς τὴν Ἑλλάδα». Ὅτι «δύναται νὰ ἀξιῶσῃ ἀπὸ τοῦ συμμάχου τῆν ἐκλήρωσιν τῶν δικαίων πόθων τῆς καὶ ἀναριθμήτους ἄλλας ὑποσχέσεις, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἐξεπλήρωσαν εἰς κατασύνην τῶν Συμμάχων μας, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τοῦ θρονομένου Πολιτικοῦ».

Ἄντι ὅλων αὐτῶν ἡ δοξασμένη Ἑλλάς, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχον ὑποσχεθῆ ἐγγνωμοσύνην, ἔγινε μίᾳ δυστυχισμένη ἐπαίτις, ἐπαίτουσα ὄλιγα ψυχὰ τῆς πλουσίας τραπέζης τῶν Συμμάχων τῆς, διὰ νὰ σῶσῃ τὸν λαόν τῆς καὶ καλύψῃ τὰς γυνάκας καὶ πηλωμένας σάρκας τῆς ἀπὸ τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν καταστροφὴν, τὴν ὅποιαν ἐπέφεραν ὄλιγοι πατραλοῖαι καὶ μητρολοῖαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς καὶ τὰς ἐνώχουσις τῶν συμμάχων μας Ρώσων, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἄσσει αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀφευκτον ὑποδοῦλους εἰς τὸν Χίτλερ. Τὸ δὲ χειρότερον πάντων εἶναι ἐτι ἐν ὧ ἡ δοξασμένη Ἑλλάς καὶ ὁ λαὸς τῆς ἔγιναν δυστυχισμένοι ἐπαίται, εἶναι ταυτοχρόνως ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκφράζουσι τὴν ἐγγνωμοσύνην πρὸς τοὺς χορηγοῦντας τὰ ψυχὰ διὰ νὰ ἐπαληθεύουσιν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν οἱ λόγοι τῆς θεοπεινίστου Ἀγίας Γραφῆς: «Οἱ βασιλεῖς τῶν ἔθνων κυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται» (Λουκ. κβ. 25).

Αὕτη δυστυχῶς εἶναι ἡ σκληρὰ πραγματικότης. Καὶ

ἐάν ὁ πολυεὐσπλαχνος Θεός, ὁ προστάτης τῶν ἀδικοῦμένων δὲν ἐπενέβαινε νὰ φωτίσῃ τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀμερικῆς κ. Τροῦμαν, τὸν Μάρτιον τὸ 1947, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὄπρηνεν οὔτε Ἑλλάς, οὔτε Ἑλληνικὴ φυλὴ. Ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος παρῆιδε τὰ ἀμαρτήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, χάριν τῶν ὀλίγων πιστῶν του καὶ τὸν ἔσωσεν διὰ τοῦ ἀγαθοποιοῦ κ. Τροῦμαν ἀπὸ βέλταιον καὶ ἀφροκτον ἐξαφανισμὸν καὶ ἐξανδραποδισμὸν.

Αὐτοὶ ὅμως οἱ Κυβερνήται τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας, οἱ ὅποιοι ἐφεύτισαν τὰς ὑποσχέσεις των, παρεβίασαν τὰς συνειδήσεις των καὶ κατεπάτησαν τὸ δίκαιον τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶναι μόνου πολιτικοὶ ἄνδρες, ἀλλ' εἶναι καὶ ἐπιστήμονες. Αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ καὶ ἐπιστήμονες δὲν ἠσθάνθησαν οὐδεμίαν τύψιν συνειδήσεως, διὰ τὰ ψέματα καὶ τὰς ἐγκληματικὰς ἀδικίας τὰς ὁποίας διέπραξαν εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ λαοῦ τῆς.

Πόσον δίκαιον ἔχει καὶ πόσον θαυμάσια καὶ ὑπέροχα ζωγραφίζει ὁ λογοτέχνης τῆς Ἐφημερίδος «Καθημερινή» Ε... δταν εἰς τὸ χρονογράφημά του τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1948 ἔγραφε: «Τοὺς ἄλλους ἡγέτας τοὺς μεγάλους δὲν τοὺς σέβεται πιά κανεῖς. Δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει κανεῖς. Ἐχουν πῆ τόσα πο λ λ ά ψ έ μ α τ α, ἔχουν γελάσει τοὺς ἄλλους καὶ ἔχουν γελασθῆ κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τόσες φορές, ὥστε οἱ λαοὶ δὲν τοὺς ἔχουν οὔτε ἐκτίμησι οὔτε ἐμπιστοσύνη».

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις εἶναι «τὰ ὑ ψ η λ ά ἡ τ ά λ ε π τ ά α ἰ σ θ ῆ μ α τ α» τὰ ὁποία μὲ τὴν Ἐπιστήμην προσδεύσασαν ἐπι περισσότερονον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κοντοροσέ, οἱ ἄνθρωποι τῶν Ἐπιστημῶν τόσον τῶν Κομμουνιστῶν, ὅσον καὶ τῶν Ἀστών, ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν καρπούς τοιοῦτους τῶν γνώσεών των, τῶν διδασκαλιῶν των καὶ τῶν ἐξευτελιστικῶν αἰσθημάτων τῶν ἐπιστημόνων, οἵτινες, ἀντί νὰ «τιμοῦν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν», ὡς προσεφῆτευσαν ὁ πάλως Κοντοροσέ καὶ οἱ ὁμόφρονές του, τοῦναντίον ἀτιμάζουσιν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Μετὰ τοὺς ἄνω Χόρμπαχ καὶ Κοντοροσέ καὶ ἄλλοι με-

γῶλοι ἐπιστήμονες μεταγενέστεροι ἐγελαιοποιήθησαν. Οὕτω ὁ φυσιολόγος Du Bois Reymond ἐνώ διεκίρτυπεν ἐν τῷ μεγάλῳ ἐνθουσιασμῷ του, ὅτι οἱ φυσικοὶ νόμοι, τοὺς ὁποίους διδάσκουν αἱ Ἐπιστήμαι ἄρκοιν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, ἐν τούτοις ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ἀργότερα, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὰ προβλήματα τῆς βιῆς καὶ τῆς δυνάμεως, τῆς νοήσεως καὶ τοῦ τρόπου καθ' ἃ βῆται, ἡ ἄ γ ν ο ι α ἡ μ ὶ ν θ ἄ ε ἶ ναι ἰ α ρ κ ῆ ς. («Ignoramus et ignorabimus» δηλαδὴ «ἀγνοοῦμεν καὶ θὰ ἀγνοοῦμεν») (Ἐγκυκλ. Τόμ. 7ος, σελ. 334). Ὁ δὲ διάσημος φιλόσοφος, φιλόλογος, κριτικός Brunetiere συγγραφεὺς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐν τῇ ἀπογοῇ του, εἶπε τὴν μοιραίαν φράσιν «Χρ ε ω κ ο π ἰ α τ ῆ ς Ἐ π ἰ σ τ ῆ μ ῆ ς» (Ἄκτινες σελ. 499).

Ἄξιζει εἰς δλα αὐτὰ νὰ προσθέσωμεν ἕνα χαρακτηριστικὸ γεγονός ποῦ συνέβη πρό ὀλιγων ἐτῶν. Κάποτε δηλαδὴ ἔξ ἐπιστήμονες ἀνήκοντες εἰς διαφόρους Ἐπιστήμας, ἀπεφάσισαν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου νὰ κάμουν μίαν θαλασσίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸν Σαρωνικὸν μὲ ἰσποφόρον βάρκαν. Κατὰ τὸν πλοῦν εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης πεiràζοντες τὸν βαρκάρην τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀστρονόμος: Ἐρεῖς βαρκάρη ἀστρονομίαν; καὶ ἀπήντησεν ὁ βαρκάρης: Ὅχι. Κρίμα κακομοίρη βαρκάρη, ἔχασες ἕνα εὐτόχημα τῆς ζωῆς σου. Κατόπιν ὁ γεωλόγος τὸν ἠρώτησε: Ἐρεῖς γεωλόγιαν; Ὅχι ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Κρίμα κακομοίρη ἔχασες ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς σου. Καὶ οὕτω ἐν συνεχείᾳ ἠρώτησαν καὶ οἱ λοιποὶ τέσσαρες ἐπιστήμονες, χημικός, μηχανικός, φιλόλογος, θεολόγος καὶ δλοι τὸν ὠκτεῖραν γελώντες μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιφών «Κρίμα κακομοίρη ἔχασες ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς σου».

Ἐν τῷ μεταξύ ὁμῶς ἐφύσησεν ἄνεμος καὶ ἀμέσως ὁ βαρκάρης ἔστρεψε τὸ πηδάλιον διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν ἐξορμήν, διότι εἶχαν προχωρήσει πολὺ καὶ ἐφοβήθη μήπως δυναμώσῃ ὁ ἄνεμος. Δὲν ἐπέρασεν ὁμῶς πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁπότε ἡ βάρκα ἐκινδύνευε νὰ καταποντισθῇ ἀπὸ τὸν ἐνισχυθέντα θυελλώδη ἄνεμον. Τότε ὁ βαρκάρης βλέπων τὸν κινδυνὸν τοῦ πνιγμοῦ τοῦς ἠρώτησε: Ἐε-ρετὲ κολύμβι; Ὅχι, ἀπήντησαν ὅλοι τρέμοντες. Αἱ! τότε πιά, τοὺς εἶπε, χάνετε δλη τὴ ζωῆ σας, γιατί πρέπει νὰ ρι-

χθομε στη θάλασσα προτού αναποδογυρισθῆ ἡ βάρκα καί μᾶς πνίξῃ.

Οὐδεις θά θυνηθῆ νά ἀρνηθῆ ὅτι καί τέ γεγονός αὐτό ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἐξ ἔπιστήμονες ἦσαν ἐπαγγελματίαι, ὅπως καί ὁ βαρκάρης καί μάλιστα εἰς τήν περίστασιν αὐτήν ἡ γνώσις τῆς τέχνης τοῦ βαρκάρη, ἤτο πολύ πολυτιμότερα καί πολύ χρησιμότερα ἀπό τᾶς γνώσεις τῶν φουσκωμένων ἐπιστημόνων.

ΕΚΔΗΛΩΣ Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Αὐτούς τοὺς καρπούς, πού ἀπεδείξαμεν ἀνωτέρω ἔχει νά ἀπειδείξῃ ἡ Ἐπιστήμη. Τώρα ἄς εἰδῶμεν εἰς τήν ἐξέτασιν τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους παρουσιάζει ἡ Ἁγία Γραφή καί οἱ ἱεροφάνταις, ἐξεταζομένη ἀπό ἀπόψεως πνευματικῆς διδασκαλίας, καθῶς καί ἀπό ἀπόψεως ἐπιδράσεως καί ἀποδόσεως καρπῶν ἀπό τοὺς ἱεροφάντας μελετητᾶς καί θαυμαστάς τῆς.

Ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον ὅτι ὑπερέχει κατὰ πολύ τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης, διότι πρό χιλιάδων ἐτῶν εἰδίδεκεν ἀληθείας τὰς ὁποίας ἡγνύει παντελῶς ἡ κοσμικὴ Ἐπιστήμη καί μόλις τώρα τελευταίως, δηλαδὴ μόλις τὸν προηγούμενον αἰῶνα, ἠναγκάσθη νά ἀναγνωρίσῃ τὰς πλάνας τῆς καί νά συμφωνήσῃ μὲ τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Χάριν δὲ συντομίας περιοριζόμεθα εἰς πέντε μόνον ἀποδείξεις αὐτοῦ, τὰς ἀκολουθοῦς:

1) Ἡ ἀρχαιότερα ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιστήμη τῆς Φιλοσοφίας ἡ προπορευθεῖσα ἄλων χιλια ἐτη π. Χ. εἰδίδασκε τὴν ὑπαρξιν τῶν δώδεκα Θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὡς δημιουργῶν τοῦ κόσμου καί ὅτι οἱ ἄνθρωποι προήλθον ἀπό τὸν Δευκαλίωνα. Ὁ Δευκαλίων δηλαδὴ μῶσθν τὸ μουσικὸν ἀπό τὴν θεάν Θέμιν, ὅτι ἔπρεπε νά περιτυλίξῃ τὴν κεφαλὴν του καί νά ρίπτῃ ὀπισθὲν του τὰ κόκκαλα τῆς μητρὸς του, ἐλάβανε λιθάρια ἐκ τῆς γῆς, ἥτις εἰκότιζε τὴν μητέρα του, τὰ δὲ λιθάρια ἐκκόνιζον τὰ κόκκαλα τῆς μητρὸς του Γῆς καί τὰ ἔριπτε ὀπισθὲν του. Αὐτὰ δὲ τὰ λιθάρια ἀμέσως ἐγίνοντο ἄνθρωποι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Διός.

Αὐτὴν τὴν χονδροειδῆ μυθολογίαν ἀντικατέστησεν ἡ θεωρία τοῦ Ἀριστοτέλους «ἡ ἀ β ι ο γ ε ν ε σ ι ς» δηλαδὴ ἡ αὐτομάτως γένεσις, ἥτις ἐπεκράτησεν εἰς ἄλους τοὺς ἀθῆους ἐπιστήμονας ἕχρι τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἦτοι ἐπεκράτησεν ἐπὶ δύο (2000) χιλιάδες καί πλέον ἔτη μ. Χ. μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Παστέρ, ὁπότε ἀποδειχθεῖσης πλήρως τῆς «δ μ ο ι ο γ ε ν ε σ ε ω ς» ἐξέπεσε τελειῶς ἡ θεωρία αὕτη, ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ πάντων ὡς παράλογος.

Τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν αὐτὴν θεωρίαν τῆς αὐτομάτου γένεσεως διεδέχθησαν διάφοροι αὐθαίρετοι θεωρία ἐκ τῶν ὁποίων ἐπεκράτησεν ἡ τῆς ἐξελιξέως τοῦ Χαίκελ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος προήλθεν διὰ τῆς ἐξελιξέως ἐκ τοῦ πιθήκου. Ἐκτοσε οἱ Ἐπιστήμαι τῆς Φιλοσοφίας καί τῆς Ἀνθρωπολογίας ὑποθέτουν ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ κύταρον, κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ μόριον ἢ ἄτομον, κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ ἠλεκτρόνιον καί κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ ἀερώδες νεφέλωμα. Διδάσκουν ἐπίσης ὅτι τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον ζεῦγος ἐνεφανίσθη εἰς τὴν γῆν κατ' ἄλλους πρό 15 χιλιάδων ἐτῶν, κατ' ἄλλους πρό 100 χιλιάδων ἐτῶν, κατ' ἄλλους πρό 250 χιλ., κατ' ἄλλους πρό ἐνὸς ἑκατομμυρίου καί κατ' ἄλλους πρό ἑκατομμυρίων ἐτῶν.

Ἔτι καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ Ἐπιστήμαι τῆς Φιλοσοφίας καί τῆς Ἀνθρωπολογίας παραπονοῦν εἰς λοβυρινθῶδες ὑποθέσεις καὶ ἀμφιβολίας καὶ οὐδὲν τὸ θετικὸν καί βέβαιον γνωρίζουν.

Ἀναθῆτως ὁμοίως ἡ Γραφή, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς πού προέλαβεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ, διεκήρυξεν ἔτι: «ἐν ἀρχῇ ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν». Ἦτοι πρό 6 000 ἐτῶν περίπου ἡ Γραφή ἔγραψεν ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε τοὺς ἀγγέλους, τὰ οὐράνια σώματα, τοὺς φυσικοὺς νόμους, τοὺς ἀνθρώπους κ.τ.λ. Λέγομεν πρό 6.000 ἐτῶν, διότι καίτοι εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἔγραψε πρό 3.500 περίπου ἐτῶν, διότι, ὅπως καταφαίνεται σαφῶς ἀπὸ τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς, ὁ Μωϋσῆς ἐγνώριζε πολὺ καλά τὴν ἱστορίαν τῶν πρό αὐτοῦ ζησαντων ἐ υ σ ε β ὶ ω ν ἀ ν θ ρ ὶ π ὶ ω ν τοῦ Θεοῦ. Θεοῦ. Καθὼς καί ἄλων τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ἐν τῇ Γενέσει. Ἡ ἀλήθεια αὕτη διαφαίνεται εἰς τὴν ἀπ' ἀρχῆς διηγησίαν του περί Ἀδὰμ

“Αβελ, Σήθ και λοιπών, καθώς και περί των θυσιών του του “Αβελ, του “Ενώχ εύσεροτήσαντες τόν Θεόν και λοιπών Συνεπώς είναι κατάδηλον ότι ύπηρχον επί των ημερών του Μωυσεώς γραπτά κείμενα τής θρησκείας του ἀληθινοῦ και ζώντος Θεοῦ, γραφέντα πρό του Μωυσεώς ἀπό ἀνθρώπου του Θεοῦ, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑπ’ ὄψιν του ὁ Μωυσής, όταν συνέγραφε τὸ βιβλίον τής Γενέσεως. Καί δι’ αὐτό, ἐπειδή ὁ Μωυσής ἐκδικιοποίησε τρόπον τινα εἰς τήν Γένεσιν του τὰ ὅσα προηγουμένως εἶχον γράφει οἱ πιστοὶ διὰ τὸν ἀληθινόν Θεόν, δικαιούμεθα νὰ πιστεύωμεν ὅτι τὰ τρία (3) πρώτα κεφάλαια τής Γενέσεως ἐκπροσωποῦν τὰ γραπτά τῶν προηγουμένων του Μωυσεώς πιστῶν ἀνθρώπων του Θεοῦ. Καί συνεπώς ὁρθῶς γράφομεν πρό 6.000 ἐτῶν.

Τὴν ἀσάλευτον αὐτὴν ἀλήθειαν ἐπεχείρησεν ὁ δεῖς νὰ διασαλεύσῃ και νὰ ἐξαφανίσῃ πρό 6ξ (6000) χιλιάδων ἔθνῶν περίπου, διὰ τής ἐκχύσεως τοῦ δηλητηρίου του εἰς τήν Εὐάν ἐναντίον του ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὡς ἀγαθοῦ και παντοκράτορος. Τὸ παράδειγμα και τήν προσπάθειαν του πονηροῦ δεφεί εἰσυνέχισαν οἱ δεφει ἐναντίον του Θεοῦ ἐκάστης γενεᾶς ἐπὶ 6ξ (6000) χιλιάδας ἐτη, ἀλλά δέν κατόρθωσαν μέχρι σήμερα και οὔτε θὰ κατορθώσουν νὰ ἐκθρονίσουν τόν Θεόν ἀπό τὰς συνειδήσεις τῶν συνετῶν και καλῆς πίστεως ἀνθρώπων. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτῶν 6000 ἐτῶν και πρό αὐτοῦ ἐπιστεῦθησαν ὑπό διαφόρων ἔθνῶν και φυλῶν ἀναριθμητοὶ θεοί, εἴτε ὡς Τοτέμ και Ταμποῦ, εἴτε ὡς οὐράνια σώματα, εἴτε ὡς Σφίγγε, εἴτε ὡς κροκόδειλοι, εἴτε ὡς οἱ ἐξελεγμένοι 12 θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, εἰς τοὺς ὁποίους προσήυχοντο οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοί μας, Σωκράτης, Πλάτων και λοιποί. “Ολοι ὁμως ἐκρημνίσθησαν ἀπό τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων και οἱ ἀπόγονοί των ἀπὸ τῆς σημερον γελοῦν εἰς βάρος τῶν προγόνων των, ὅτι ἐλάτρευον ψευθεῖς και ἀνυπάρκτους θεοὺς. Μόνον ὁ ζῶν και ἀληθινὸς Θεὸς ὁ “ΩΝ, ὁ ὁποῖος ἀπεκαλύθη πρό (6000) 6ξ χιλιάδων ἐτῶν εἰς τὸν “Αδάμ, μόνον αὐτὸς ζῆ και βασιλεύει εἰς τὰς καρδίαις τῶν εὐγενῶν και φρονιμῶν ἀνθρώπων και θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ζῆ και νὰ βασιλεύῃ αἰώνως, εἰς τὸ διηνεκές ἄνευ τέλους. Μόνον οἱ ἄφρονες, ὅπως εἶπεν ὁ Ψαλμῶδης *“εἰπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ,*

οὐκ ἐστι Θεός” (Ψαλμ. 52, 1) μόνον οἱ ἄφρονες, λέγομεν, ἐκάστης γενεᾶς θὰ ἀποπερῶνται μετὰ μαρλόσων ὑποθέσεις και γελῖοι ἐπιχειρήματα νὰ καθαιρέσουν τόν Θεόν, ἀλλά πάντοτε εἰς κέντρα θὰ λακτικίζουν, ὅπως ἐλάκπισαν ἐπὶ 6.000 ἐτη μέχρι σήμεραν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ του Θεοῦ.

2ον) Ἡ Ἐπιστήμη τής Ἀνθρωπολογίας και ἡ Ἐπιστήμη τής Θεολογίας μέχρι του 19ου αἰῶνος περίπου μετὰ Χριστόν ἐδίδασκον εἰς τὰ Πανεπιστήμια ὅτι τὸ πρώτον ἀνθρώπινον ζεῦγος ἐπὶ τῆς γῆς ἦτο ὁ “Αδάμ και ἡ Εὐά. Μάλιστα εἰς τὸ καλλίτερον Πανεπιστήμιον τής Ἀγγλίας, τοῦτέστιν εἰς τὸ του Cambridge ἐδιδάσκετο, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐπλάσθη ὑπό τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν 23ην Ὀκτωβρίου του ἔτους 4004 π.Χ. κατὰ τὴν 9ην ὥραν τῆς πρωίας!! Τελευταίως ὁμως ἡ ἐπιστήμη τής Παλαιοντολογίας ἀπέδειξε ὅτι ὁ “Αδάμ δέν εἶναι ὁ πρώτος ἀνθρώπος ὁ ζήσας πρό 6.000 περίπου ἐτῶν, ἀλλ’ ὑπῆρχεν ὁ προϊστορικὸς ἀνθρώπος, τὸ προϊστορικὸν ἀνθρώπινον ζεῦγος, πρό 15.000 ἐτῶν και πλέον. Οὕτω δὲ ἡ Ἐπιστήμη τής Παλαιοντολογίας κατεράκωσε τὴν σχετικὴν περὶ ἀνθρώπου διδασκαλίαν τῶν δύο Ἐπιστημῶν, τοῦτέστι τῆς Θεολογίας και τῆς Ἀνθρωπολογίας.

Ἀντιθέτως ὁμως ἡ Ἁγ. Γραφή, ὡς ἀπεδείξαμεν ἐν ἐκτάσει εἰς τὰς σελ. 78—91 του παρόντος, πρό 6.000 περίπου ἐτῶν ἐδίδασκεν ὅτι ὁ “Αδάμ και ἡ Εὐά δέν ἦσαν οἱ πρώτοι ἀνθρωποὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ’ ὑπῆρχον και ἄλλοι, πολλοὶ ἀνθρωποὶ καθώς και πρό αὐτῶν. Συνεπῶς ὁ “Αδάμ και ἡ Εὐά δέν ἦσαν οἱ πρώτοι ἀνθρωποὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ’ ἦσαν οἱ πρώτοι ἐκ τῶν ζώντων τότε ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους προσέλαβεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ τοὺς κάμῃ καιτ’ εἰκόνα και ὁμοίωσίν Του.

Ἡ Ἐπιστήμη λοιπὸν τής Παλαιοντολογίας, διὰ τῶν τελευταίων τῆς ἀνασκαφῶν πρό ἐλαχίστων μόλις ἐτῶν, ἐπεκύρωσεν ὅσα ἐγνώριζαν πρό 6.000 ἐτῶν οἱ εὐσεβεῖς και πιστοὶ εἰς τὸν Θεόν ἀνθρώποι και τὰ ὁποῖα ἀπεθανάτισεν ὁ Θεὸς διὰ του Μωυσεώς πρό 3.500 ἐτῶν ἦτοι τὴν ἀλήθειαν ὅτι πολὺ πρό του “Αδάμ ὑπῆρχον ἀνθρωποὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπό τοὺς ὁποίους ἐν τῇ προγνώσει Του ὁ Θεὸς προσέλαβεν ἀρχικῶς τὸν “Αδάμ και κατόπιν τὴν Εὐάν.

3ον) Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Φιλοσοφίας ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐδίδασκε δύο ὑποθετικά συμπεράσματα ἦτοι: Ἡ θεία ὁ ἄνθρωπος συνίσταται ἀπὸ ὀλικῶν σώμα καὶ ἀπὸ ψυχὴν ἄβλουν καὶ ἀθάνατον. Ἡ θεία ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ψυχὴν ἄβλουν καὶ ἀθάνατον, ἀλλὰ περιέχεται μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς αἰώνιον ὄκνον καὶ ἀνυπαρξίαν, δηλαδὴ ἐδίδασκε δύο ὑποθέσεις ἀλληλοσυναιρούσας. Ἡ δὲ Ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας ἐδίδασκε καὶ διδάσκει καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅτι ὁ ἄνθρωπος συνίσταται ἀπὸ ὀλικῶν σώμα καὶ ἀπὸ ἄβλουν καὶ ἀθάνατον ψυχῆν, ἣ ὅποια δὲν ἀποθνήσκει, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου ζῆ. Καὶ ἐάν μὲν ἐλάτρευσεν ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν, θά χαίρη καὶ θά ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ του, ἐάν δὲ ἡμάρτησεν θά βασανίζεται αἰώνως ζῶσα εἰς φρικτῆ βασανιστήρια, τὰ ὅποια διδάσκει ἡ Ἱερά Παράδοσις καὶ ἡ Δογματικὴ τῆς Θεολογίας.

Ἀντιθέτως ὅμως ἡ Ἁγ. Γραφή ἐδίδαξε πρὸ 6,000 περίπου ἐτῶν διὰ τῶν πρώτων πιστῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδάμ καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τοῦ προφήτου Μωυσέως, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι οὕτε ἄβλουν, οὕτε ἀθάνατος, ἀλλ' εἶναι θνητὴ, ὅπως θνητὰ εἶναι καὶ οἱ ψυχαὶ ὄλων τῶν ζῶων. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ἀνθρωπολογίας εἶχεν ἐπιφυλάξει διὰ τὸν ἄνθρωπον τὴν ὑπερτέρητα καὶ ἀνομοιότητα ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ δὲν ἤθελεν ἐπ' οὐδὲν ἐν παραδεχθῆ ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνήκεν εἰς τὸ ζωϊκὸν βασίλειον καὶ ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς ἐν ζῶων ἢ ὅς ἐπιμωμεν ὁ πρῶτος τῶν ζῶων, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει ἀθάνατον ψυχὴν, ὅπως καὶ τὰ ζῶα δὲν ἔχουν τοιαύτην. Δι' αὐτὸ ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν Τόμ. 4 σελ. 760 καὶ 766 μερικὰς ἀληθείας εἰς βάρος τῶν ἐθελουσιφλοῦντων ἐπισημῶν τὰς ἐξῆς: «Τὴν ἀπλουστάτην δι' ἡμᾶς ἀλήθειαν ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει εἰς τὸ ζωϊκὸν βασίλειον, χιλιετηρίδες πολλὰ εἰς παρῆλθον ἕως ἄρτι οὐκ ἔστιν ἀνεπισημῶν ἀνθρωπότης κατανοήσῃ καλῶς... Οὐδέποτε καὶ σήμερον ἀκόμη εἶτι δὲν ἔπαυσεν ὁ ἄνθρωπος νὰ θεωρῆ ἑαυτὸν ὡς ὄν ἐν ὑπερτέρον» καὶ νὰ θέτῃ μετὰ μεγίστης δυσφορίας εἰς χρῆσιν τὰ αὐτὰ μέσα ἐρεύνης κατὰ τὴν μελέτην τοῦ «προνομίου» ἑαυτοῦ του, ὡς ἐθεώρει ἑαυτὸν... Ἡ ἐπιήρησις τῶν προβλήτων τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ

ὀπερφυσικόν, δηλ. τὸ ἀγνωστον φόβον τῶν θρησκευτικῶν (Σημ. Σ. Ἐννοεῖται ἐσφαλμένω θρησκευτικῶν ἐκ παρερμηνείας) πεποιθήσεων καὶ τῶν φιλοσοφικῶν δογμάτων ὑπῆρξε μεγίστη, περιέργως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐξοχωτέρων τευμάτων τῶν διαφόρων αἰώνων... Καὶ σήμερον ἀκόμη μεγάλοι ἐπιστήμονες χάνουν τὴν διαύγειαν τῆς κρίσεως προκειμένου νὰ ἐρευνησῶσι τὸν ἄνθρωπον. Μετὰ δυσφορίας θά ἀπεδέχοντο ἐκάστοτε τὰ ὀφθαλμοφανέστερα τῶν ἐπιστημονικῶν συμπερασμάτων. Εἶναι μία ἀλήθεια ἐξευλιστικὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον, νὰ κατατάξῃ αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν ζῶων «ἔλεγεν ὁ Μέγας Βυβλιον...».

Αὐτὰ γράφει ἡ Ἐγκυκλοπαιδεῖα διὰ τὰς τρεῖς Ἐπιστήμας ἦτοι τὴν Φιλοσοφίαν, τὴν Ἀνθρωπολογίαν καὶ τὴν Θεολογίαν, αἱ ὅποια, ὡς τονίζει, ἐπὶ πολλὰς χιλιετηρίδας δὲν ἤθελαν νὰ παραδεχθῶν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν καὶ μάλιστα καὶ σήμερον ἀκόμη μεγάλοι ἐπιστήμονες χάνουν τὴν διαύγειαν τῆς κρίσεως τῶν καὶ μετὰ δυσφορίας παραδέχονται τὰ ὀφθαλμοφανέστερα τῶν ἐπιστημονικῶν συμπερασμάτων.

Καὶ ὅμως ἡ Ἁγ. Γραφή ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἀναφορὰς ἐπιστήμας, τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἐδίδαξε πρὸ 6,000 περίπου ἐτῶν διὰ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῶν πιστῶν εἰς τὸν Θεὸν ἀπογόνων του καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τοῦ Μωυσέως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ πρῶτος τῶν ζῶων καὶ δὲν ἔχει ψυχὴν ἀθάνατον, ἀλλ' ἔχει θνητὴν ὡς ἀποδείξαμεν εἰς τὰς σελ. 95—102. Εἰς ὅσα ὅμως προεγράψαμεν εἰς τὰς ἐρημένας σελίδας προσθέτομεν καὶ ἕνα ἀκόμη ὑπέροχον καὶ σφῆστατον χωρίον τῆς Γραφῆς: «... καὶ θέλουσιν ἰδεῖ ὅτι αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς εἶναι κτήνη. Διότι τὸ συνάντημα τῶν υἰῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι καὶ τὸ συνάντημα τοῦ κτήνος. Ἐν συνάντημα εἰς αὐτοὺς καθὼς ἀποθνήσκει τὸ κτήνος, οὕτως ἀποθνήσκει καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ αὐτὴ πνοὴ εἶναι εἰς πάντας» καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπερτερεῖ κατ' οὐδὲν τὸ κτήνος» (Ἐκκλ. γ. 18—19).

4ον) Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ἀνθρωπολογίας ἀπὸ τοῦ Ἀναξαγόρα καὶ ἐντεθῆεν παρεδέχετο ὅτι τὸ σπερματοζωάριον τῆς γυναικὸς περιεῖχε τὴν γεννητικὴν οὐσίαν τοῦ ἐμβρύου

καί δι' αὐτό ἀνέφεραν πάντοτε ὡς γεννήτριαν τὴν γυναῖκα καί ὄχι τὸν ἄνδρα. Κατὰ τοὺς τελευταίους ἄλλους χρόνους ἀνεκάλυψαν αἱ Ἐπιστήμαι, ὅτι τὸ σπερματοζῶοφιον τοῦ ἀνδρός περιέχει τὴν γεννητικὴν οὐσίαν ἣτοι παραδέχεται ὡς ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι τὸ ἄρρεν γεννητικὸν κύτταρον γονιμοποιεῖ τὸ ἄριον τοῦ θήλεως καὶ συνεπῶς δὲν γεννᾷ οὐσιαστικῶς ἡ γυναῖκα ἀλλ' ὁ ἄνδρας.

Ἐν ἀντιθέσει ὁμοίως πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀντίληψιν τῆς Ἀνθρωπολογικῆς Ἐπιστήμης, ἡ Γραφή εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τῆς προσλήψεως τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας διδάσκει αὐτὴν τὴν τελευταίαν ἀποκάλυψιν τῶν Ἐπιστημῶν, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἄνδρας γεννᾷ καὶ ὄχι ἡ γυναῖκα. Καί δι' αὐτὸ βλέπομεν νὰ γράφῃ: «Ἀδὰμ ἐγέννησε τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἀβελ. Ὁ Ἀδὰμ ἐπίσης ἐγέννησε τὸν Σὴθ καὶ υἱὸς καὶ θυγατέρας. Ὁ Σὴθ ἐγέννησε τὸν Ἐνῶχ. Ἐνῶχ ἐγέννησε τὸν Καϊνάν, ὁ Καϊνὰς ἐγέννησε τὸν Μαλελιήλ, ὁ Μαλελιήλ ἐγέννησε τὸν Ἰάδεμ» καὶ οὕτω καθ' ἕξῃς, ὡς βλέπει πᾶς τις εἰς τὰ κεφάλαια τῆς Γενέσεως Δ—Ε. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν πιστοποιεῖ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγιγνώσκωμεν: «Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ. Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδας καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρέζ καὶ τὸν Ζάρα ἐκ τῆς Θάμαρ...» (Ματθ. α, 2—16).

Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι τελευταίως ἡ Ἀνθρωπολογικὴ Ἐπιστὴμὴ ἠναγκάσθη νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν Γραφήν, ἥτις ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν πρὸ 6.000 ἐτῶν καὶ ἔγραψεν ὅτι ὁ ἄνδρας γεννᾷ καὶ ὄχι ἡ γυναῖκα.

Τὸ πολὺ ὁμοίως σπουδαῖον εἶναι ὅτι ἐνῶ παντοῦ καὶ πάντοτε διδάσκει ὅτι ὁ ἄνδρας οὐσιαστικῶς γεννᾷ, κάμνει μίαν σοβαρὰν ἐξάφαισιν καὶ προλέγει πρὸ 6.000 ἐτῶν ὅτι τὸ σπέρμα τῆς γυναικὸς θέλει συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφραως (Γέν. γ, 15). Ἦτοι προφητεύει ὅτι, αὐτὸς ὁ ὁποῖος θὰ γεννηθῆ κατ' ἐξάφαισιν ὄχι ἀπὸ ἄνδρα, ἀλλὰ θὰ γεννηθῆ ἀπὸ γυναῖκα, αὐτὸς θὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφραως καὶ θὰ χάρισθῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των. Αὐτὸς δὲ δὲν εἶναι ἄλλος εἰ μὴ ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ ὁποῖος μετὰ 4.000 ἔτη ἀπὸ τῆς προφητείας ἐγεννήθη ἐκ τῆς παρ-

θένου Μαρίας, τούτῃστιν ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρ. Εἶναι αὐτὸς διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ, διὰν ἡ Παρθένος Μαρία εἶπεν εἰς τὸν ἄγγελον: «Πῶς ἔσται τοῦτο, ὅτι ἄνδρα οὐ γινώσκω;», τῆς ἀπήντησεν: «πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ» (Λουκᾶ α, 34). Κατὰ δὲ τὴν νόκτα τῆς γεννήσεώς του διὰν ἐφοβήθησαν οἱ ποιμένες, διότι περιέλαμψεν αὐτοὺς ἡ δόξα τοῦ Κυρίου, παρουσιασθεὶς ὁ ἄγγελος τοῖς εἶπε: «Μὴ φοβείσθε· ἰδοὺ γὰρ εθαγγελίζομαι ἡμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὃς ἔστιν Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ» (Λουκ. β, 10).

Καὶ μόνον αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς προεφῆτευσεν πρὸ 6.000 ἐτῶν ἀπὸ σήμερον, εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔαν ὡς ἐπαγγελίαν καὶ ἐπραγματοποιήθη πλήρως μετὰ 4.000 περίπου ἔτη, κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτήρος Ἰησοῦ ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, καὶ μόνον αὐτὸ τὸ γεγονός, λέγομεν, φημίνοι πᾶν στόμα βλάσφημον καὶ ἄθεον καὶ ἀναγκάζει κάθε τίμιον, εὐσυνείδητον καὶ καλόπιστον νὰ ἀναφωνήσῃ, ὅτι ὄντως ἡ Γραφή εἶναι θεόπνευστος καὶ ὅτι ὄντως ὑπάρχει Θεὸς παντογνώστης, ὁστις ἐν τῇ προγνώσει Του προεφῆτευσεν πρὸ 6.000 ἐτῶν, ὅτι ἡ παρθένος θὰ ἐγεννοῦσε τὸν Μεσσίαν. Αὐτὸς θὰ συντρίβῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφραως, ὁ ὁποῖος εἰσῆγαγεν εἰς τοὺς πιστοὺς Εὔαν καὶ Ἀδὰμ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς των.

5ον) Ἡ Ἐπιστὴμὴ παρ' ὅλας τὰς μεγάλας προόδους ποὺ παρουσιάζει εἰς ἄλλους τοὺς κλάδους τῆς, δὲν κατάρθωσε νὰ γνωρίσῃ καὶ διδάξῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν προσρισμὸν του, δηλαδὴ διατὶ ζῆ καὶ τί θὰ ἀπογίνῃ ὁ ἄνθρωπος διὰν κλίσῃ γιὰ πάντα τὰ μέγιστα του. Καὶ δὲν ἐπέτυχε νὰ φέρῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους πραγματικὴν ἠθικὴν πρόοδον, οὔτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν. Τοῦναντίον μάλιστα μετὰ τοὺς ἀνισορρόπους δογματισμοὺς τῆς περὶ ἀθέτας καὶ τὰς αὐθαίρετους ὑποθέσεις τῆς, ὅτι δῆθεν ὁ ἄνθρωπος προήλθεν ἀπὸ τὸ κύτταρον ἢ τὸ μόριον ἢ τὸ ἀερῶδες νεφέλωμα, δηλητηριάζει τὰς ψυχὰς τῶν θαυμασίων τῆς καὶ αὐτῶν τῶν ἐπιστημόνων καὶ τοὺς καθιστᾷ δυστυχεῖς. Μὲ τὰς

ψευδείς αὐτὰς καὶ ἀντιθέους θεωρίας ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ χάσουν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα τῶν εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ ἐπανάφρην δόξου τοῦ θεοσώτατος καὶ πατρὸς τῆς εἰς τὸ πρῶ Χριστοῦ χρεωκοπημένου δόγμα τῶν Ἐπικουρείων φιλοσόφων «Φάγομεν καὶ πίωμεν, αὐριον γὰρ ἀποθνήσκουμεν». Ἐπὶ πλέον δὲ τοὺς ἐστέρισε καὶ τοὺς στερεῖ τῆς «ἐλπίδος ἧτις, οὐ κατασχένοι» ὡς τονίζει ὁ Παῦλος «οἱ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκεῖται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν . . . οἱ δὲ ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν. Πολλῶ οὖν μάλλον δικαιοθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθῆσόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς» (Ρωμ. 8, 5—9).

Ὅταν δὲ οἱ ἄνθρωποι τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης δηλητηριασθῶν ὑπ' αὐτῆς, ὅτι δὲν ὑπάρχει ζωὴ αἰώνιος, οὐτε μετὰ θάνατον ἀμοιβὴ δικαίου καὶ ἀγαθοῦ, ἀλλὰ τοὺς περιμένει ἡ αὐτὴ τύχη μὲ τὰ κτήνη μέσα εἰς τὸν τάφον τῶν (2) δύο μέτρων, εἶναι φυσικὸν νὰ παρουσιάζουν τοὺς κακοὺς καρπούς, διὰ τοὺς ὁποίους ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει εἰς τὰς προηγουμένας σελ. 210—224 τοῦ παρόντος.

Ὅταν ἐγράφομεν τὰ ἀνωτέρω διὰ τοὺς κακοὺς καρπούς καὶ τὰς προόδους τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ὅπως τυχαίως ἐδιαβάσαμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 10|10|49, ἔνα θαυμάσιον χρονογράφημα ὑπὸ τὸν τίτλον «ΕΠΙΧΑΙΡΑ», ἀπὸ τὸ ὁποῖον καταχωροῦμεν νὰ κυριώτερα ἐν συνεχείᾳ:

«Ποῦ; στὴν γῆ; (ἀπαντᾶ ἐρωτηματικῶς ὁ γέρο—σοφός). Ναί στὴ γῆ ἐκεῖ κάθουαι.

Ὁ γέρο σοφὸς μὲ κύτταξε λίγο μελαγχολικά . . . καὶ ἀπήντησε: Εἶναι μεγάλο κρίμα νὰ πηγαῖν ἡ ἀνθρωπότης εἰς ταθερά πρὸς τὰ πίσω . . .

—Πίσω; . . . Μά ἐμεῖς ζοῦμε τὸν αἰῶνα τῆς προόδου. Ὅλο αὐτὸ μᾶς λένε. Αὐτὸ μᾶς μαθαίνουν . . .

—Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ἡ ἡμερη φωνὴ τοῦ σοφοῦ. Τὰ μηχανήματα εἶναι αὐτὰ πού προοδεύουν. Ὅχι οἱ ἄνθρωποι. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ κυττάξῃ κανεὶς, τί γίνεται σήμερα σ' αὐτὴ τῆ γῆ. Ὑπάρξει τώρα πού μιλάμε ἢ δὲν ὑπάρχει περισσότερη σκλάβιά ἀπὸ ὅ,τι θὰ ὑπῆρχε στὴν Αἴγυπτο τοῦ Φαραῶ; . . . Τί εἶχεν ὁ Κλέωφ ὅταν ἔκτισε τὴν πυραμίδα; Καμμιά τριανταριά χιλιάδες ἀρχαίωτους σκλάβους.

Τώρα ὑπάρχει ἕνας Στάλιν, πού ἔχει 15 ἑκατομμύρια σκλάβους καὶ δὲν τοὺς χρησιμοποιεῖ καν γιὰ κανένα ἔργο τέχνης, ἀλλὰ τοὺς ἐκμεταλλεῖται: γιὰ νὰ μὴν πληρῶνῃ ἔργατικά στὰ ὄρυχτα τῆς Σιβηρίας. . . Ἐνας ἀρχηγὸς πολιτισμένου κράτους ἔκαψε μέσα σὲ φούρνους τελειοποιημένους, δύο—τρία ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, γυναῖκες καὶ παιδάκια, γιὰτι δὲν συμπαθοῦσε τῆ φυλῆ τους. Καὶ δὲν τύχη νὰ παρουσιασθῇ κανένας ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ, σπάνια πολὺ σπάνια, καὶ δοκιμάσῃ νὰ κηρύξῃ τὴν εἰρήνην. . . τότε τὸν δολοφονοῦν. Τοὺς ἄλλους ἡγάτας τοὺς μεγάλους δὲν τοὺς σέβεται πιά κανεὶς. Δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει κανεὶς. Ἐχουν πῆ τόσα πολλὰ ψέματα, ἔχουν γελᾶσει τοὺς ἄλλους καὶ εἶχαν γελασθῇ καὶ οἱ ἴδιοι τόσες φορές, ὥστε οἱ λαοὶ δὲν τοὺς ἔχουν οὔτε ἐκτίμησι, οὔτε ἐμπιστοσύνη. Καὶ ὁ φτωχός, ὁ ἀδύνατος εἶναι πῶ φτωχός, πῶ ἀδύνατος, ἀπὸ ὅ,τι ἦταν ποτέ. Ἐχει μείνει δλόγυμος, ὀλομόναχος χωρὶς ἐλπίδα. Ἐχει χάσει ἢ χάνει βαθμῆδόν τὴν πίστιν του. Ἐχει παύσει νὰ ἐλπίζῃ σ' ἕνα μελλοντικὸ μεταθανάτιον παράδεισον, ἕνα παράδεισον πού θὰ φιλοξενοῦσε μονάχα τοὺς ταπεινοὺς. Ἐνα παράδεισον πού θὰ τοῦ χάριζε γιὰ τὴν αἰωνιότητα ὅ,τι στερῆθηκε στὸ σύντομο πέρασμα τῆς γῆς. Τώρα ἔμεινε μονάχα μὲ τὴν ἀφόρητη φτώχεια τῆς πραγματικότητος. Πρόσδος; Ποῦ νὰ τὴν βρῇ κανεὶς; Κάτι θεωρίες περὶ ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης πού θέλουν νὰ ἐμφανίσουν γιὰ καινούργιες, τίς ἔχει διδάξει τὸ Εὐαγγέλιον ἐδῶ καὶ εἰκοσι αἰῶνες. Πρόσδος; Μά οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, πού τὴν βλέπουν καὶ ὑπερφανεύονται; Πρόσδος; Ποῦ; Σὲ τί; . . .» Ε.

Ὡς βλέπουν οἱ ἀγαπητοὶ ἀντιλέγοντες, τὰ ἀνωτέρω δὲν εἶναι γραμμένα ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ' εἶναι γραμμένα ἀπὸ ἕνα σκεπτικιστὴν ἐπιστήμονα, ἀπὸ ἕνα φιλοσοφόντα ἐπὶ τῆς σημερινῆς πραγματικότητος, ὅστις ἐπισφραγίζει παραστατικώτατα καὶ θαυματούτατα, ἔσα ἡμεῖς ἐγράψαμεν διὰ τὴν Ἐπιστήμην καὶ τοὺς Ἐπιστημονας. Διότι πολὺ ὀρθῶς γράφει: «Τὰ μηχανήματα εἶναι ἐκεῖνα πού προοδεύουν καὶ προοδεύουν. Ὅχι οἱ ἄνθρωποι. Ἐχει μείνει ὁ ἄνθρωπος δλόγυμος χωρὶς ἐλπίδα. Ἐχει χάσει ἢ χάνει βαθμῆδόν τὴν πίστιν του. Ἐχει παύσει νὰ ἐλπίζῃ σ' ἕνα μελλοντικὸ μεταθανάτιον παράδεισον, πού θὰ τοῦ χάριζῃ, ὅ,τι στερῆθηκε, στὸ σύντομο πέρασμα τῆς γῆς».

Ἀντιθέτως ὁμοῦ ἡ Γραφή, διὰ τῶν αἰωνίων καὶ ἀθανάτων ἀληθειῶν τῆς διδασκίαι ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου πρῶτον διέχει δημιουργὸν τοῦ καὶ Πατέρα τὸν Θεόν, τὸν ζῶντα καὶ ἄληθινόν, τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης. Ἐπίσης διδάσκει ἐπὶ αὐτὸν ποῖον προορισμὸν ἔχει, πῶθεν ἦλθεν, διατί ζῆ καὶ ποῦ θά ὑπάγῃ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον. Δι' αὐτὸ ὁ μὲν Ἰησοῦς Χριστὸς διακηρῖσσε: «Ἐὰν ἐγὼ δοξάζω ἑμαυτὸν ἢ δόξα μου οὐδὲν ἐστίν· ἐστὶν ὁ Πατὴρ μου ὁ δοξάζων με, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι Θεὸς ὁ μόνος ἐστίν καὶ οὐκ ἐγνώκατε αὐτόν. ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτόν, κἀν εἶπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτόν, ἔσομαι ὁμοῖος ὑμῶν ψεύστης» (Ἰωάν, η, 55). Αὐτοῦ δὲ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο κανένας ἀπὸ τοὺς λεγομένους ἐπιστήμονας καὶ φευρέτας ἢ στρατάρχας κατακτητῆς, ἀλλ' ἦτο ὁ πτωχὸς καὶ περιφρονημένος Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, τὸν ὅποιον ἐσταύρωσαν οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, τοῖστέστιν οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διὰ τὸ ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ αὐτόν καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ, τὴν κατ' ἀποστόλους αἴρουν. Αὐτὸν ὁμοῦ τὸν κρημασθέντα εἰς τὸν σταυρὸν τῆς ἀτιμίας, ἑκατομμύρια Χριστιανῶν παντὸς ἔθνους καὶ φυλῆς τὸν προσκυνοῦν καὶ διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιόν τοῦ, τὸ ὅποιον πωλεῖται εἰς τριάντα ἑκατομμύρια καὶ πλέον ἀντίτυπα ἐτησίως. Ἐντὸς δὲ μίας ἑκατοστατηρίδος, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἰδρῶθῃ ἡ Βρετανικὴ Βιβλικὴ Ἐταιρία, ὑπερέβη ἡ πώλησίς τοῦ τὸ Ἐν δισεκατομμύριον ἀντιτύπων καὶ μετεφράσθη εἰς 1070 γλώσσας καὶ διαλέκτους. Τὸ δὲ πολὺ σπουδαιότερον εἶναι, διὸ καὶ αὐτοὶ οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ, Στράους, Μπάουερ, Ρενάν, Χούξλεϋ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνεγνώρισαν, διὸ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, ἡ νομοθεσία τοῦ ἦτο, εἶναι καὶ θά εἶναι ἡ τελειότερα ὄλων, ἡ δὲ ἀναμαρτήρια τοῦ μοναδικῆ. Παραλείποντες χάριν συντομίας, πῖ ἐγκώμια ἔγραψαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ, περιοριζόμεθα εἰς τρεῖς μόνον τοὺς χειροτέρους ἐχθρούς τοῦ Ἰησοῦ ἦτοι τὸν Γερμανὸν Στράους, τὸν Γάλλον Ρενάν καὶ τὸν Ἀγγλόν Χούξλεϋ.

Ὅτι ὁ μὲν Στράους γράφει: «Ὁ Ἰησοῦς ἠδυνήθη νὰ μᾶς περιγράψῃ τὸ ἰδανικόν τῆς ἀγάπης, διότι ἔχει καρδίαν εἰρηνικὴν, ἀμνησικακὸν, ἀγαπῶσαν.... Μεταξὺ τῶν προσώπων εἰς τὰ ὅποια ἡ ἀνθρώπινη ὀφείλει τὴν τελειο-

ποίησιν τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, ὁ Ἰησοῦς κατέχει τὴν πρῶτην γραμμὴν» (Νοῦν, Vie σελ. 421).

Ὁ Ρενάν γράφει: «Οἰαδήποτε δὲ καὶ ἂν εἶναι τὰ φαινόμενα τὰ ἀπροσδόκητα, ὁ Ἰησοῦς δὲν θά ὑπερβληθῇ. Ἡ λατρεία τοῦ θά ἀνανεοῦται ἀκαταπαύτως, τὰ παθήματά τοῦ θά συγκαίνῳν τὰς καλύτερας καρδίας. Ὅλοι οἱ αἰῶνες θά διακηρῖτουν, διὸ μεταξὺ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν ἐγεννήθη ἄλλος μεγαλύτερος τοῦ Ἰησοῦ» (Vie de Jesus σελ. 450).

Ὁ δὲ Χούξλεϋ, διὰ τὸν ὅποιον εἶπαν διέκριναν πικρῶς ὁ μεγαλύτερος ἐπιστημονικὸς ἀντίπαλος τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν γενεάν μας, ἐχαρκτήρισε τὴν Ἁγίαν Γραφήν ὡς ἐξῆς: «Δὲν βλέπω τίποτε μὲ τὸ ὅποιον ἡμπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῇ ἢ Βιβλος, διότι δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο βιβλίον μὲ σκέψεις πλέον ὑπερόχους, πῖ ἑλκυστικὰς καὶ πῖ διδακτικὰς διὰ τοὺς νέους».

Ὡς βλέπομεν καὶ οἱ τρεῖς οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποκαλύπτονται πρὸ τῆς μεγαλειώδους προσωπικότητος τοῦ ἀγράμματοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὁμολογοῦν, διὸ ὁ Ἰησοῦς κατέχει τὴν πρῶτην γραμμὴν, διὸ μεταξὺ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐγεννήθη ἄλλος μεγαλύτερος τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὸ ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἀγράμματος Ναζωραῖος δὲν θά ὑπερβληθῇ.

Ὁ δὲ Σαοῦλ, ὁ μανιώδης διώκτης τοῦ Ἰησοῦ καὶ κατόπιν Παύλος ἀπόστολος τοῦ ἑσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, γράφει τόσον περὶ τῆς Γραφῆς, ὅσον καὶ περὶ τῶν ἐπιστημῶν τὰ ἐξῆς ἀθάνατα λόγια:

«Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μαρτία ἐστίν, τοῖς δὲ σοικομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστίν. γέγραπται γὰρ ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; (τοῖστέστιν ἐπιστήμων;) ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐκόρωσεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου; Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μαρτίας τοῦ κηρύγματος σώσαι τοὺς πιστεύοντας. Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσομεν Χριστὸν ἑσταυρωμένον. Ἰουδαίους μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μαρτίαν,

αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλλησιν, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν» (Α Κορ. α, 18-24).

Τὰ ἀθάνατα αὐτὰ λόγια, ποῦ δὲν θά διαψευθοῦν ποτέ, ἀλλὰ θά ζοῦν αἰωνίως, ζωγραφίζουσαν θαυμάσια: α) Ὅτι ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ, τοῦτέστιν ἡ Ἁγ. Γραφή ἢ πραγματευομένη τὴν σταυρώσειν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἄφεισιν τῶν ἀμαρτιῶν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς μὲν τοὺς ἀνοήτους, οἱ ὅποιοι βαδίζουσι εἰς τὴν ἀπάλειαν εἶναι μωρία, εἰς τοὺς σωετούς ὁμως ποῦ ἀγαποῦν ὀλοφύχως τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τῶν, εἶναι δύναμις Θεοῦ καὶ β) Ὅτι δὲν ὑπάρχει σοφός, ἀληθινός ἐκ τῆς σοφίας τοῦ κόσμου, διότι τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τὴν ἐμώραναν ὁ Θεός, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν οἱ λεγόμενοι σοφοὶ διὰ τῆς σοφίας νὰ γνωρίσουν τὸν Θεόν. Ἐπίσης διὰ τὸ ἐσταυρωμένους Ἰησοῦς, τὸν ὅποιον κηρύττομεν, διὰ μὲν τοὺς Ἰουδαίους εἶναι σκάνδαλον, διὰ δὲ τοὺς Ἕλληνας (ὅηλ. τοὺς σοφοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τοὺς ἐπιστήμονας τῆς σημερινῆς ἐποχῆς) εἶναι μωρία, δι' ἡμᾶς ὁμως τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία.

Καὶ σοφία μὲν Θεοῦ, εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, διότι γνωρίζομεν διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου τὸν Θεόν καὶ εὐεργέτην μας, καθὼς καὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ὡς κρῆματον ἐπὶ σφαγῆν ἐβουσιάσθη ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν, «καὶ ἔγινε σοφία ἡμῖν ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» (Α Κορ. α, 30). Γνωρίζομεν ἐπίσης τὸν προορισμόν μας ἐπὶ τῆς γῆς, καθὼς ἐπίσης γνωρίζομεν διατὶ ζῶμεν καὶ ποῦ θά ὑπάγωμεν, ὅταν ἀποθάνωμεν σωματικῶς. Γνωρίζομεν ἐπίσης διὰ ὑπερπεροῦμεν ἀπὸ τὰ κτήνη ὄχι μόνον κατὰ τὸ λογικόν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀναμένουσαν ἡμᾶς θεοποίησιν καὶ διὰ τὸ τάφος ὁ ὅποιος κλονεῖται καὶ ἐξαφανίζεται τὰ κτήνη, ἔτσι χωρεῖται καὶ ἐξαφανίζεται καὶ ὁμως τοὺς ἀπίστους καὶ ἀμαρτωλοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸς ὁμως ὁ τάφος δὲν εἶναι ἰκανός νὰ σβῆσῃ καὶ ἐξαφανίσῃ τοὺς πιστεύοντας. Ὁ Θεός διὰ τοῦ ἀναστάντος ἐκ τῶν νεκρῶν πρωτοτόκου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μᾶς ἐχάρισε τὴν ζωσαν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, διότι ὁ Χριστὸς διεκήρυξεν: «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ... καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μὴ

ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωάν. ια, 25—26).

Δύναμις δὲ Θεοῦ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τοῦτέστι τὸ Ἐδωγγέλιον καὶ δι' αὐτὸ τονίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ Ἐδωγγέλιον τοῦ Χριστοῦ» δύναμις γὰρ ἐστὶ εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι Ἰουδαίῳ τε πρώτον καὶ Ἕλληνι» (Ρωμ. α, 16). Τὴν δύναμιν δὲ αὐτὴν τὴν βλέπομεν χειροπιαστῆν μόνον εἰς ἐκείνους ποῦ ἐπίστευσαν καὶ πιστεοῦσιν τὸν Κύριον ἐν Θεοῦ κατορθώματι, ἀπὸ παλαιοὶ ἀνθρώποι ποῦ ἦσαν, νὰ γίνουν νέοι ἀνθρώποι. Καὶ οὕτω βλέπομεν ὁ τῆς χθῆς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου καὶ δοῦλος τῆς ἀμαρτίας, μὲ τὴν μελέτην καὶ ἐφαρμογὴν τῆς Ἁγ. Γραφῆς νὰ γίνετα ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ. Ὁ τῆς χθῆς μέθυσις ἢ ὄσματος νὰ γίνετα σώφρων καὶ σωετός. Ὁ πόρνος νὰ γίνετα ἀγνός καὶ ὁ λάνγος καὶ δοῦλος εἰς τὰ σαρκικὰ πάθη νὰ γίνετα ἑγκρατής. Ὁ θυμῶδης νὰ γίνετα πρῶτος, ὁ φεύστης καὶ ἀσταθῆς νὰ γίνετα φιλαλήθης καὶ ἀκέραιος. Ὁ μελαγχολικός νὰ γίνετα χαρῆσις, ὁ τεταραγμένος τὴν συνείδησιν, νὰ γίνετα γαλήνιος καὶ ἡρεμος, ὁ ἐκδικητικὸς νὰ γίνετα μακρόθυμος καὶ νὰ συγχωρῇ καὶ τοὺς ἐχθρούς του. Ὁ φιλάργυρος νὰ χρησιμοποιεῖ τὰ πλοῦτη του ποῦ δοῶν τοῦ Κυρίου καὶ ὁ πλεονέκτης νὰ ἀρκῆται εἰς ὅσα τοῦ ἔδωκεν ὁ Κύριος καὶ νὰ ἐρχετα ἄραγός ὀλικῶς καὶ ἡθικῶς εἰς τὸν πᾶσχοιαν πλησίον του. Ὁ ὕβριστής καὶ βλάφημος νὰ εὐλογῇ τὸν Θεόν καὶ νὰ ἐπαινῇ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μὴ καταρτάται τοὺς ἐχθρούς του. Ὁ φθονερός καὶ χαϊρέκακος νὰ ἀποκορακίζῃ ἀπὸ τὴν ψυχῆν του τὸ μῦθος καὶ τὸν φθόνον καὶ ἀντὶ τούτων νὰ ἐνθρονίζῃ εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ἀνυπόκριτον ἀγάπην καὶ ὁ λοχυρογνώμων καὶ κακόπιστος νὰ γίνετα ταπεινός καὶ κολούπιος, ὅστε ν' ἀγνίξῃ ἑαυτὸν «ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας» ὡς τονίζει ὁ ἀπόστολος Πέτρος (Α Πέτρος σ, 22).

Καὶ τᾶρα ἐρωτῶμεν: Τι συμβαίνει ὅστε νὰ παρουσιάζεται μετὰ τὴν μελέτην τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς, μὴ τισαυτῆ καὶ ἀπίστευτος τρόπον τινὰ θαυματουργικῆ μεταβολῆ; Ποία δύναμις κατώρθωσε νὰ μεταμορφώσῃ τὸν ἀνθρώπον, ὅστις προτοῦ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν Γραφήν καὶ ἐφαρμοσῇ τὰς ἐντολάς τῆς, ἦτο δοῦλος

των παθῶν του, τῶν ἐπιθυμιῶν του, τοῦ μίσους, τοῦ φθόνου καὶ τῶν λοιπῶν κακιῶν του ; Ποία δυνάμις ἤδυνήθη τὸν ἀνίκανον ἀνθρώπου νὰ καταστήσῃ ἱκανὸν νὰ νικήσῃ ἑαυτὸν, ἐνῶ πρὸ τῆς γνώσεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ κῆψῃ οὔτε αὐτὸ τὸ γελοῖο ταιγάρου, τὸ ὁποῖον ἐδηληγηθεῖς τὰ σπλάχνα του, ἐβρωμοῦσε τὸ στόμα του καὶ τοῦ μετέβαλλεν εἰς καπνὸν τὰς ἀπαραιτήτους οἰκονομίας τῆς οἰκογενείας του καὶ καταδικάζει τὴν γυναικίαν καὶ τὰ παιδιὰ του εἰς τὴν γυμνίαν καὶ τὴν δυστυχίαν ; Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ταιγάρου, δὲν κρίνουμεν ἄσκοπον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ ἀναφέρωμεν μίαν σχετικὴν περικοπὴν χρονολογημένου τοῦ κ. Σπ. Μετὰ δημοσιουθέντος εἰς τὴν Καθημερινὴν τῆς 18]8]44 : « . . . Ὅχι, πέστε μου κύριε θεριακλῆ : Σὰς βαστάει, ἀλήθεια, ἡ ψυχὴ σας νὰ καίτε κάθε φορά μισὸ ἑκατομύριο ; (Σημ. δραχμὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης). Καὶ μετὰ τί ἀποτέλεσμα ; Ταχυπαλμίες, ἀρτηριοσκληρώσεις, στομάχι, σκώτια, καρποροές τῶν βρόγχων, ἀμνημοσύνης καὶ καταστροφὴ τῆς ἀσφρήσεως. Ἄνθρωπος κανίτζων δὲν ἔχει μὴ τι». Παρ' ἑλας ὁμοῦς αὐτὰς τὰς κακὰς συνεπείας ἐκ τοῦ ταιγάρου, ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐπιστήμων μεγάλος ἢ μικρός, φιλόσοφος, μηχανικός, λογοτέχνης, ἐφευρέτης, μεγάλος, ἐξασκλουθεὶ νὰ δουλεύῃ εἰς τὸ ταιγάρου, ὅπως δουλεύει καὶ ὁ ἀγράμματος ἐργάτης ἢ ἀγρότης. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ γράψας τὰ ἀνωτέρω κ. Σπ. Μετὰς, ὅτις εἶναι ἀκαθαρμικός καὶ ὁ κορυφαῖος τῶν λογοτεχνῶν καὶ συγγραφέων Ἑλλήνων, καὶ αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ καπνίξῃ, παρ' ἑλας τὰς περιγραφόμενας τὸσον θαυμασία πολλὰς κακὰς συνεπείας, διότι καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει τὴν δυνάμιν νὰ νικήσῃ, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώρισεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τούτεστι τῆς Ἁγ. Γραφῆς, ἣς εἶναι δυνάμις Θεοῦ καὶ Θεοῦ σοφία.

Ποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἀνθρώπων τὸν κυριολεκτικῶς πτώμα « τὸν νεκρὸν τῆ ἀμαρτίας », ὡς λέγει ἡ Γραφή, τὴν δυνάμιν νὰ δαμάσῃ καὶ νὰ χαλιναγωγῆσῃ τὸν παλαιὸν ἀνθρώπου, ὥστε νὰ νεκρῶνῃ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς τοῦ καὶ νὰ ἀβύνη ἑλα τὰ περυσωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ ;

Ἡ ἀπάντησις εἰς ἑλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα εἶναι εὐκολος, ἀπλὴ καὶ ἀδιάφευτος. Εἶναι δηλαδὴ ἡ παρεχόμενη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὑπερφυσικὴ δυνάμις διὰ τῆς Γραφῆς,

ἡ ὁποία σκορπίζει εἰς τοὺς μελετητὰς τῆς ἀφθόνης τοὺς καρποὺς τοῦ πνεύματι. ἦτοι τὴν ἀγάπην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν μακροθυμίαν, τὴν πίστιν, τὴν χρηστότητα, τὴν ἀγαθωσύνην, τὴν πραότητα, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χαρὰν. (Γαλ. 5, 23). Διότι γνωρίζει ὁ προσκυνοῦν τῷ Πνεύμῳ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, ὅτι ἀνεῖ τῶν καρπῶν αὐτῶν τοῦ πνεύματος, δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὸν Κύριον μετὰ τὸν θάνατόν του, καθ' ὅσον ἡ Γραφὴ βοᾷ εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ «**Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων καὶ τὸν ἁγιασμόν, οὐ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον**» (Ἐβρ. 12, 14). Τὸ πολὺ δὲ σπουδαῖον εἶναι, ὅτι αὐτοὶ οἱ καρποὶ τοῦ πνεύματος χαρίζουν εἰς τὸν πιστὸν, τὸν καρποφοροῦντα τοὺς ὡς ἀνω καρποὺς τοῦ πνεύματος, δύο ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ ἦτοι : Πρῶτον ἀποκτὰ οὗτος ἐκ' αὐτῶν τῶν καρπῶν, τὸν ἁγιασμόν δυνάμει τοῦ ὁποίου θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ θὰ ἴδῃ τὸν Κύριον διὰ τὴν ἀποκτήσῃ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε πρῶτος ὁ Χριστὸς, γενόμενος πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν. Μετὰ δὲ τὸν Χριστὸν ἀπέκτησαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι, καὶ : Δεύτερον ἀποκτὰ ἐπὶ πλέον καὶ εἰς τὴν ἐβδ' ζωὴν τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὑπομονὴν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χαρὰν «**πεπληρωμένην**» ὡς ἐπηγγέθη ὁ Χριστὸς (Ἰωάν. ιστ. 24) καὶ ἐβεβαίωσεν ὁ ἀπολαύσας αὐτὴν ἡγαπημένος μαθητὴς Ἰωάννης : «**Καὶ ταῦτα γράφομεν ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ἡ πεπληρωμένη**» (Α Ἰωάν. α, 4). Ὁ δὲ οὐρανοβάμων Παῦλος διακηρύττει : «**Γόμναζε δὲ σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν. Ἡ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος**» ἢ δὲ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμος ἐστίν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης» (Α Τιμ. 4, 8). Αὐτὸ δὲ ἰσχύει δι' ὅλους τοὺς ἀληθινοὺς χριστιανοὺς, ἀνεξαρτήτως ἂν αὐτοὶ εἶναι πλούσιοι ἢ πτωχοὶ, ἐπιστήμονες ἢ ἀγράμματοι, ἀπλοὶ ἀγρόται ἢ χειρῶνακτες ἢ πρῆγες καὶ μεγιστάνες.

* *

Ἄνεπτύξασιν εἰς τὰ προηγούμενα πρῶτα-πρῶτα ποῖους καρποὺς ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἡ κοσμικὴ Ἐπιστήμη καὶ οἱ ἐπιστήμονες καὶ ἔπειτα ποῖους καρποὺς ἔχουν νὰ ἐπιδεί-

ξουν ἡ Ἄγ. Γραφή καὶ οἱ γνήσιοι μελετηταὶ τῆς. Διὰ τὰ δόξανται δὲ ὁ ἄνθρωπος νὰ διακρίνη, ποῦ ὑπάρχει τὸ ἀγαθόν, ἢ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀνωτέρας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκεν ἕνα θαυμασίον καὶ ἀλάτῃστον γνώμονα διακρίσεως εἰπών: «Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσαθε αὐτούς. Μὴτε συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὰς ἢ ἀπὸ τριβύλων σῆκα· Οὕτως πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποῦς καλοῦς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποῦς πονηροῦς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποῦς πονηροῦς ἐνεγκεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποῦς καλοῦς ἐνεγκεῖν. Ἄρα ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσαθε αὐτούς» (Ματθ. 7, 16—20). Εἶναι δὲ φανερόν καὶ ἐκτὸς πάσης συζητήσεως, ὅτι δένδρον ἀγαθὸν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὅπου τῆς Γραφῆς «ἐξηγητισμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν» (Β Τιμ. γ, 16), ὅστις παράγει τοὺς ὡς ἀνω ἀποδειχθέντας ἀγαθοὺς καρποὺς τοῦ πνεύματος διότι ἔχει ἀποκτήσει τὴν ἀνωθεν σοφίαν, τούτεστι τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν γράφει ὁ Ἰάκωβος τὰ ὑπέροχα: «Ἡ ἀνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνική, ἔπειτα ἐπεικὴς, εὐπειθής, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος, ἀνυπόκριτος. Καρπὸς δὲ δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπειρίζεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην» (Ἰακώβου γ, 17). Καὶ ἐπὶ πλέον εἶναι τὸ μοναδικὸν βιβλίον τοῦ Θεοῦ, διότι τὸνίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «Πᾶσα Γραφή θεόπνευστος ὡφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ἦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, ἐξηγητισμένος» (Β Τιμ. γ, 16). Ἦτοι διαβεβαιώνει, ὅτι ὅστις θέλει νὰ γίνῃ τέλειος καὶ κατηρημένος διὰ κάθε ἀγαθόν, πρέπει νὰ ἔχη ὡς ὁδηγὸν τοῦ τῆς Γραφῆς, ἢ ὁποῖα εἶναι ὡφέλιμος καὶ πρὸς διδασκαλίαν καὶ πρὸς ἔλεγχον, ὥστε νὰ διακρίνη ποῖον εἶναι καλὸν καὶ ποῖον εἶναι κακόν, πρὸς διόρθωσίν του ἐκ τῶν σφαλμάτων του καὶ πρὸς μόρφωσίν του κατὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δὲ ἐπιστήμη ἐπειδὴ μὲ τὰς ἀντιθέτους διδασκαλίαις περιβάθεται καὶ τὰς ὀλιστικὰς θεωρίας τῆς, δηλητηριάζει τὰς ψυχὰς τῶν θαυμασίων τῆς, δὲν εἶναι δένδρον ἀγαθόν καὶ ὡς τοῦτου δὲν δύναται νὰ παράγῃ καρποῦς ἀγαθοῦς. Τὴν

ἀλήθειαν αὐτὴν ἀπεδείξαμεν διὰ πολλῶν ἀκαταγώνιστων καὶ ἀδιασεισίων ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔδωκεν: Πρῶτον ἡ Ἄγ. Γραφή, ἢ ὁποῖα εἶδει εἰς τὴν κοσμικὴν Ἐπιστήμην τὸν ἐπιτυχέστατον χαρακτηρισμὸν γράφουσα: «Οὐκ ἔστιν αἴτη ἡ σοφία ἀνωθεν κατορχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης» (Ἰακώβου γ, 17) καὶ: Δεύτερον μᾶς ἔδωκεν αὐτοὶ οἱ θεράποντες τῆς Ἐπιστήμης, οἱ ὁποῖοι: ἐπεβαλίσαν τὰς ἀντιλήψεις μας, ὅπου τὸ κράτος τῆς πραγματικότητος, τὴν ὁποίαν εἶδαν καὶ βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους. Παραλείποντες πολλοὺς ἄλλους γνωστούς εἰς τὸν κόσμον, ὑπενθυμιζομεν μόνον τέσσαρα γραπτὰ ποῦ ἔγραψαν τέσσαρες ἐκλεκτοὶ τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης θεράποντες ἦτοι:

Λον) Ὁ Γκαίτε ὁ μεγαλύτερος Γερμανὸς ποιητῆς καὶ φιλόσοφος ἔλεγε: «Ἄς προσδεύσῃ ὁσονδήποτε θέλει ὁ κόσμος, ἄς ἀναπτύσσωνται ὁσονδήποτε αἱ ἀνθρώπινες γνώσεις, τίποτε θμιας δὲν θά κατορθώσῃ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν Βίβλον, ἥτις εἶναι ἡ βᾶσις κάθε μορφώσεως καὶ πολιτισμοῦ».

Βον) Ὁ πρό τινα ἑτῶν ἀποθανόντων καθηγητῆς τῆς ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, διάσημος ψυχίατρος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Μιχ. Κατσάρης εἰς μίαν του διάλεξιν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐνώπιον τῶν ἀκαδημαϊκῶν σοφῶν τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης μεταξύ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Δυστυχῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον παρτρεῖται τὸ ὀφθαλμῶν φαινόμενον» ἐνφθλαδὴ ἀναπτύσσεται, τελειοποιεῖται καὶ ἐμπλουτίζεται ὁ Νοῦς του μὲ σοφίαν, πείρα καὶ αἴσθησιν, δὲν συναναπτύσσεται ἀντιστοίχως πάντοτε «Ἡ ἤθηκί του Προσωπικότης» καὶ «βούλησις», ἀλλὰ παραμένει καρκινοβατοῦσα ἢ καὶ οὐδὲ ὅπως προαγομένη!!! Αὐτὴ ἡ τρομὴρ ἄνισομέρεια τῶν δύο βασικῶν σκελῶν τῆς Ἀνθρωπίνης προσωπικότητος δημιουργεῖ τὴν ἡθικὴν παραφροσύνην εἰς τὴν δίνην τῆς ὁποίας κλυδωνίζονται σήμερον Ἄτομα καὶ Λαοὶ! (Ἰδε Βραδυνὴν τῆς 14|10|48).

Γον) Ὁ λογοτέχνης Ε. εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» ἔγραψεν: «Εἶναι μεγάλο κρίμα νὰ πηγαίνῃ ἢ ἀνθρώποτις ἔτοι σταθερὰ πρὸς τὰ πίσω». Ὅτι ἐτὰ μηχανήματα προσδεύουν. Ὅχι οἱ ἀνθρώποι» Ὅτι

«τοὺς ἄλλους ἡγέτας τοὺς μεγάλους δὲν τοὺς σέβεται πιά κανείς. Δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει κανείς. Ἐχουν πῆ τόσα πολλά ψέματα, ἔχουν γελάσει τοὺς ἄλλους καὶ ἔχουν γελασθῆ καὶ οἱ ἴδιοι τόσες φορές, ὥστε οἱ λαοὶ τοὺς δὲν τοὺς ἔχουν οὔτε ἐκτίμησι, οὔτε ἐμπιστοσύνη». Ὅτι «Πρόδοξος; Ποῦ νὰ τὴν βρῆ κανείς; Κάτι θεωρίες περὶ ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης ποὺ θέλουν νὰ ἐμφανίσουν γιὰ καινούργιες, τίς ἔχει διδάξει τὸ Ἐυαγγέλιον ἐδῶ καὶ εἰκοσι αἰῶνες, Πρόδοξος; Μὰ οἱ κάτωκοι τῆς γῆς ποῦ τὴν βλέπουν καὶ ὑπερηφανεύονται; Πρόδοξος; Ποῦ; Σὲ τί;».

Δον) Τέλος ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Π. Μελίτης εἰς τὰς ΑΚΤΙΝΑΣ τοῦ Νοεμβρίου 1948 γράφει: «Ἀπὸ τὸν ἐπιστήμονα ἡγέτη φθάσαμε στὸν ἐπιστήμονα ποὺ προκαλεῖ τὸν οἰκτο. Ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τὸ πανοβίαστον κέντρο τοῦ πολιτισμοῦ φθάσαμε στὸ Πανεπιστήμιον, μὰ ἀπὸ τῆς πολλῆς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς. Ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη ποὺ θά ἦταν τὸ πᾶν, φθάσαμε εἰς τὴν Ἐπιστήμη, ποὺ τῆς λένε, ὅτι δὲν εἶναι τίποτε».

Καὶ ἐρωτῶμεν: Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἀπεδείξαμεν ἀνωτέρω πολυμερῶς, πολυτρόπως καὶ ποικιλοτρόπως, θὰ ὑπάρξῃ ἄραγε κανείς, ὁ ὁποῖος θὰ ἀρνήσῃ ὅτι ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου μας «**Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ**», εἶναι ὁ πλέον ἐπιτυχῆς καὶ δίκαιος; Δυστυχῶς θὰ ὑπάρξουν καὶ πολλοὶ μάλιστα, ὅσοι ἔχουν ὡς γνώμονα τῆς κρίσεώς των τὴν κακὴν πίστιν καὶ τὸ πείσμα. Μόνον ὀλίγοι τίμιοι, εὐθεῖς, ἐξουνεῖδητοι καὶ καλῆς πίστεως λάτραι τῆς ἀληθείας θὰ ἀναφωνήσουν μετὰ χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, ὅτι ὄντως ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου μας εἶναι ὁ πλέον ἐπιτυχῆς καὶ δίκαιος, διότι ἐκπροσωπεῖ πλήρως τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα. Αὐτοὶ βεβαίως θὰ εἶναι ὀλίγοι, ἀλλὰ διὰ τοὺς ὀλίγους οἱ μὲν ἀρχαῖοι Ἕλληνας ἔλεγαν «Ὅκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ ἀλλ' ἐν τῷ εὖ, τὸ πολὺ». Ὁ δὲ Κύριός μας, τὸ στόμα τῆς ἀληθείας διεκήρυξε «Πολλοὶ εἰσὶν κλητοί, ἀλλ' ὀλίγοι ἐκλεκτοί» (Ματθ. κβ, 14), καθὼς καὶ «Στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐρεσκοντες αὐτήν» (Ματθ. ζ, 14) καθὼς ἐπίσης διεσαφήνισε «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποιμνιον ὅτι εὐδόκησεν ὁ Πατὴρ τῶν οὐρανῶν δοῦναι ἡμῖν τὴν βασιλείαν» (Λουκᾶ β, 32).

ΜΙΑ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗΝ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ

Μὲ ὅσα ἐγράψαμεν εἰς τὰς σελ. 197-217 διὰ τὰς κοινὰς ἐπιστήμας, δεῖ μὴ νομισθῆ κανεὶς ὅτι ἀποβλέπομεν εἰς τὸ νὰ κατηγορήσωμεν τὰς ἐπιστήμας ἢ τοὺς ἐπιστήμονας. Κάθε ἄλλο. Δὲν κατηγοροῦμεν οὔτε τὰς Ἐπιστήμας οὔτε τοὺς ἐπιστήμονας, ἅπως δὲν κατηγοροῦμεν καὶ τοὺς ἐπαγγελματίας, ἀλλὰ τούναντιον θαυμάζομεν τὰς τεχνικὰς τῶν προόδους καὶ ἀναγνωρίζομεν τὰς μεγάλους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρουν αὐταὶ καὶ οὗτοι εἰς τὴν ἐξυτηρέτησιν μόνον σωματικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡμεῖς ἀπλῶς καταδικάζομεν τὴν αὐταπάτην καὶ τὸν ὀγκυρὰν οἴησιν τῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἐπιστημῶνων, ἀπὸ τὰς ὁποίας κοτέχονται αὐταὶ καὶ οὗτοι καὶ ἐνεκα τῶν ὁποίων προβάλλουν ἀξίωματικῶς τὰς κάτωθι ἀξιώσεις:

- α) Ἐχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρῶνται Ἐπιστήμαι καὶ ἐπιστήμονες, ἐνῶ ὡς ἀπεδείξαμεν εἰς τὰς προηγουμένας σελίδας δὲν εἶναι Ἐπιστήμαι, ἀλλ' εἶναι Ἀνώταται ἐπαγγελματικαὶ ἐρευνᾶ καὶ σπουδαί. Οἱ δὲ θεράποντες αὐτῶν δὲν εἶναι ἐπιστήμονες, ἀλλ' εἶναι ἐπαγγελματίαι ἢ τεχνικοί.
- β) Ἐχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρῶνται οἱ Ἐπιστήμαι πνευματικαὶ διακλαδῶσεις, οἱ δὲ ἐπιστήμονες πνευματικοὶ ἡγέται τῆς ἀνθρωπότητος, ἐνῶ γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅτι ἀσχολοῦνται μόνον μετ' ἡτὴν ὕλην καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετ' τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἀρχικῶς ἔχει ὁ παντογνώστης Θεὸς καὶ Δημιουργὸς μας, κατόπιν δὲ καὶ οἱ λαβόντες τὸ ἐξ Αὐτοῦ πνεῦμα ἦτοι ὁ Χριστὸς οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἀνθρώποι, διότι ἡ Γραφὴ διακηρύττει:

«Ἡμῖν γὰρ ἀπέκάλυψε ὁ Θεὸς διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ... Ὅτις καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς ἔγνωκεν, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν... Ψευδῶς (δηλαδὴ σαρκικός) ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ πνευ-

ματος του Θεού, μορία γάρ αὐτῷ ἐστί, καὶ οὐ δύναται γινῶναι ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται. Ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται» (Α Κορ. β, 10—14). Καί

γ) Ἐχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ πιστεῶμεν ὅτι αἱ Ἐπιστήμαι καὶ οἱ ἐπιστήμονες μορφῶνον τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς προάγουν πνευματικῶς εἰς τὴν τελειότητα, ὅτι τοὺς ἐξευγενίζουν τὸν χαρακτήρα καὶ διὰ σφρηλατοῦν ὕψηλά καὶ λεπτά αἰσθήματα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων «ἄτινα τιμοῦν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν», ὡς καυχῶνται καὶ εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰ γραπτὰ των. Πόσον εἰς τοῦτο πλανῶνται χονδρικῶς ἀπεδειξαμεν ἡλίω φαινότερον εἰς τὰς προηγουμένας σελ. 210—224.

Μόνον ἡ Ἄγ. Γραφή ὡς θεόπνευστος, μόνον αὐτὴ ἔχει τὴν σοφίαν καὶ τὴν δύναμιν νὰ διαπλάτῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὴν καταρτίξῃ εἰς πνευματικὴν τελειότητα καὶ διὰ πᾶν ἔργον ἀγαθῶν ἰκανῆν. Μόνον αὐτὴ μεταμορφώνει, σφρηλατεῖ καὶ διαπλάττει χαρακτήρας ἀγαθοῦς κατὰ τὸ ἦθος καὶ εὐγενεῖς ψυχὰς καὶ μόνον αὐτὴ πλημμυρίζει τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ ὕψηλά, λεπτά καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα εὐάρεστα εἰς τὸν Θεόν. Τὴν ἀναμφισβήτητον αὐτὴν ἀλήθειαν ἀπεδείξαμεν πασιφανῶς καὶ ἀδιαφύεστως εἰς τὰς προηγουμένας σελ. 197—209.

Συνεπῶς ἐάν καὶ οἱ ἐπιστήμονες θέλουν νὰ γίνουν πνευματικοί, ἐάν θέλουν νὰ γίνουν ἀληθινὰ ἠθικοί, εὐγενεῖς καὶ τέλειοι κατὰ Θεόν, ἔχουν ὑποχρεώσιν ν' ἀποβάλουν τὴν ὀγκρᾶν ὀρειν τῶν δὴθεν πνευματικῶν ἡγευθῶν, καὶ νὰ γίνουν ταπεινοφρονες. Ὅταν δὲ ὑποκλιθῶν ἐνώπιον τῆς μεγαλειότητος τοῦ Θεοῦ καὶ ζητήσουν τὸν φωτισμόν, τὴν τελειότητα, καὶ τὸν ἀγασμόν των εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀληθείας, τότε εἰς τὴν Ἄγ. Γραφήν, ἣς εἶναι τὸ μοναδικὸν βιβλίον τοῦ Θεοῦ, τότε ἀσφαλῶς θὰ γίνουν πραγματικά πνευματικοί.

Εὐτυχῶς ὅτι τοιοῦτοι ταπεινόφρονες ἐπαρουσιάσθησαν πλείστοι ὅσοι καὶ ἐκ τῶν θεωρουμένων ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μεγάλων ἀνδρῶν καὶ ἐπιστημόνων, οἵτινες ταπεινωθέντες καὶ ὑπακούσαντες εἰς τὰ σωτήρια διδάγματα τῆς Γραφῆς ἐξυψώθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ Γραφή διακηρύττει: «Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσε-

ται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Λουκ. ιβ, 11, ιη, 14). Αὐτοὶ δὲ θταν εἶδαν ἴδιοις ὄμμασι τὴν μεγίστην ἐπίδρασιν τῆς Γραφῆς εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των καὶ διέγνωσαν εἰς τὰς καρδίας των ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι «Θεοῦ σοφία καὶ Θεοῦ δύναμις» ὡς ἀπεδείξαμεν προηγουμένως, ἔσπευσαν νὰ ἐκδηλώσουν ποικιλοτρόπως τὸν πολὺν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν χαρὰν των διὰ τὴν θεόπνευστον Ἄγ. Γραφήν. Κρίνομεν ὡς ἐκ τούτου ὠφέλιμον διὰ τοὺς ἀναγνώστας, οἱ ὅποιοι ἐκ συνηθείας δίδουν μεγάλην ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς θεωρουμένους μεγάλους τῆς ἀνθρωπότητος ἀνδρας, ν' ἀναφέρωμεν ἐν συνεχείᾳ ὀλίγους ἐκ τῶν πολλῶν Χριστιανῶν Ἐπιστημόνων, οἱ ὅποιοι εἶπαν καὶ ἔγραψαν περὶ τῆς Ἄγ. Γραφῆς τὰ κάτωθι:

Γουλιέλμος Γλάδστον διάσημος πρωθυπουργὸς τῆς Μεγ. Βρετανίας: «Ἐάν μοῦ ἐληθεῖτο ν' ἀποδείξω ποῖον εἶναι τὸ ἀσφαλὲς φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῶν βαθυτέρων πόνων τῆς καρδίας, θὰ ὑπεδεικνυα τὸ παλαιότατον ἐκεῖνο βιβλίον εἰς τὸ ὅποιον διακηρύσσεται τὸ παλαιότατον κήρυγμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον τὸ πῶς μεγάλο καὶ κάλλιστον ὄφρων, ποῦ ἐδόθη ποτὲ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τοῦτέστι «τὸν ἀπόρητον βράχον τῶν Ἱερῶν Γραφῶν».

Ὁδυσσεὺς Γκράντ δις ἐκλεγείς Πρόεδρος τῶν Ἦν. Πολιτειῶν: «Κρατεῖτε στερεὰ τὴν Ἄγ. Γραφήν ὡσάν τὴν ἀγκυραν τῶν ἐλευθεριῶν σας. Γράψατε τὰ διδάγματα τῆς εἰς τὰς καρδίας σας. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ χρειαστοῦμεν κάθε πρόσδον...»

Γεώργιος ΣΤ. Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας: «Ἐχω τὴν ἀσάλευτον ἐλπίδα ὅτι, οἱ ὑπηκόοί μου οὐδέποτε θὰ παύσουν νὰ ἐκτιμοῦν τὴν πολυτιμωτάτην των κληρονομίαν τοῦτέστι τὴν Ἄγ. Γραφήν...»

Ροβέρτος Μίλλικαν, διάσημος Ἀμερικανὸς Ἐπιστήμων κατὰ κόσμον, βραβευθεὶς μὲ τὸ βραβεῖον Νόμπελ τὸ 1923: «Θεωρῶ ἀπαραίτητον δι' ἑναν ἀρτίως μορφωμένον ἀνθρώπον νὰ ἔχῃ γνώσιν οὐσώδη τῆς Ἄγιαι Γραφῆς. Μόνον μὲ αὐτὴν εἶναι δυνατόν νὰ ἔλθῃ κανεὶς εἰς συνάφειαν μὲ τὰς εὐγενεστέραις ἐπιδράσεσι, ποῦ εἰσεχώρησάν ποτε εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν».

Ἰσαάκ Νεώτων, διάσημος Ἄγγλος ἐπιστήμων: «Τὴν Ἁγίαν Γραφήν θεωροῦμεν ὡς τὴν ὑπερτάτην φιλοσοφίαν. Εὐρίσκω εἰς αὐτὴν περισσότερα ἀδιαφιλονίκητα τεκμήρια τῆς Θείας αὐθεντίας».

Γεώργιος Οὐάσιγκτων, ὁ θεμελιωτὴς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ πρῶτος Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς: «Πρὸ παντὸς τὸ καθαρὸ φῶς τοῦ ἀποκαλυφθέντος λόγου τοῦ Θεοῦ ἐπέδρασε πρὸς βελτίωσιν τῆς ἀνθρωπότητος».

Θωμάς Τζέφerson, Πρόεδρος Ἠνωμένων Πολιτειῶν: «Ἀνεκάθεν λέγω καὶ πάντοτε διακηρύττω, ὅτι ἡ μελέτη τῆς Ἱερᾶς Βίβλου κἀνεὶ τὸν ἀνθρώπου καλλιτέρους πολίτην καὶ καλλιτέρον οἰκογενετῆρα».

Ἰωάννης Φόν Γκαίτε, ὁ μέγιστος τῶν Γερμανῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων: «Θεωρῶ τὰ Εὐαγγέλια ἀπολύτως γνήσια καὶ ἀθηντικά καὶ αἰσθανομαί μέσα εἰς αὐτὰ τὴν ἀνανάκλασιν τοῦ μεγαλείου, τὸ ὅποιον ἀκτινοβολοῦσεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, μεγαλεῖον ποῦ εἶναι θείας φύσεως, τὸ ὅποιον δὲν ὁμοιάζει μὲ κανένα ἀπὸ ὅσα ἔχουν φανῆ».

Γουδρον Οὐίλσον Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς τὸ 1918: «Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις οικειοθελῶς ἐστέρησε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὴν γνῶσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐστέρησε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον ἀγαθὸν εἰς τὸν κόσμον».

Ἐρβέρτος Χούβερ διάσημος μεταλλειολόγος καὶ γεωλόγος ἐκλεγείν τὸ 1928 Πρόεδρος τῶν Ἠν. Πολιτειῶν: «Δὲν ὑπάρχει ἄλλο βιβλίον ποικίλον καὶ τόσον πλῆρες ἀπὸ συγκεντρωμένη σοφίαν, ὅσον ἡ Ἁγία Γραφή. Ἐκεῖνος ποῦ ζητεῖ ὁδηγίαν εἰς τὴν δημοκρατικὴν τὸν ἐμπνευσιν, εἰς ἐπιχειρήσεις χάριν τῆς ἀνθρωπότητος εἰς οἰανδήποτε σφαῖραν τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, ἡμπορεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὴν Βίβλον καὶ νὰ εὕρῃ εἰς αὐτὴν τὸ ποθοῦμενον φῶς».

Βενιαμίν Φραγκλίνος διάσημος ἐπιστήμων κατὰ κόσμον καὶ διπλωμάτης: «Συμβουλὴ πρὸς νέον: Νέε σὲ συμβουλεύω νὰ καλλιερῆσῃς τὴν γνωριμίαν σου μὲ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ νὰ πιστεύῃς ἀδίστακτα τὰ διδάγματά της. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ἀληθὲς συμφέρον σου».

Θεόδωρος Ντιστογιέφσκυ, Ὁ μέγιστος τῶν

Ρώσων φιλοσόφων, ποιητῶν καὶ συγγραφέων: «Σοῦ συνιστῶ νὰ μελετήσῃς δλόκληρον τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ θὰ πεισθῆς μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἔχει, οὐτε ἡμπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ ἄλλο βιβλίον ἐξ Ἰσοῦ πολῦτιμον».

Ἀδαμάντιος Κοραῆς, Ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἑλλ. Γένους: «Μόνον τὸ Εὐαγγέλιον δύναται νὰ σώσῃ τὸ γένος ἡμῶν. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι ὁ χάρτης τῆς ἐπιγείου καὶ τῆς ἐπουραίνου Βασιλείας».

Ἐμμανουὴλ Κάντιος, Ὁ διαπρεπέστερος τῶν Γερμανῶν φιλοσόφων: «Ἡ βίβλος εἶναι ἀνεξάντλητος πηγὴ πάσων τῶν ἀληθειῶν».

Ἀβραάμ Λίγκαλν διάσημος Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν: «Καταγίνομαι εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς» εἶναι τὸ κάλλιστον δῶρον τὸ ὅποιον ἔδωκε ποτε ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον».

Ἰωάννης Ρουσσώ, μέγας Γάλλος συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος: «Ὁμολογῶ ὅτι τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἰησοῦ μὲ ἐκπλήττει, ἡ ἀγιότης τοῦ Εὐαγγελίου ὁμιλεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἵδετε τὰ βιβλία τῶν σοφῶν μὲ ἄληθιν τὴν πομπήν των, πόσον μηδαμινά φαίνονται ἀπέναντι αὐτοῦ... Ὅποια γλυκύτης, ὅποια ἀγνότης εἰς τὰ ἦθη αὐτοῦ, ὅποια χάρις πειστικῆ εἰς τὰς δυσκολίας αὐτοῦ καὶ ὅπως μέγα εἰς τὰ ἀξιώματα... Ὅποια ἐγκράτεια παθῶν. Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος; ποῦ εἶναι ὁ σοφός ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ ζῆ, νὰ πάσχη καὶ νὰ ἀποθνήσκῃ χωρὶς ἐλαττώματα καὶ ἐπιβείξεις».

Μάξι Μύλλερ διάσημος Γερμανὸς ἐπιστήμων κατὰ κόσμον, γλωσσολόγος καὶ ἐρευνητὴς τῶν βιβλικῶν τοῦ κόσμου: «Πᾶς νὰ σὰς περιγράψω τὸ τί εὐρήκα μέσα εἰς αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον: Ἐπὶ πολλὰ ἔτη δὲν τὸ ἐδιόβαζα καὶ ἤμουν προκατελιγμένος ἐναντίον του, προτοῦ νὰ τὸ πάρω εἰς τὰ χέρια μου. Τὸ φῶς τὸ ὅποιον ἐτύφλωσε τὸν Παῦλον πρὸς τὴν Δαμασκόν, δὲν ἦτο περισσότερον παράδωρον, ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἔπεσον ἐπάνω μου, ὅταν ἀνεκάλυψα ὅτι μέσα εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὑπάρχει ἡ πραγματοποιήσις ὅλων τῶν προδοκίων, ἡ ὑψίστη τελειότης τῆς φιλοσοφίας, τὸ κλειδί ποῦ ἐξηγεῖ ὅλας τὰς φαινόμενας ἀντιθέσεις τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου».

Ντιμπούα Ρεμόν, Καθηγητής και Πρόεδρος τοῦ Πανεπιστημίου Βερολίνου, ένας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους σοφοὺς τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης: «Ἡ πρόοδος τῶν θετικῶν Ἐπιστημῶν ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Χριστιανικῆς μονοθείας, ἡ ὁποία ἐξήρτισεν ἀπὸ μίας καὶ μόνης δυνάμεως ὅλας τὰς λειτουργίας καὶ ὅλην τὴν δημιουργίαν τῶν νόμων τοῦ ἀπτοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου».

Βλάσιος Πασκάλ διόσημος μαθηματικὸς καὶ φυσιοδίφης: «Ἐξω τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν γνωρίζομεν οὐτε τι εἶναι ἡ ζωὴ, οὐτε τι εἶναι ὁ θάνατος. Διὰ τοῦτο, ἀνεὺ τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ ὁποίου τὸ κύριον θέμα εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δὲν γνωρίζομεν τίποτε, τίποτε δὲν βλέπομεν παρά σκότος καὶ σύγχισιν εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν περί ἡμᾶς φύσιν».

Ἰωάννης Κέπλερος διόσημος ἀστρολόγος, ὁ γνωστός θεμελιωτὴς τῆς ἀστρονομίας: «Ἐἶναι μεγάλο δυστόχημα ἴητο φυλακισμένος ἀπὸ τοὺς καθολικοὺς ἐπειδὴ ἀπρηνῆθη τὸν Καθολικισμόν καὶ ἐμελέτα τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ νὰ εἶναι τις φυλακισμένος, ἀλλὰ γνωρίζω πόσον ὠραῖον εἶναι νὰ πάσχη κανεὶς μαζὺ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς του (οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἦσαν φυλακισμένοι, διότι εἶχον γίνῃ Εὐαγγελικοί), νὰ ἀφήνῃ σίτι καὶ φίλους καὶ πατρίδα, χάριν τῆς πίστεως τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐχομεν δεδομένον δι' ὅσον μεγαλύτερα εἶναι αἱ χάριν τῆς πίστεως ἀπώλειαι, τόσον μεγαλύτερα εἶναι καὶ ἡ χαρὰ. Ἄρα εἶναι πρέπον νὰ ὑποσιτῆ κανεὶς καὶ μαρτυρικόν θάνατον χάριν τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν».

Φραγκλίνος Ροῦσβελτ τετράκις ἐκλεγείς Πρόεδρος τῶν Ἦν, Πολιτικῶν καὶ ἀποθανὼν πρό τριῶν ἐτῶν: «Ἡ Ἅγία Γραφή κατάρθωσε νὰ ἐξουδετερωθῇ ὅλας τὰς ἔθνηκας ἐπιθέσεις τῶν κριτικῶν πολεμιῶν τῆς, καθὼς καὶ τὰ λεπτομερῆ μικροσκοπία τῶν ἐχθρῶν τῆς. Εἶναι δὲ σῆμα ἄπολυτος κυρίαρχος ὢν τῶν βιβλίων καὶ τῶν συγγραμμάτων τοῦ κόσμου. Αἱ ἀλήθειαι τῆς Ἅγ. Γραφῆς σπαρταροῦσιν εἰς τὴν καρδίαν μας ἐπιφέροντες τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς τοὺς πιστεύοντας... Μάθετε τὰ τέκνα σας ν' ἀγαποῦν τὴν Ἅγιαν Γραφήν,

ν' ἀναγινώσκουν καὶ νὰ μελετοῦν αὐτὴν. Οὕτω δὲ πράττοντες νὰ εἰσθε βέλαιοι δι' εἰδότε εἰς αὐτὰ τὴν πολυτιμωτέραν ἠθικὴν προίκα διὰ τὴν ζωὴν των. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς οὐδένα ἀνεπτυγμένον ἀνθρώπου ν' ἀγνοῇ τὴν Ἅγιαν Γραφήν, διχ μόνον, διότι ἡ μελέτη τῆς ἐξυψώνει καὶ ἐξευγενίζει τὸ φρόνημα, ἀλλὰ καὶ διότι ἔχει τοιαύτην ἠθικοπλαστικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν οὐδὲμοὶ δύναται τις ν' ἀνεύρη».

Κόρντελ Χάλλ, ὁ πανηγυρὸς Ἀμερικανὸς Ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ συνεργάτης τοῦ Προέδρου Φρ. Ροῦσβελτ κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον: «Σπανίως εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὑπῆρξε μεγαλύτερα ἀνάγκη τοῦ φωτός καὶ τῆς καθοδηγήσεως τοῦ εἶδει ἡ Ἅγ. Γραφή, τὸ μέγιστον τοῦτο μεταξὺ ὄλων βιβλίων. Οἱ εὐκρινέστεροι ἀγῶνες μας συχνὰ ναυαγοῦν, διότι δὲν εὐρίσκομεν ἀξιόπιστον ὁδηγίαν εἰς τὰς μετὰ τὸν ἄλλον λαὸν σχέσεις μας. Καὶ ὅμως ὑπάρχει τοιαύτη ὁδηγία ἀσφαλῆς. Περιέγεται εἰς ἓνα βιβλίον, εἰς τὸ αἰώνιον βιβλίον τῆς Ἅγιας Γραφῆς».

Λόρδος Λύττελτον καὶ Γιλβέρτος Οὐέστ, δύο φίλοι Θεῖται μεγάλοι Ἐπιστήμονες κατὰ κόσμον, μετὰ μίαν ἐπιπολαίαν μελέτην τῆς Ἅγ. Γραφῆς, ἐνόμισαν δι' αὐτὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνακρίβειας καὶ ἀπάτης. Πιστεύοντες καλῇ τῇ πίστει εἰς τὴν πλάνην αὐτὴν, ἐζήτησαν νὰ ἀποκαλύψουν τὴν ἀπάτην. Διὰ τὴν ἐξβρικὴν των κριτικὴν ἐπιθεσὶν ἐξιδάλεαν ὁ μὲν Οὐέστ τὸ θέμα «Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ», ὁ δὲ Λύττελτον τὸ θέμα «Ἡ Ἐπιστροφή τοῦ Παύλου». Ἦρχισαν λοιπὸν τὸ ἔργον τους ἐμπειροσιμένον ἀπὸ προλήψεως καὶ γεμάτοι ἀπὸ περφόνησιν πρὸς τὴν Ἅγ. Γραφήν. Ὁ καθένας χωριστὰ ἐργάσθηκε μὲ πάθος διὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Γραφῆς.

Μετὰ πάροδον ὅμως ἀρκετοῦ χρόνου, συνητήθησαν διχ διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀπάτης, ἀλλὰ διὰ νὰ κλάψουν τὴν μανίαν των καὶ νὰ συγχαροῦν τοὺς ἑαυτοῦς των, διότι ἐπίσταυσαν ἀκραδάντως ὅτι ἡ Ἅγία Γραφή, εἶναι ἀλήθης καὶ δὲν εἶναι ἀπατηλή.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς βαθείας μελέτης των ἦτο, ὅτι ἡ Ἅγία Γραφή εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Μὰς ἔδωκαν δὲ (2) δύο μελέτας μεγάλης ἀξίας, Ἡ μία τιτλοφορεῖται: «Αἱ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου» καὶ ἡ ἄλλη: «Αἱ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἁγαπήτῳ ἐν Χριστῷ ἀναγνώσται.

Ἐχετε ἦδη ὑπό τὴν κρίσιν ὑμῶν τὸ παρὸν πόνημά μας διὰ τὰ τρία πρῶτα κεφάλαια τῆς Γενέσεως τοῦ πρῶτου βιβλίου τῆς Παλ. Διαθήκης. Γνωρίζομεν ὅτι τὸ παρὸν βιβλίον μας θὰ συναντήσῃ τὴν μῆνιν καὶ τὸ πάθος πρωτίστως τῶν πλείστων θεραπευτῶν τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης. Αὐτοὶ δημιουργήσαντες διὰ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν προνομιοῦχον θεῶν ὑπεροχῆς καὶ πολιτισμοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἔχοντες τὴν ὀγκυρὰν οἴησιν ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐπιστήμονες, οἱ διανοούμενοι, οἱ πνευματικοὶ καὶ ὅτι ἀποτελοῦν τὴν ἀφρόκρεμα τῆς κοινωνίας, εἶναι φυσικὸν νὰ πολεμήσῃ τὸ παρὸν βιβλίον καὶ νὰ τὸ κακολογήσῃ. Ὅλοι ὁμοῦς εἶτε ἐπιστήμονες, εἶτε τεχνίται, εἶτε βιομήχανοι, εἶτε ἐργάται, ὅσοι ἔχετε καλὴν πίστιν καὶ ἀγαπήτε τὴν ἀλήθειαν καὶ πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, μὴ περιφρονῆσητε τὸ βιβλίον αὐτό, ἀλλὰ μελετήσατέ το μετὰ προσοχῆς. Διότι αὐτὸ διοικηρῆται μεγίστος ἀληθείας, αἱ ὅποιαι ἀφοροῦν τὸν Δημιουργόν μας Θεόν καὶ Πατέρα μας, τὸν πρωτότοκον ἀδελφόν μας Ἰησοῦν Χριστόν καὶ σωτήρα μας καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι πιστεύομεν ὅτι δὲν ἔχομεν τὸν αὐτὸν προορισμόν καὶ τὴν αὐτὴν τύχην μὲ τὰ κτήνη. Ἡμεῖς καὶ οἱ σῆς πιστεύομεν:

1) Ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι παντοκράτωρ καὶ αὐτὸς ἔκαστε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

2) Ὅτι ὁ Θεὸς ἠτοίμασε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν διὰ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους προώρισε νὰ γίνων «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Του», ἐὰν ἐννοεῖται θελήσῃ νὰ δεχθοῦν τὴν προσφερομένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χάριν καὶ εὐεργεσίαν. Καὶ δι' αὐτὸ εἶπεν: «Ἐγὼ εἶπα ἑοῖ ἐστέ» καθὼς καὶ «Ὁ Θεὸς ἐστὶ ἐν συναγωγῇ Θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ Θεοῦ διακρινεῖ» (Ψαλμ. 81, 1—6, Ἰωάν. 10, 34—35), καὶ

3) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ ὁ γεννηθεὶς ἀσπίρως ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας, ὑπῆρξε τὸ προφητευθὲν ἐν τῇ Γενέσει εἰς τὸν Ἄδμ. σπέρμα τῆς γυναικὸς ὁ Μεσ-

σίας, ὅστις συνέτριψε τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφeos, ἦτο ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐξῆσεν ἀνομαρτήτως καὶ ἐξεπλήρωσεν ἐν παντὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ σωθοῦν ἐκ τῶν ἁμαρτωλῶν, ὅσοι μετανοήσουν καὶ πιστεύσουν εἰς τὸν μονογενῆ Υἱόν Του, ὁ Ἰησοῦς ἐνθυσίει τὰ αὐτὰ μὲ τὸν Πατέρα τοῦ σπλάγγνα οἰκτιρμοῦ καὶ ἀγάπης, ἐδέχθη εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ, νὰ προσφέρῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τῆς ἀτιμίας δλοκαύτωμα τὸν ἑαυτόν Του. Τὴν δὲ βουλήν τοῦ Θεοῦ καθορίζει αὐτὸς ὁ Χριστὸς διακηρύξας: «Ὅτως γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ, 16).

Μὴ τὸ περιφρονῆσητε παρακαλοῦμεν, ἀλλὰ μελετήσατέ το χωρὶς προκατάληψιν δις, τρίς καὶ τετράκις. Κλείσατε τὴν θύραν τῆς καρδίας σας εἰς τοὺς βορέμβους τῆς πολυάσχολης ζωῆς καὶ εἰς τοὺς βατραχισμοὺς τῶν ἀθέων καὶ παραπαιδῶντων ἀσεβῶν ἐπιστημόνων καὶ ἀνοίξατε τὴν θύραν τῆς διανοίας σας, ἐπαναλαμβάνοντες πρὸς τὸν Θεὸν ἐν τῇ προσευχῇ σας, τοὺς σωστικούς λόγους τοῦ προφήτου Σαμουὴλ: «**Ἄλει Κύριε ὁ δοῦλος σου ἀκούει**» (Σαμ. γ, 1.). Τότε, διὰν τηρήσητε τὴν συμβουλήν μας αὐτὴν, θὰ βιοιωθῆτε τὴν διάνοιαν σας ὁ Κύριος, ὅπως ἠνοίξει τὴν διάνοιαν τῆς Λυβίας τῆς πορφυροπώλιδος καὶ θὰ σῆς ὁμιλήσῃ δι' αὐτῆς τῆς Ἁγ. Γραφῆς. Τότε ἀσφαλῶς θὰ πεισθῆτε ἀπολύτως, ὅτι ἡ ἐρμηνεία μας ἐπὶ τῶν τριῶν πρῶτων κεφαλαίων τῆς Γενέσεως εἶναι ἐπιτυχῆς καὶ ἡ μόνη ἀληθῆς. Λέγομεν δὲ ὅτι ἡ ἐρμηνεία μας εἶναι ἐπιτυχῆς καὶ ἡ μόνη ἀληθῆς, διότι διὰν μελετήσητε δις, τρίς καὶ τετράκις μετὰ προσοχῆς καὶ ἀνευ προκαταλήψεως, θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν ἐρμηνεύομεν ταῦτα εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, οὔτε αὐθαίρετως, ἀλλὰ τοῦναντίον τὰς ἀποδείξεις τῆς ὀρθότητος τῶν ἐρμηνειῶν μας ἀρμόμεθα ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ εἰδικώτερον ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπικαλοῦμενοι λόγους σαφεῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων. Πρέπει δὲ νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι δύο θετικοὶ γνώμονες ἰσχύουν διὰ τὴν διάκρισιν καὶ ἐξεύρεσιν τῆς ἀληθινῆς ἐρμηνείας, ἴτιοι:

1ον) Ὅτι ἡ Γραφὴ αὐτοεξηγεῖται καὶ μόνον τότε εἶναι ἀληθῆς ἡ ἐρμηνεία οἰουδήποτε κεφαλαίου ἢ ἐδαφίου διὰν

εύρίσκεται αὕτη ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς ἄλλην τὴν Γραφήν καὶ δὲν ἀντιτίθεται οὐτε ἀντιφάσκει πρὸς τι μέρος τῆς Γραφῆς καί.

2ον) Ὅτι ἀπὸ γράμμα ἀποκτείνεται, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖν. Ἐάν συνεπὼς μελετήσῃτε τὸ βιβλίον μας τοῦτο, μὲ βάσιν τοὺς ὡς ἀνω δύο γινόμενος τῆς ἀληθείας, δὲν θὰ δυσκολευθῆτε ποσῶς νὰ συμφωνήσῃτε μαζύ μας, διὲ δυνάως ἡ ἐρμηνεία μας εἶναι ἐπιτοχῆς καὶ ἡ μόνη ἀληθῆς. Τὸ τε θὰ πεισθῆτε ἀπολύτως διὲ εἶναι ἀπολύτως ἀληθὲς τὸ δόγμα τῆς Ἐπολυγνητικῆς: «Ὅπου ἐμφανίζεται τοχὸν ἀντίθεσις μεταξύ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Γραφῆς ἀσφαλῶς ἐν ἐκ τῶν δύο θὰ συμβαίνει ἤτοι: ἡ Ἐπιστήμη δι' ὅποθέσεων ψηλαφεῖ καὶ συνεπὼς πλανᾶται, ἡ ἡ Γραφή κακῶς ἐρμηνεύεται». Τότε ἐπίσης θὰ αἰσθανθῆτε μεγάλην ἠθικὴν ικανοποίησιν, διότι θὰ μάρητε ἐκ τοῦ παρόντος βιβλίου μας, διὲ αὐτὴ διάφορα Ἐπιστήμαι καταχρηστικῶς βλλονται Ἐπιστήμαι, ἐνῶ ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι ἐπαγγελματικαὶ τέχναι ἡ ἔρευνοι, τὸ δὲ Πανεπιστήμιον εἶναι Ἀνωτάτη Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ ἔρευνῶν καὶ σπουδῶν.

Αὕτην τὴν ἀδιάφευστον ἀλήθειαν δυστυχῶς δὲν κἀτῶρῶσαν νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ ἐπιστήμονες ὄλων τῶν κλάδων τῆς κοσμικῆς Ἐπιστήμης καὶ δι' αὐτὸ ἐχώρισαν ὄλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς δύο παρατάξεις ἤτοι:

Πρώτην τὴν παράταξιν τοῦ πνεύματος, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐτοποθέτησαν τοὺς ἑαυτοὺς των δηλ. τοὺς ἐπιστήμονας πάσης Ἐπιστήμης καί:

Δευτέραν τὴν παράταξιν τῆς ὕλης, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐτοποθέτησαν τοὺς ἐπαγγελματίας, ἤτοι τοὺς παπουτοῆδες, τοὺς ραφτάδες, τοὺς ἐμπόρους τοὺς βιοτέχνους, τοὺς βιομηχάνους καὶ λοιποὺς τεχνίτας. Ἡ ἀδιάφευστος δμως ἀλήθεια εἶναι, διὲ ὄλοι οἱ ἀνωτέρω ἤτοι ὄλοι οἱ ἐπιστήμονες, οἱ τεχνίται, οἱ βιοτέχναι, οἱ βιομηχάνοι, οἱ ἐπαγγελματίαι καὶ λοιποὶ ἀνήκουν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παράταξιν τῆς ὕλης καὶ ὄλοι γενικῶς οἱ ὡς ἀνω ἔχουν τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως. Διότι καὶ αὐτοὶ οἱ καταταχθέντες ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων εἰς τὴν παράταξιν τῆς ὕλης, εἶναι χρήσιμοι καὶ ἀπαραίτητοι, ὅπως καὶ ὄσον καὶ οἱ ἐπι-

στήμονες. Παραδ. χάριν ἐάν δὲν ὄπῃρχον οἱ παπουτοῆδες, ὄφτινες μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἀφ' ἐνός καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὰς χεῖρας των κατευθυνομένας ἀπὸ τοῦ πνεύματος των, κατασκευάζουν τὸ παπούτσι μὲ τὸ ὄποῖον προστατεύουν τὰ πόδια τῶν ἐπιστημόνων ἀπὸ τὰ ἀγκάθια, ἀπὸ τὰ καρφία καὶ τὰ κοτρώνια, οἱ ἐπιστήμονες ὄ ραφτάδες δὲν θὰ ἠμποροῦσαν οἱ ἐπιστήμονες ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ εἶναι ἐνδεδυμένοι τῶσον κομψῶς, ὄστε νὰ εἶναι πραγματικὰ μακεκν. Ἐπίσης ἐάν δὲν ὄπῃρχον οἱ τεχνίται δὲν θὰ εἶχαν οἱ ἐπιστήμονες τὴν καρέκλαν ἡ τὴν πολυθρόναν διὰ νὰ κάθωνται, ὄστε τὴν ὄραιαν βιβλιοθήκην καὶ τὸ ὄραιον γραφεῖον διὰ νὰ μελετοῦν καὶ γράφουν οἱ ἐπιστήμονες τὰς σκέψεις καὶ ἐφευρέσεις των. Ἐίλος διὰ νὰ συντομεύσωμεν, ἐάν δὲν ὄπῃρχον οἱ βιομηχάνοι, οἱ ὄποιοι τοῖς ἐπρομηθεύσαν τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ τὸ χαρτί, δὲν θὰ μποροῦσαν οἱ ἐπιστήμονες νὰ γράφουν τὰς συγγραφὰς των καὶ τὰς ἐφευρέσεις των. Ἐάν δὲν ὄπῃρχον οἱ βιομηχάνοι, οἱ ὄποιοι μὲ πολλοὺς κόπους καὶ ἀγωνίας τοῦ πνεύματός των κατασκεύασαν τὰ ὄφασματα, τὰ ὄποια καλύπτουν τὰς γυμνάς σάρκας τῶν ἐπιστημόνων καὶ τοὺς προφυλάττουν ἀπὸ τὸ πολὸ ψῶχος καὶ τὴν ὄπερβολικὴν ζέστην, θὰ ἔξοβαν καὶ οἱ ἐπιστήμονες γυμνοὶ ὄπως οἱ ὄγριοι. Ὅταν δὲ οἱ ἐπιστήμονες εἶναι μῶυπερ ἡ πρεσβύωπερ, ὄπως πολὺ συχνὰ συμβαίνει, εἶναι ὄποχρεωμένοι νὰ τρέξουν εἰς τοὺς βιομηχάνους διὰ νὰ ἐπανακτήσουν τὴν μειωθεῖσαν ἡ ἀπολεσθεῖσαν σχεδὸν ὄρασιν καὶ ἐφοβιασθοῦν παρ' αὐτῶν μὲ τὰ ματουγιᾶλια, τὰ ὄποια ἔφερον καὶ κατασκεύασαν τὸ πνεῦμα καὶ αὐ χεῖρες τῶν βιομηχάνων.

Εἶναι λοιπὸν ὄως ἐκ τούτων, ἐπάναγκες νὰ προσγειωθοῦν οἱ ἐπιστήμονες ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἐπιστημῶν καὶ νὰ παύσουν νὰ θεωροῦν ἑαυτοὺς πνευματικοὺς, ὄως ἀνήκοντας δηθεν εἰς τὴν παράταξιν τοῦ πνεύματος. Ὅχι δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν παράταξιν τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ καταλάβουν, διὲ καὶ αὐτοὶ ὄλοι ἀνεξαιρέτως ἀνήκουν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παράταξιν τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ὄποῖαν ἀνήκουν καὶ οἱ τεχνίται, οἱ ἐπαγγελματίαι, οἱ ἔμποροι, οἱ βιοτέχναι, οἱ βιομηχάνοι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐργάται καὶ ἄγρόται

δενε οὐδεμίαν ἐξαιρέσιν. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγρόται μετὰ τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ τὸν πόνον ἰδῶντα, χαρίζουν εἰς ἄλλους μας τὸ ψωμί, ποὺ δυναμώνει τὸν ὄργανισμὸν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, τὸ κρασί ποὺ εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου καθὼς καὶ τὰ ὄρατα φρούτα καὶ λοιπὰ τρόφιμα.

Εἶναι ὁμοίως γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἐκτὸς τῆς παρατάξεως τῆς ὄλης, ἣ ὅποια ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη ξεχωριστὴ παράταξις ὀλιγομελῆς παράταξις τοῦ πνεύματος, ἣ ὅποια γεννᾶται ἀνωθεν ἥτοι ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ, διότι μόνον ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ μόνον οἱ γεννῶμενοι ἐκ τοῦ Θεοῦ εἶναι πνευματικοί, ὅπως διεκήρυξεν ὁ Χριστός: «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνῶντας ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. 5, 24). Ὅσοι λοιπὸν λαμβάνουν τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς μελέτης τῆς θεοπνευότου Γραφῆς εἴτε ἐργάται, εἴτε ἀπαγγελλοῦνται, εἴτε τεχνίται, εἴτε βιομηχανοὶ, εἴτε ἐπιστήμονες, μόνον αὐτοὶ εἶναι ἀληθῆνοι ἐπιστήμονες καὶ ἀληθῆνοι πνευματικοί, διότι ἐμορφώθησαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ φροντίζουν νὰ ἐφαρμόζον τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. Καὶ δι' αὐτὸ βλέπομεν ὅτι αὐτοὶ καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἀγαποῦν ὄχι μόνον τοὺς φίλους, τοὺς συμπολίτας καὶ τοὺς συγγενεῖς τῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς τῶν, διότι ἀγονταὶ καὶ φέρονται ἀπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πνεύματος τῆς Ἁγ. Γραφῆς ἥτις ἐντέλλεται: «Ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου φώμιζε αὐτόν. Ἐὰν διψᾷ πότιζε αὐτόν... Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νικά ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν». (Ρωμ. 12, 21).

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ Ἁγ. Γραφή διδούσα τὸν ὀρισμὸν τῆς σοφίας καὶ τῆς Ἐπιστήμης λέγει: «Ἡ Θεοσεβεία ἐστὶ σοφία, τὸ δὲ ἀπέχεσθαι ἀπὸ κακῶν ἐστὶν Ἐπιστήμη» (Ἰώβ. κη, 28).

Διαθέσατε λοιπὸν προθύμως τὸν ὀλιγον χρόνον ποὺ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν μελέτην τοῦ παρόντος βιβλίου μας, δις τρίς καὶ τετράκις καὶ ἀσφαλῶς θὰ συμφωνήσητε μαζύ μας εἰς τε τὰς ἐρμηνείας καὶ τὰ πορίσματα. Ὀλίγη ἀγαθὴ πρόθεσις, ὀλίγη καλὴ πίστις ἀππληραγμένη πάσης προκαταλήψεως, καὶ πολλὴ ἀγάπη διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, εἶναι ὁ παράγων ἐκ τῆς νὰ πείσῃ ἀπολύτως καὶ τὸν πλέον δύσπιστον ἐξ ἡμῶν διὰ τέσσαρα γεγονότα τὰ κάτωθι:

ΠΡΩΤΟΝ ὅτι ὁ Μωϋσῆς, ὁ συγγραφεὺς τῶν τριῶν πρώτων κεφαλαίων τῆς Γενέσεως, ἦτο πράγματι Προφήτης θεοπνευστος, ὁ ὅποιος μέσα εἰς τὰ τρία αὐτὰ κεφάλαια, ἔγραψε πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, ὅσας ἀληθείας τῷ ἐνέπνευσεν ὁ Θεός, διὰ τῶν ὁποίων καθώρισε τὸ μέγιστον ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ἦτοι τὴν ἀπειρὸν καὶ ἀφάνταστον ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀπέσβεσε τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καὶ χαρίζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ θηλήζουν νὰ τηρήσουν τὰς ἐντολάς Του, πᾶν ὅτι ἔχει καὶ Αὐτός. Διότι ἐκ τῆς θεοπνεύστου διηγήσεως πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ γίνῃ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του, ἥτοι διὰ νὰ γίνῃ ὁμοιος μετὰ τὸν Θεόν, διὰ νὰ γίνῃ τέλειος Θεὸς κατὰ τὸ «Ἐγὼ εἶπα Θεοὶ ἐστέ».

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ὅτι ἡ ἐρμηνεία μας αὕτη τῶν τριῶν πρώτων κεφαλαίων τῆς Γενέσεως εἶναι ἡ μόνη ἀληθὴς καὶ κατὰ πάντα σύμφωνη μετὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων.

ΤΡΙΤΟΝ ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ὑπεράνω ὄλων καὶ αὐτῆς τῆς τόσον πολὺ προαχθείσης κοσμικῆς Ἐπιστήμης. Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα συστήματα εἶναι πρόσκαιρα καὶ ὑποκείμενα εἰς μεταβολὴν καὶ μόνον ἡ Ἁγ. Γραφή μένει καὶ θὰ μένῃ αἰωνίως ἀμετάβλητος καὶ ἀσάλευτος καὶ θὰ φωτίζῃ εἰς αἰῶνας αἰῶνων ἑσάει, ὡς φάρος πνευματικὸς καὶ φωτοβόλος προολεῦς, τὰς διανοίας τῶν ταπεινῶν καὶ ἀγαπῶντων τὸν Κύριον. Αὕτη θὰ εἶναι διὰ μὲν τοὺς ἀπολυμένους, τοὺς ὑπερηφάνους καὶ ἀντιχριστοὺς μαρτία, διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς ὁμοίως θὰ εἶναι «δύναμις Θεοῦ καὶ Θεοῦ σοφία» (Α Κορ. α, 18), ἐπιβεβαιούσα διὰ πάντοτε καὶ αἰωνίως τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ λυτρωτοῦ μας Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ διακηροῦντος: «Ἐὐκοπώτερον ἐστὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν ἢ τῶν λόγων μου μίαν κεραίαν πεσεῖν» (Λουκ. ΣΤ, 17) καὶ

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ὅτι εἶναι ἀλήθεια ἀπολύτως ἀποδεδειγμένη, ὅτι ὑπάρχει Δημιουργὸς παντοδύναμος καὶ πάνσοφος καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς ὁ ζῶν καὶ ἀληθινός, Ὅστις ὅταν ὁ Μωϋσῆς τὸν ἐρώτησεν: «... ἐρωτήσουσί με οἱ υἱοὶ

τοῦ Ἰσραὴλ τί ὄνομα Αὐτοῦ; Τί ἔρω πρὸς αὐτούς;» ἀπήντησεν· «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ὁν». (Ἐξοδ. γ, 14). Διὰ δὲ τοῦ προφήτου Ἠσαίου λέγει· «Σὺ δὲ οὐκ ἔγνωσ με, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς καὶ οὐκ ἔστιν πλὴν ἐμοῦ Θεός. Ἐνίσχυσά σε καὶ οὐκ ἤδειξ με. ἵνα γνῶσιν οἱ ἀπ' ἀνατολῶν ἡλίον καὶ δυσμῶν ὅτι οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν ἐμοῦ» (Ἠσ. με, 4—6). Ἐπίσης λέγει· «... ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν ἐμοῦ, ἀναγγέλλων πρότερον τὰ ἔσχατα πρὶν αὐτὰ γενέσθαι» (Ἠσ. μὴ, 9). Ἦτοι δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς ἐκτὸς ἐμοῦ, ὅστις ὡς παντογνώστης δύναται νὰ προλέγῃ διὰ τῶν προφητῶν Μου, ὅσα θὰ γίνουσι εἰς τὸ μέλλον προτοῦ γίνουσι ταῦτα.

Ποῖος εἰλικρινῆς καὶ ἀπροκατάληπτος Χριστιανὸς ἀντικρύζων τὸ μεγαλεῖον τῆς ὄλης βουλῆς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἀσπίλου Ἰησοῦ, εὐσπερ παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγγέρθη διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν» (Ρωμ. β, 25), δὲν θὰ ἀνακράξῃ δι' ἄλλον ὃ Θεὸς εἶναι «Ὁν», ὁ μόνος πάνσοφος, πανάγαθος καὶ παντοδύναμος;

Ποῖος καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ βλασφημίου καὶ ἀθέου ὀρθολογιστῆς δύναται νὰ ἀρνήσῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ, διὰ κληθῆναι νὰ δώσῃ τὴν ἐξήγησιν εἰς τὰ κάτωθι ἐρωτήματα;

Πῶς προφητεύθησαν ὄλα τὰ γεγονότα ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἔτη προτοῦ νὰ γίνουσι ταῦτα καὶ τὰ ὅποια ἐπραγματοποιήθησαν πλήρως εἰς τοὺς ὀρισμένους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καιροῦ;

Πῶς θὰ ἐξηγήσουσι τὴν πρόρρησιν τοῦ Θεοῦ 4.000 ἔτη ἑνωρίτερον προτοῦ νὰ πραγματοποιηθῆ, ὅτι τὸ παιδί ποῦ θὰ γεννᾶτο κατ' ἐξάρεσιν ἀπὸ γυναῖκα ἦτοι ἀπὸ τὴν Παρθένον ἄνευ ἐπεμβάσεως ἀνδρός, θὰ συνέτριβε τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφραος καὶ θὰ κατήργει οὕτω τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου ἦτοι τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς;

Πῶς θὰ ἐξηγήσουσι τὴν περιγραφὴν τοῦ Δαυὶδ μὲ ὄλας τὰς λεπτομερείας τῆς σταυρώσεως τοῦ Ἰησοῦ, γραφείσαν (1.000) χίλια ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Καὶ αὐτόπτης ἱστορικὸς, ἐάν περιέγραφε τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ, δὲν θὰ τὴν περιέγραφε καλλίτερα.

Πῶς θὰ ἐξηγήσουσι τὴν προφητείαν τοῦ Ἠσαίου, γρα-

φείσαν 750 ἔτη πρὸ τῆς πραγματοποιήσεώς τῆς; Καὶ αὐτόπτης μάρτυς καὶ ἱστορικὸς ἐάν ἦτο, δὲν θὰ περιέγραφε τελεσιτέρας ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἔγραψεν ὁ Ἠσαίας· «... Καὶ εἶδομεν αὐτὸν καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλείπων παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων... Οὕτως τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέροι καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνάται... τῷ μῶλωσι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν· ἀνθρώπος τῆ ὄψῃ αὐτοῦ ἐπλανήθη. Καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεναικῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος ἄρανος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ...» (Ἠσ. γγ, 1—12).

Πῶς θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐξηγήσουσι τὰ γεγονότα τῶν προφητειῶν τοῦ Δανιὴλ, αἵτινες ἐπικυροῦνται πλήρως, διχὸ μόνον ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κοσμικὴν ἱστορίαν;

Τέλος ἵνα μὴ μακρυγορῶμεν ἐρωτῶμεν διχὸ μόνον τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους καὶ τοὺς ἀθεοῦς; Ποῖαν ἐξήγησιν θὰ δυνηθοῦν νὰ προβάλουσι εἰς τὰς προφητείας τοῦ Χριστοῦ, περὶ τῶν ὀποίων ἔγραψαμεν ἐν ἐκτάσει εἰς τὰς σελ. 158—164; Ὅλα ὄσα προεφήτευσεν ὁ Χριστός, ἐπραγματοποιήθησαν ὄλα μὲχρι κεραίας, τὴν δὲ πραγματοποιήσιν των πιστοποιεῖ διχὸ μόνον ἡ Ἁγία Γραφή, ἀλλὰ καὶ ὄδο ἄλλοι παράγοντες, δηλαδὴ ἀφ' ἐνὸς ἡ κοσμικὴ ἱστορία καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀδιάφθεστος πραγματικότητα, τὴν ὀποίαν ἀπροκατάληπτως βλέπομεν οἱ ζῶντες σήμερον μετὰ ἄροδον 1900 ἔτιον καὶ ἡ ὀποία ἀποστομῶνι πάντα βλάσφημον, ἀπιστον, ἄθεον καὶ ἀντίχριστον. Ὅσονδῆποτε δὲ κακόπιστοι καὶ ἐάν εἶναι, οἰανδῆποτε ἀντιλογία καὶ ἐάν ἐπιχειρήσουσι νὰ ἀντιτάξουσι καὶ ὄσασδῆποτε σοφιστείας καὶ ἐάν προβάλλουσι, εἶναι ὑποχρεωμένοι πρὸ τῆς πλήρους ἐπαληθεύσεως τῶν προφητειῶν τῆς Ἁγ. Γραφῆς, νὰ ὀμολογήσουσι ὅτι ἡ πραγματοποιήσις τῶν πολλῶν προφητειῶν προλεχθειῶν πρὸ ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων ἔτων τοὺς φέρει εἰς ἀδιέξοδον.

Εἴτε θέλουσι, εἴτε δὲν θέλουσι, ἐάν εἰσβῶναι ἐαυτοὺς καὶ λαμβάνουσι ὅπ' ὄσων τῆν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των, εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ὀμολογήσουσι, ὅτι ὑπάρχει Μία

Ἐν τῇ πανσόφῃ καὶ προγνώσει τῆς προείπε πρό χιλιᾶδων ἔτων τὰ ὅσα ἐπραγματοποιήσαν κατὰ τοὺς ὁρισθέντας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χρόνους καὶ καιροὺς. Αὕτῃ δὲ ἡ Ὁντότης λέγεται κατὰ τὴν Γραφήν «Θεὸς ζῶν καὶ ἀληθινός», ὅστις ἀνήνησεν εἰς τὸν Μωϋσῆν· «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ὢν», καὶ Αὐτός «ὁ Θεὸς ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν». Αὐτός δὲ ὁ Θεὸς προείπε μετὰ λεπτολόγου ἀκριβείας περὶ τοῦ σπέρματος τῆς γυναικός, τοῦτέστι τοῦ Μεσοῖου, περὶ τοῦ τόπου πού θά ἐγεννᾶτο οὗτος, περὶ τῆς γενεᾶς ἐκ τῆς ὁποίας θά προήρχετο, καὶ τέλος ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν τῆς ἀτιμίας, περὶ τῆς ἀναστάσεώς του καὶ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ θεοποιήσεως τῶν ἀληθινῶν Χριστιανῶν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, «ὅστις παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν».

Ἡ ἀνάστασις δὲ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐνήργησεν ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ Του ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς πιστοὺς του ποικιλοτρόπως ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐπιστοποίησεν ἀπολύτως ἀφ' ἑνὸς τὴν ὑπαρξίν του μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπεσφράγισεν τὴν ὑπαρξίν τῆς αἰωνίου ζωῆς, κατὰ ἕνα τρόπον ἀπολύτως πειστικὸν ἀσφαλῆ καὶ βέβαιον. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ μὲν Πέτρος γράφει: «... Οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολούθησαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν, τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμι καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπτει γενηθέντες τῆς ἐκεινὸν μεγαλειότητος» (Β. Πέτρ. α. 16). Ὁ δὲ Ἰωάννης γράφει: «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόσαμεν, ὁ ἐώρακάμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη καὶ ἐώρακάμεν καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν... ἀπαγγέλλομεν καὶ ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν. Καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ» (Α Ἰωάν. α. 1—4).

Ἦτοι μὲ ἄλλους λόγους ὁ μὲν Πέτρος μᾶς διαβεβαιώνει λέγων, ὅτι δὲν ἠκολούθησαμεν τὸν Χριστὸν τυφλῶς, οὕτε

ἐστηρίχθημεν εἰς μῦθος ἀνθρωπίνης ἐφευρέσεως καὶ ἐπινοήσεως μὲ φαινομενικὴν σοφίαν, ἀλλὰ ἐγνωρίσαμεν τὴν παρουσίαν καὶ δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς μετ' αὐτοῦ καθημερινῆς ἐπικοινωνίας καὶ εἶδαμεν μὲ αὐτὰ τὰ μάτια μας τὴν μεγαλειότητα τοῦ Κυρίου καὶ Χριστοῦ σωτήρος μας.

Ὁ δὲ Ἰωάννης μᾶς διακηρύττει, ὅτι, ἐκεῖνο πού ἦτο ἐξ ἀρχῆς, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἀκούσει, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἴδει μὲ τὰ μάτια μας, τὸ ὁποῖον εἶδαμεν καλὰ καὶ μάλιστα ἐψηλάφησαμεν μὲ τὰ χεῖρα μας, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται εἰς τὸν λόγον τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος ἐφανερώθη εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν εἶδαμεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀναστάντος Ἰησοῦ καὶ δι' αὐτὸ σὰς ἀναγγέλλομεν, ὅτι ἡ αἰώνιος ζωὴ, τὴν ὁποῖαν εἶχε μόνος ὁ Πατὴρ ἀίδίως καὶ ἀνάρχως ἀναπόσπαστον, ἐφανερώθη αὕτῃ εἰς ἡμᾶς. Αὐτὰ λοιπὸν πού ἔχομεν ἴδει καὶ ἀκούσει, ἀναγγέλλομεν καὶ εἰς ἐσᾶς διὰ νὰ ἔχητε στενὸν σύνδεσμον μαζὺ μας καὶ διὰ νὰ ἔχητε στενὸν σύνδεσμον μαζὺ μας, θά μπόρῃτε νὰ ἔχητε συμμετοχὴν καὶ κοινωνίαν μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν δὲ αἰσθανθῆτε καλὰ ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ πιστεύσῃτε ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ «ὌΝ» καὶ Δημιουργὸς τοῦ παντός καὶ ὄχι τὸ ἀζῶον, τὸ νεκρὸν καὶ ἄλογον κῦτταρον ἢ ἄτομον ἢ ἀερῶδες νεφέλωμα καὶ πεισθῆτε ὅτι αὐτός ὁ ζῶν καὶ ἀληθινὸς Θεὸς μᾶς προώρισε νὰ γίνωμεν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Του.

Ὅταν σκεφθῆτε καλὰ καὶ πιστεύσῃτε ὀλοφύχως, ὅτι ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος ἐφανερώθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ συνεπὸς εἶναι γεγονός βέβαιον καὶ ἀδιάψευστον καὶ ἀνπληρῆσθη διὰ αὐτῆς ἡ αἰώνιος ζωὴ εἶναι ἡ ἀνεκτίμητος δωρεὰ τοῦ Θεοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι τὴν πιστεύομεν καὶ τὴν ἐπιποθήσωμεν.

Ὅταν ζυγίσῃτε καλὰ τὰ γραπτὰ τοῦ Ἰωάννου· **Ἰδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ Πατήρ, ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν... Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμέν καὶ οὐπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα οἶδαμεν δὲ ὅτι διὰ νὰ φανερωθῆ ὁμοιοὶ Αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα Αὐτὸν καθὼς ἐστίν» (Α Ἰωάν. γ. 1—3).**

Ὅταν τέλος ἐκτιμῆσῃτε πρεπόντως τὴν μεγαλειώδη

δορεάν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀσυλληπτικὴν μεγίστην ἀξίαν τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, διὰ τὰ ὅποια ὁ ἀνελευθὸν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ἰδὼν τὸν Χριστὸν εἰς τὴν δόξαν πρὸς Δαμασκόν γράφει: «**Ἄ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐκ οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ὅσα ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν**» (Α' Κορ. β, 9).

Τότε ἐν τῇ συναισθήσει τῆς μηδαιμότητός μας ἀφ' ἐνός καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐν τῇ συναισθήσει τῆς μεγαλειότητος καὶ ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, θά ἀναφανήσῃτε καὶ σεις ὡς καὶ ἡμεῖς ἀνεφώνησαμεν τὰ τοῦ Ἰωβ, (ζ, 17) «**Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὅτι ἐμεγάλυνας αὐτόν; ἢ ὅτι προσέχεις τὸν νοθὸν εἰς αὐτόν;**» ἢ ὡς ὁ Δαυὶδ καὶ ὁ Παῦλος: «**Τί ἐστιν ἄνθρωπος ὅτι μιμήσκει αὐτοῦ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπη αὐτόν;**» (Ψαλμ. 143, 8, καὶ Ἑβρ. β, 6). Ἦτοι μὲ ἄλλους λόγους, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ κατὰ τὸν Ἰωβ σσακρία καὶ σκώληξ; (Ἰωβ, κε, 6), τί εἶναι λοιπὸν ὧστε νὰ προσέχῃς εἰς αὐτόν, νὰ φροντίσῃς δι' αὐτόν καὶ νὰ τὸν ἐπισκέπτεσαι καὶ νὰ τὸν μεγαλύνῃς τόσο πολύ;

Τότε ἐκκλητιζόμενοι θά ἀλλαλάξῃτε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας καὶ σεις ὡς ὁ Δαυὶδ: «**Κύριε, ὁ Κύριος, ἡμῶν ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ, ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. Ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σου. Οἱ οὐρανοὶ διηγουῦνται τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα. Ὅτι αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν.**» (Ψαλμ. η, 1, η, 1, λβ, 9, ργ, 24).

Τότε ἐν ἐκστάσει συγκινήσεως καὶ εὐφροσύνης θά ἀνακράξῃτε ἐκ βάθους καρδίας καὶ σεις ὡς καὶ ἡμεῖς καθὼς καὶ ὁ Παῦλος α' Ὡ βάρους πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ» (Ρωμ. ια, 33) ἢ ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: «**Ἐξομολοῦμαι σοι Πάτερ, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι κρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν**

καὶ ἀπέκάλυψας αὐτὰ νηπίοις. **Ναὶ ὁ Πατὴρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἐνώπιόν σου.**» (Ματθ. ια, 25).

Ἄπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις ἢ μεταφωρασις ἀνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ συγγραφέως.

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν κάτωθι ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
1832